STAR WARS®

SITH – TRIBUL PIERDUT

HAOSUL

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

HAOSUL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith – Pandemonium
2012

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 2.975 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

— *Pregătiţi! Ţintiţi! Foc!*

O duzină de lansatoare de lemn sunară la unison, puternicul *click-crack* răsunând în toată cetatea. După o secundă necesară pentru reîncărcarea armei, urmă un sunet similar. Şi apoi altul. Zgomotul marca sfertul oră, aici, în micul sat, la fel ca în oraşele mai mari de pe continent. Ar fi putut fi imnul naţional, spuseseră unii – dar Alanciar[1] avea deja cântece patriotice din belşug.

Tunarii erau buni aici, gândi Quarra, observând terenul de practică în timp ce îşi ghida muntokul[2] prin complex. Sosirea reptilei uriaşe cu şase picioare şi a călăreţului ei Keshiri nu distrase deloc atenţia cadeţilor de la tragerea lor. Timpul scurs între focurile trase de armele cu tensiune mare avea o rată mai rapidă decât a majorităţii focurilor executate de tunarii din zonele metropolitane înalte. Erau armele sau războinicii? *Probabil ambele*, medită ea. Propriul ei district, Uhrar, se afla mai departe în interiorul continentului. Keshirii de aici, din fortul de la Garrow's Neck, aşezat de-a curmezişul unuia dintre pintenii lungi care pătrundeau în Marea Vestică, ar trebui să fie mai buni: de aici venea ameninţarea.

---

[1] Alanciar – numele continentului principal din emisfera sudică a lui Kesh.
[2] Muntok – animal reptilian, cu şase picioare, folosit ca animal de călărie sau de povară.

Quarra avea tot dreptul să fie aici, dar se simţea totuşi nelalocul ei. Vesta cenuşiu-maronie şi părul argintiu strâns într-un coc înghesuit, erau un stil militar excelent acolo de unde venea ea, dar asta era o tabără de lucru. Ştia să muncească din greu, dar în ultima vreme fusese altfel...

— Opreşte-te, tu de colo!

Un căpitan cu faţa vişinie de lângă terenul de practică suflă în fluier şi fugi spre ea. Quarra trase de frâie şi strigă. Muntokul masiv derapă violent, oprindu-se, aruncând pietrişul violet în faţa ofiţerului care se apropia.

El înjură în timp ce încerca să-şi cureţe singurul ochi bun.

— Îmi pare rău, spuse Quarra, plesnind falcile fiarei care mârâia. Muntokii sunt doar picioare şi nori de nisip.

Căpitanul nu râse.

— Documentele!

— Am fost deja verificată la poarta de est. Cum crezi că am...

— *Documentele!*

Îşi ridică arma. Era, presupunea ea, încărcată cu fragmente de proiectile metalice, nu cu bucăţile ieftine de sticlă cu care trăgeau stagiarii.

— Bine.

Sunt foarte serioşi aici, în vest, gândi Quarra, băgând mâna în tolbă. Îi dădu căpitanului un dosar din piele.

— Scrisorile de tranzit şi împuternicirea mea.

Stagiarii încetaseră să mai tragă, ochii lor tineri fiind aţintiţi asupra ei. Erau bărbaţi şi femeie Keshiri cu vârsta cuprinsă între doisprezece şi cincisprezece, toţi fiind la prima încorporare. Quarra le privi pe rând feţele. Fiica ei cea mare se va antrena la fel ca ei anul viitor.

Îl privi pe căpitan în timp ce acesta îi răsfoia hârtiile. Poate că îşi pierduse ochiul din cauza vreunui recrut. Sau poate că nu: era bătrân pentru munca asta – ceea ce însemna că era bun. Niciun oficial în toate minţile nu ar transfera un tunar talentat de la Garrow's Neck. Aici era toată acţiunea.

Sau, mai degrabă, *va fi*.

— Maestrul de gardă Quarra Thayn, gemu el, vederea însemnelor gradului stricându-i, în mod evident, apetitul pentru întreaga lună următoare. Am oprit un Maestru de gardă. Îmi pare rău, doamnă.

Fiind tentată să-l domine pe ofiţer, Quarra îşi aminti de ce se afla acolo.

— Nu e nicio problemă, căpitane…

— Ruehn. Divizia de instruire a 108-a, Direcţia Sud-Vest.

— Să nu-ţi pară rău, Ruehn. Voi sunteţi aici pe vârf de cuţit. Sau, suficient de aproape.

Permisul ei indica faptul că se îndrepta spre Point Defiance. Fiind unul dintre pintenii cei mai vestici de pe Alanciar, conul de granit puncta capătul îndepărtat al istmului de dincolo de cetate. Continentul – după cum spuneau mulţi – semăna cu piciorul unui muntok. Cea mai mare parte a populaţiei şi a industriei trăiau în altitudinile mai înalte ale regiunii în formă de şold enorm, spre est. Regiunea traversată de canal cunoscută sub numele de *Gambă*, se întindea spre vest, terminându-se cu cele *Şase Gheare* – peninsule muntoase aproape paralele care se întindeau în Marea Vestică. Fiecare *Gheară* avea la capătul îndepărtat câte o staţie de semnalizare: pregătită pentru când va veni, în cele din urmă, ziua temută.

Căpitanul îşi drese glasul în timp ce împăturea pergamentul.

— Sunt uimit nu aţi rămas cu restul persoanelor importante, acum, că se apropie *Ziua Vigilenţei*, spuse el.

— Mi s-a părut un moment potrivit pentru a vizita frontul.

Ochiul bun al santinelei clipi.

— *Front de luptă*, pe dosul meu violet! Îmi petrec ziua păstrându-mi recruţii în interiorul zidurilor. Paza de Coastă saltă pe oricine bântuie pe afară. În treizeci de ani, asta este singura bătălie în care *am* luptat.

Quarra puse la loc documentele în legătura lor. Arătă spre porţile înalte din faţă.

— Pe acolo trebuie să o iau?

— Dacă nu vreţi să înotaţi.

În aceste zone, animalele zburătoare de călărie numite uvaki erau apanajul exclusiv al Gărzii de Coastă şi călătoriile pe apă pe ruta est-vest, prin fiordurile formate de cele şase gheare, erau strict restricţionate. Nu avea altă modalitate de acces către Point Defiance decât prin lagărul militar de la Garrow's Neck.

— Bucuraţi-vă de vizită. Şi rămâneţi pregătită.

— Rămâi pregătit, spuse ea apucând frâiele.

Îmboldindu-şi muntokul din nou la trap, Quarra se îndreptă spre baricadele vestice, produsul a sute de ani de construcţie şi renovare. Dar ceea ce îi atrase atenţia a fost turnul de semnalizare, stând înalt între inelele fortăreţei. Luminile de culori strălucitoare din clopotniţă se aprindeau şi se stingeau, fiind uşor de văzut în după-amiaza târzie. Îl studie în timp ce trecea – şi îşi aminti din nou de ce era aici.

Totul începuse cu mesajele trimise acum trei ani chiar prin acea staţie releu. Şi acum, sus în faţa ei, văzu pentru prima dată sursa acelor misive. În timp ce poarta masivă se deschise pentru a-i permite ieşirea, ea privi de-a lungul potecii stâncoase. Pe jumătate înconjurat de un nor de ceaţă marină, Point Defiance apărea din oceanul furios. Era un siloz singuratic cocoţat pe un promontoriu, clipind lumini minuscule ca răspuns la cele emise din cetatea îndepărtată aflată mult deasupra ei. Se gândi pentru o clipă să se întoarcă înapoi, să repete lunga călătorie care o adusese aici. Dacă reuşea să pună mâna pe o uniforma de călăreţ de uvak înainte să cadă noaptea, putea să se întoarcă la lumea pe care o ştia înainte să-şi dea seama cineva. Pentru că despre Quarra Thayn – soţie şi mamă a trei copii, administrator militar şef peste Uhrar şi un rar purtător Keshiri al puterii misterioase cunoscută sub numele de Forţă – se credea în acest moment că se află în altă parte. Oficial, trebuia să se afle într-o vizită de lucru la fabrica de armuri de luptă din Versantul Nordic al Alanciarului, nu să se îndrepte spre o întâlnire secretă, în mijlocul pustiului, cu cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată. În spatele ei, tunarii îşi reluaseră tragerea, salvele lor fiind acordate cu semnalele intermitente ce se vedeau mult în faţă. Aproape hipnotizată de ceea ce vedea şi auzea, îşi simţi viitorul întinzându-se în faţa ei. Trebuia neapărat să facă asta. Respiră adânc şi îşi îndemnă muntokul să fugă.

Ar fi bine să merite.

Soarele strălucea jos deasupra oceanului vestic, dar Quarra nu se lăsă păcălită. Întunericul era acolo, în direcţia aia. *Vestitoarea* venise dinspre vest, la fel ca şi curenţii de aer şi marini de pe această latitudine sudică.

Înspre vest se aflau înşelăciunea şi trădarea, ura şi panica.

Dar *Protectorii* care creaseră Alanciar şi toată planeta Kesh au asigurat ceea ce trebuia pentru poporul ei. Cele *Şase*

Gheare erau ca nişte degete, zone stâncoase pe care fuseseră ridicate creneluri. De secole, fiordurile fuseseră porturi ocupate de navele de patrulare ale Gărzii de Coastă, în timp ce supraveghetorii de pe uvaki navigau deasupra capului lor. La vremea lor, toate cele şase peninsule fuseseră fortificate şi active. Quarra încă mai putea vedea rămăşiţele bătute de vânt ale unora dintre instalaţiile anterioare de pe Point Defiance. Înaintea turnului de semnalizare se întindea un grup de ruine şi chiar erau ruine – în mod clar, trupele de la Garrow's Neck le demolaseră cândva. O mare parte din avanpost fusese abandonată atunci când operaţiunile fuseseră consolidate pe pintenii mai laţi de pământ aflaţi mai la nord. Deşi nu erau la fel bine aşezate spre vest ca Defiance, unele dintre celelalte peninsule erau mai înalte, oferind o acoperire mai bună pentru porturi – şi fiind mai spre nord, erau mai bine aşezate pentru a păzi Alanciarul. De când apăruseră noile instalaţii, patrulele aeriene şi maritime fuseseră retrase mai aproape de linia ţărmului. Ar fi fost o greşeală pentru un popor care se ascundea să-i trezească din greşeală pe *Distrugători*, aventurându-se prea departe în mare.

Staţia de semnalizare se profila în faţa ei, un cilindru din alabastru ridicându-se deasupra unei curţi cu ziduri. Posturile de supraveghere îngrădite de balustrade de la nivelul superior al turnului se desfăşurau în toate direcţiile. Descălecând în afara zidului, Quarra găsi un stâlp şi îşi legă muntokul.

— Ceaţa se rostogoleşte, spuse un bărbat Keshiri cu strungăreaţă în vârstă de şaizeci de ani în timp ce deschidea poarta. Ar putea fi o furtună.

Quarra se albi când îl văzu. Excrescenţele minuscule de păr dat cu ceară se terminau cu vârfuri comice în spatele urechilor, iar nasturii uniformei sale se chinuiau să-i ţină burta.

— Nu eşti Jogan Halder?

— Din fericire, nu, spuse cel care o salutase. Este în turn. Eu lucrez cu el.

În sinea ei, Quarra răsuflă uşurată.

— Tu eşti *Cel care strigă gândurile*[3]?

Eu sunt, răspunse el prin Forţă. *Şi tu?*

---

[3] *Cel care strigă gândurile* – Keshiri sensibil la Forţă instruit să trimită mesaje şi avertismente prin Forţă, fiind utilizaţi ca sistem de comunicare pentru a transmite ştiri şi informaţii la distanţe mari.

Quarra închise ochii şi trimise un răspuns telepatic afirmativ. Îşi redeschise ochii repede, pentru a-l vedea pe bătrânul Keshiri zâmbind.

— Mă bucur să întâlnesc pe cineva care are darul, spuse el. Dar abia te-am auzit. Eşti obosită?

— A fost o călătorie lungă.

Quarra se încordă. Trecuse mult timp de când nu mai trebuise să folosească Forţa pentru munca ei. În ultima vreme, o folosise doar pentru a-i amuza pe copii şi pentru a vedea dacă posedau rarul talent. Nu era doar o simplă curiozitate maternă; *Consiliul de Inducţie* va descoperi în cele din urmă care dintre copii aveau talentul.

Ridicându-şi geanta de pe spatele muntokului, Quarra se întoarse şi scoase tolba cu documente.

— Vrei să le vezi?

— Nu este nevoie, spuse el jovial. Prietenii noştri din fort nu te-ar fi lăsat să ajungi până aici, dacă nu ar fi fost totul în regulă. Ieşi, cărându-şi bagajul. Dacă lucrurile merg ca de obicei, mă vor ţine o oră la fiecare poartă. Mai bine plec acum, înainte să se închidă clubul ofiţerilor.

Expirând, Quarra puse documentele înapoi în vestă. Cu bagajul în mână, îi făcu semn cu mâna *celui care striga gândurile* şi închise poarta în spatele ei. Era aici – şi înăuntru. Traversă, ezitând, peluza către uşa deschisă a turnului. În interior se auzea un cântec, răsunând prin cilindrul masiv de piatră. Ţinând bagajul strâns de mâner, Quarra păşi înăuntru şi îşi înclină capul. Scările din lemn se ridicau în spirală, aproape dispărând din vedere. Plăcile de lemn ale treptelor nu se potriveau, evident fiind înlocute de multe ori de-a lungul vremii. Dar cineva începuse să le picteze schimbând treptat nuanţele, şi creând efectul unui curcubeu rotitor. În jurul camerei circulare, văzu uşi care dădeau spre restul complexului. Simţi că cineva gătea într-o bucătărie mică; două uşi deschise, una lângă alta, duceau spre nişte dormitoare slab mobilate. Şi un ultim pasaj ducea în jos – spre cântec.

— *Hop, harroo, pentru o viaţă cu tine!* strigă o voce de bariton, tot mai puternică. *Marea este casa mea şi, deşi călătoresc, voi rămâne mereu...*

— Serios? Quarra stătea în faţa uşii. Nu l-am mai auzit până acum.

— Cântecul marinarului. Avem destui pe-aici, spuse Keshiriul cu păr scurt, braţe-i cărnoase fiind încărcate cu suluri legate de pergament. Eşti Quarra?

— Da. Lăsă bagajul să cadă cu o bubuitură. Pot să te ajut astea?

— Nu e nicio problemă, spuse el trecând pe lângă ea.

Având pielea de un mov viu, cu o pată de barbă argintie proaspăt rasă, bărbatul în uniformă avea o greutate de două ori mai mare decât a ei şi era într-o formă incredibilă. *Şi este de-o vârstă cu mine? Trebuie că aleargă mult, în sus şi în jos, pe scările astea*.

— Îmi pare rău că n-am venit să te salut, spuse el, punând monstruosul teanc de cărţi pe o masă şubredă. Am fost la bibliotecă, în caz că întârziai. Îmi place să citesc în timp ce mănânc. Păşi printr-o arcadă de piatră şi găsi o oală de sticlă care fierbea pe cărbunii aproape stinşi. Aici avem mereu tocană. Vrei să mănânci?

— Nu, mulţumesc, spuse ea, sprijinindu-se în prag. Eşti...

— Oh, spuse el, lăsând lingura şi ştergându-şi mâinile. Îmi pare rău. Jogan Halder. Îi strânse mâna. Aici nu prea avem maniere de oraşe mari.

— E în regulă, spuse Quarra, zâmbind involuntar în timp ce simţea fermitatea strânsorii. Deodată, conştientă de sine, îşi trase mâna înapoi. Aveţi o *bibliotecă* aici?

— Atât cât este! zâmbi Jogan, conducând-o afară. Mai trec pe la Garrow's Neck în permisie şi, uneori, călătorii mai lasă pe acolo lucruri de citit. Nu prea avem multe de făcut pe aici. Arătă spre locul unde se terminau treptele pictate. Câteodată, una dintre celelalte staţii de semnalizare mai trimite ştiri atunci când nu există alt trafic. Dar este un mod lent de a citi.

Quarra ştia la ce se referea. Conversaţiile ei cu Jogan începuseră acum trei ani, în timpul unei vizite de rutină la Kerebba, un centru militar de aprovizionare aflat în amonte pe unul dintre canalele care se vărsau în unul dintre golfurile create de cele *Şase Gheare*. Vorbise acolo cu o verişoară care salvase luni de zile de poveşti de frontieră transmise de către un ofiţer de semnalizare în timpul orelor sale de serviciu. Quarra citise temeinic toată colecţia, fermecată de jocul de cuvinte al autorului şi de aprecierea onestă, brutală, a vieţii de la marginea civilizaţiei. Când verişoara ei fusese repartizată în altă

parte, Quarra trimisese un mesaj prin staţia de semnalizare de la Uhrar, prezentându-se.

Ceea ce urmase îi transformase viaţa. Trecuseră mai mult de o mie de mesaje între Jogan şi Quarra. Majoritatea sosind în timpul nopţii, mesajele lui o aşteptau până când ajungea în birou, în fiecare dimineaţă. Curând începuse să le poarte cu ea în timpul turelor sale, frunzărindu-le pe ascuns pentru a putea trece de oboseala zilei. Întâlnirile de distribuţie fără valoare, deveniseră oportunităţi pentru ea de a-şi stoarce creierul încropind răspunsurile pe care i le trimitea înainte de a pleca acasă. Se străduise să facă propria viaţă să pară interesantă; în cele din urmă, pe măsură ce încrederea crescu, îşi împărtăşise sentimentele cu privire la slujba şi gospodăria ei. Fusese mulţumită că accesul la sistemul de semaforizare era limitat, ca nu cumva vorbăria ei să devină insuportabilă. Dar Jogan fusese întotdeauna înţelegător, folosindu-şi nopţile lungi pentru a crea răspunsuri gândite şi elocvente.

Şi, acum, ea era aici, cu el. Şi-l imaginase de multe ori, în avanpostul său acoperit de ceaţă, de la marginea lumii sigure. Nu o dezamăgea – şi cu siguranţă părea să-i acorde atenţie. Căutând cu privirea cuierul, îşi scoase pardesiul pentru a-şi dezvălui uniforma. Fiind necesar pentru călătoria ei, lăsase decoraţiile în biroul ei de serviciu. Se simţea destul de aiurea că nu-l depăşea ca rang, în mod vizibil, la prima lor întâlnire.

— L-ai întâlnit pe Belmer la ieşire?

— Da, spuse Quarra. Chicoti. Mi-a fost teamă că erai tu.

— Nu, dar îi trimit mesajele romantice sub numele meu. Râse. Glumeam. Iubirile lui Belmer sunt toate frământate.

— Nu e exact ceea ce ţi-ai dori de la un *strigător de gânduri* de pe front, nu?

— Nu bea când este de serviciu, desigur. Întinse mâna după geanta ei. Lăsă-mă să iau eu asta.

Ea îl privi nerăbdătoare cum îl aşeză între uşile către cele două camere de dormit, felul cum manipula bagajele fiind aproape echivalent cu *a face cu ochiul*. Nu vorbiseră în detaliu despre aranjamentele de dormit pentru vizita ei de o săptămână – ar fi fost prea premeditat. Fusese mai distractiv să se întrebe cum va fi.

— Scuză aspectul locului. Suntem la sfârşitul rutei de inspecţie şi cu nişte burlaci bătrâni, îţi poţi imagina...

— Am trei copii. Ar trebui să-mi vezi casa când soţul meu este plecat prea mult timp la lucru, spuse ea, regretând imediat.

— Soţul tău... *Brue*, nu-i aşa? Ce mai face?

— E bine, spuse Quarra, părându-i rău că îl adusese în vorbă. *Proasto, proasto!* Ochii ei priviră în lateral. Ce zici de turneul pe care mi l-ai promis?

— Mă bucur să-ţi arăt împrejurimile, deşi nu sunt multe de văzut, spuse Jogan. Dar pentru început, Quarra. Vino cu mine.

Văzându-l cum îi face semn să o urmeze, Quarra ezită înainte să-şi dea seama ce avea în minte. Jenată de gândurile ei, îl urmă pe scara în spirală până la turnul de semnalizare.

Clătinând din cap în timp ce urca, se întrebă despre stabilitatea ei mentală.

Nu m-a mai comportat ca la paisprezece ani de treizecide ani! Ce naiba este cu mine?

Capitolul 2

— Iată unde se întâmplă magia, spuse Jogan, ajutând-o să intre în clopotniţă. Asta este tot.

Chiar în uşa orientată spre vest, pe un suport din lemn erau nişte cilindri de diferite dimensiuni. Fiecare tambur avea mai multe roţi acoperite cu ardezie orientate în jurul unui pivot central, cu linii care împărţeau circumferinţa fiecărei roţi în părţi egale. Jogan selectă un cilindru de dimensiune medie şi îl prinse de-a curmezişul într-un suport de pe bancul său de lucru. Cu o rapiditate născută din rutină, scrise un mesaj cu cretă de-a lungul cilindrului, cu câte un caracter în fiecare partiţie, rotind întregul tambur când ajungea la capătul fiecărei linii. Terminând, scoase o mică tijă de blocare din cilindru, făcând ca roţile cu litere să se rotească liber. După resetarea la întâmplare a poziţiilor roţilor, puse la loc tija de blocare şi înregistră un număr din zece cifre reflectând noile poziţii ale roţilor.

— Nu este nevoie de cine ştie ce cifru pentru asta, spuse el.

Scoţând cilindrul din bancul de lucru, ieşi pe balconul estic. Lângă parapet se afla rama care ţinea grila masivă de globuri de foc, toate cu excepţia unuia dintre ele, fiind întoarse înspre bucşele lor – în poziţia *oprit*.

— S-ar putea să vrei să-ţi protejezi ochii, spuse el.

Quarra rămase în prag şi îl privi pe Jogan lucrând la dispozitivul de semnalizare. Întorcând scripete, el porni reţeaua. O lumină portocalie clipi şi apoi alta, luminând adânc în întunericul estului îndepărtat. După ce a trimis semnalul de alertă, mâinile lui Jogan zburară de la un buton la altul, deschizând şi închizând luminile albe, aurii, portocalii şi verzi. Ea învăţase odată ce însemnau; făcuse parte din elementele de bază ale antrenamentului ei de acasă. Dar numai un expert putea trimite semnale la fel de repede ca un experimentat operator de semafor din Alanciar. Lui Jogan îi trebuiră doar cinci secunde să trimită codul de destinaţie şi să înceapă transmiterea misivei sale.

— Eşti bun.

— Practica, spuse el, abia uitându-se la tamburul cu textul amestecat pentru a se verifica. Este mult de muncă doar pentru a spune că Belmer Kattun s-a dus să doarmă pe podeaua unei taverne timp de o săptămână şi că i-a venit înlocuitorul.

— Nu-mi foloseşti numele?

— Nu este nevoie, spuse Jogan, zâmbindu-i, chiar dacă mâinile lui continuau să lucreze la dispozitiv. Eşti doar un alt războinic anonim pentru Marea Cauză.

S-ar putea să avem o altă Mare Cauză în weekendul ăsta, îşi spuse ea, sperând că roşeţa nu-i va fi observată în iluminarea strălucitoare.

Întorcându-se înăuntru, ferită de luminile puternice, studie camera. Având observatori, semnalizatori şi transcripţionişti, majoritatea staţiilor de semnalizare interioare aveau cel puţin patru lucrători. Şi multe aveau mai mulţi, gestionând traficul în mai multe direcţii. Ceea ce începuse ca un sistem de avertizare timpurie devenise coloana vertebrală logistică a statului, transmiţând totul, de la rapoarte meteo, la actualizări de expediţii de mărfuri. Pe măsură ce deceniile au trecut fără să sosească duşmanul aşteptat, mulţi au început să folosească reţeaua pentru mesaje personale, precum cele dintre ea şi Jogan. Reţeaua fusese una dintre cele mai mari progrese ale timpurilor moderne, dar acum era tot mai stresată şi ea se aştepta ca în orice moment Cabinetul de Război să o restricţioneze.

E în regulă, gândi ea. *Acum sunt aici*.

— Unde lucrează *cel care strigă gândurile*? întrebă ea.

— Uneori aici. Uneori pe balcon sau în curte, spuse Jogan, întorcându-se de afară. Acum, că termină de transmis mesajul, şterse cilindrul cu o cârpă umedă. E o cameră de meditaţie jos, cu câteva intimitate, dar asta nu pare să conteze pentru voi.

— Corect, spuse ea, amintindu-şi. Tu nu poţi folosi Forţa.

— Îmi place mai mult modul meu de a trimite mesaje. Arătă spre uşa de lângă el. Vedem apusul de soare?

Cumva, Quarra se trezi pe balconul vestic, aflat mult deasupra valurilor zgomotoase. Viaţa se mişca acum fără ea. Nu mai lua decizii, nu în mod conştient. Acolo, aşa cum îi promisese el, apăruse o flacără portocalie între norii joşi şi orizont.

— Bancurile de corali din sud sunt şi mai frumoase. Avem o barcă cu vâsle... poate dimineaţa, o să o poţi vedea. Jogan

apăru lângă ea ţinând o sticla şi un pahar. Din depozitul lui Belmer.

Îi turnă în pahar.

— Îmi pare rău, nu este decât un pahar. Belmer bea din sticlă.

Făcându-i cu ochiul, el făcu exact la fel.

— Deci asta faceţi voi aici, spuse ea. Staţi aici tot anul, bând...

— Şi scriind femeilor căsătorite.

— Bând şi scriind femeilor căsătorite, în timp ce Marele Duşman se ascunde dincolo de valuri. Ea sorbi şi zâmbi. Sunt un Maestru de gardă, ştii asta. Aş putea să vă raportez.

— Voi risca.

Soarele dispăru şi covorul de nori acoperi cerul rămas. Simţind că vântul se înteţea, ea veni mai aproape de balustrada unde bea el.

— Nu te-ai căsătorit niciodată?

— Nu, şi ştii deja, spuse el. Am vorbit despre asta în al doilea mesaj.

Quarra chicoti. Mariajul fusese adus în discuţie abia în al doisprezecelea mesaj.

— Presupun că este greu să te gândeşti să ai o familie aici, la capătul liniei.

— *Capătul Liniei*, spuse Jogan întorcându-se spre ocean. Îmi place cum sună.

— Îmi pare rău, te-am jignit?

— Nu este nimic degradant în a fi aici. Ăsta este *frontul*, spuse el. Apucându-i umărul, o întoarse şi îi arătă. Vezi geamandura aia de acolo? Aia e direcţia din care a venit *Vestitoarea*, acum două mii de ani. Undeva în spatele ei se află cel mai mare rău pe care l-a cunoscut vreodată Kesh. Diavolul pe care îl cunoaştem. Aş putea fi staţionat undeva în interior, transmiţând mesajele banale ale altor persoane – sau aş putea fi aici, spunând lumii în fiecare seară că *totul este încă bine.*

— Profund, spuse ea, terminându-şi băutura. Puse paharul pe pervaz. Mi-ai scris deja asta o dată. *De câteva ori*, îşi aminti ea. E un motiv destul de bun ca să fii aici.

El aprobă din cap.

— Acum, spuse el, aşezând sticla, de ce eşti *tu* aici?

Quarra râse.

— Am fost recrutată, ca toţi ceilalţi!

— Nu de asta. O întoarse de la privelişte şi se uită la ea cu ochi întunecaţi, serioşi. Ce cauţi *aici*?

Ea se bâlbâi, uimită de schimbarea din tonul lui.

— Ce... ce vrei să spui?

— Adică o femeie cu statutul tău are lucruri mai bune de făcut decât să-şi petreacă timpul cu unul care este pe viaţă în Corpul de Semnalizare.

— Am vrut să văd oceanul?

El zâmbi – dar nu râse. Expiră şi apoi spuse numele.

— Brue.

— Brue. Spune-mi din nou ce face soţul tău? Credeam că este ceva la Direcţia de Antrenament.

— Îi învaţă pe bătrâni să prelucreze sticla.

— Ei bine, asta e…

Quarra îşi întoarse privirea în timp ce Jogan se opri pentru a-şi recompune cuvintele.

— Sunt sigur că are mult de muncă cu ei, încheie el.

— Durerile de cap contează? Quarra zâmbi slab. Brue urăşte fiecare minut petrecut în munca asta. Sunt veterani şi, deşi au fost cu toţii pensionaţi, tot trebuie să facă ceva pentru *Cauză*, aşa cum facem noi toţi. Aşa că toţi aceşti bătrâni obraznici sunt pe linia de fabricaţie şi fiecare dintre ei crede că îl depăşeşte în rang. Ceea ce s-ar putea să nu fie posibil, dacă Brue ar avea vreun rang...

Vocea lui Quarra se stinse.

— Totuşi, el îi face să fie utili. Este tot ce putem face, nu?

— *Nu*, spuse ea clătinând din cap. Sau, poate că da. Ar putea fi tot ce poate face – dar nu va şti niciodată pentru că nu încearcă. Brue este un tată bun pentru copii şi a construit o casă decentă, în ciuda faptului că eu am fost ocupată cu…

— Dar nu mai este bărbatul cu care te-ai căsătorit.

— De fapt, este. Aici e problema. În douăzeci de ani eu am ajuns de la un funcţionar de aprovizionare la *strigător de gânduri*, apoi la supraveghetor de materiale şi la Maestru de gardă. Maeştrii de succes devin primari. De fiecare dată ajung să-mi urăsc slujba, de asemenea, dar de fiecare dată găsesc o cale spre ceva mai bun. Dar Brue nu găseşte curajul să-i închidă gura unei fosile bătrâne a cărei autoritate s-a încheiat înainte de *Cataclismul Antic*!

Quarra inspiră adânc. Era la fel ca în mesajele ei, dar de data asta nu mai era nicio limită de cuvinte care să o oprească. Nu voise să facă asta, nu voise să se plângă de Brue. Nu era corect faţă de el, nu de asta venise ea aici.

Ce venise ea să facă aici?

— Ştii, spuse Jogan, nu este atât de rău dacă are atitudinea corectă. Aici nu se întâmplă mai nimic, dar e plăcut să le pot spune altora lucrurile care îmi plac. Fiecare dintre rapoartele mele de aici... este o mică *poveste*, chiar dacă spui o frază la...

Jogan nu îşi termină propoziţia, pentru că Quarra hotărâse ce venise să facă acolo. El nu îi respinse sărutul. Întorcându-l astfel încât spatele să-i fie lipit de balustrada balconului ea se înghesui în el şi îl sărută mai apăsat. Simţi o uşurare copleşitoare că era aici, făcând asta, după atât de multe luni şi atâtea cuvinte. Terminaseră de vorbit.

— Quarra.

Numele plutea uşor în aer. O strânse mai tare. Ea îi întoarse capul ca să-i perie obrazul cu buzele şi deschise ochii spre ocean...

...şi văzu o pată gigantică, zburătoare, ieşind din ceaţă.

— Jogan!

Bărbatul o privi panicat, îngrozit că întrecuse măsura. Văzându-i ochii, totuşi, se întoarse pentru a privi în aceeaşi direcţie.

— Ce naiba este aia?

Forma umbrită deveni mai clară pe măsură ce se apropia. Burduhănoasă şi rotunjită, ca prăjitura unui comisar abia ridicat în funcţie – doar că era gigantică, la fel de înaltă ca turnul de semnalizare. Lucrările de proiectare fluorescente confereau arătării o faţă extraterestră rânjită. Ceva era suspendat chiar sub arătare: o punte cu balustradă, care egala uşor mărimea unuia dintre pacheboturile de pe canal. Şi mai era ceva în partea din spate, de ambele părţi, mişcându-se înainte şi înapoi în vânt, aproape organic. Ceva era viu acolo – Quarra putea simţi agitaţia în Forţă – dar structura în general era artificială. Era un dirijabil.

— Sunt două, strigă ea, apucând vesta lui Jogan şi arătând.

— Nu, strigă el, arătând spre norii de la nord-vest. *Trei!*

Pentru o fracţiune de secundă, se ţinură în braţe reciproc, stupefiaţi, privind amândoi navele.

— Ce facem?

— Ceea ce ar trebui să facem, spuse Jogan.

O eliberă şi se repezi înapoi înăuntru.

— Aşteptă. Ce faci?

— Ar trebui să fie un răspuns uşor, spuse el, apucând un tambur acoperit de praf care stătea singur chiar în vârful standului de lemn.

Fusese primul cilindru înscris pentru a fi transmis atunci când se deschisese staţia de semnalizare, cu secole în urmă şi avea doar un singur cuvânt, necriptat, cu identificatorul sursei Point Defiance în partea de sus.

Nu avea cod de destinaţie, deoarece era destinat pentru toată lumea.

— Nu am mai trimis niciun semnal fulger de la taifunul de care am scăpat acum şase ani, spuse el, grăbindu-se pe balconul dinspre est. Sper că mă vor crede! Manevrând scripetele, se uită înapoi la ea cum încă stătea în prag. Quarra, ce aştepţi?

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti *cea care strigă gândurile*, spuse el. Staţiile de semaforizare vor primi ştirile destul de rapid. Tu trebuie să le atragi atenţia!

Ea îngheţă, realizând brusc unde se afla – şi ce făcusese – când venise vestea. Muncise atât de mult ca să păstreze totul secret.

Vocea ei se crispă.

— Dar... nu ar trebui să *fiu* aici!

— Quarra!

Nu avea de ales. Asta era. Sentimentul în Forţă era acum mai puternic. Mai viciat. *Mai întunecat*.

Quarra ştia, acum, de ce era aici. Deşi nu era necesar să privească spre continent, se întoarse, închise ochii şi se concentră puternic. Da, erau multe minţi acolo, în nord-estul populat, aşteptând să-i retransmită apelul. Un cuvânt, cuvântul de care cei din Alanciar se temuseră timp de două mii de ani, de când *Vestitoarea* naufragiase pe o insulă lângă ţărmurile lor.

— *Sith!*

Capitolul 3

Edell Vrai se aşteptase să simtă multe senzaţii atunci când avea să vadă pământul înaintea sa. Dar cea la care nu se gândise fusese cea de regret.

Douăzeci şi cinci de ani de muncă se canalizaseră în această zi, cel mai mare moment din istoria umanităţii de pe Kesh. În cele din urmă, Edell, Înalt Lord al *Tribului* şi căpitan al expediţiei Sith, reuşise. Descoperise noua lume – dar erau puţini, acolo, ca să vadă această realizare. *Cineva ar fi trebuit să înregistreze acest moment*, gândi căpitanul. *Păcat că nu am adus un scrib cu noi*. Apucând balustrada de la prova gondolei, Edell scrută întunericul dinspre est. Telescoapele pe care le făcuseră Keshiri în şantierul de construcţie nu îl ajutau deloc. Se aşteptase să vadă mai multe lumini pe noul continent, aşa cum văzuseră camerele lui *Omen* în căderea sa sinucigaşă spre suprafaţa lui Kesh. Dar singura imagine erau formele întunecate care se ridicau de la suprafaţă, ca nişte coaste ivindu-se dintr-un cadavru putrezit.

— Reglaţi viteza, strigă spre echipajul său. Suntem încă la kilometri distanţă. Nu ştim cum vor fi vânturile de la ţărm.

— Da, căpitane!

Regretele lui Edell dispărură. *Căpitane*. Titlul cu care ajunsese Yaru Korsin pe Kesh. Nu mai fuseseră căpitani printre Sith de două mii de ani, nici vreo altă navă de comandat, mai mare decât pontoanele cu care navigau fermierii pe râuri.

Se presupusese întotdeauna că proiectantul metodei de trecere a mării va avea onoarea de a conduce expediţia – dar, apropiindu-se de cincizeci de ani, Edell se simţi norocos că reuşise, în sfârşit. La urma urmei, fusese tânăr când începuse căutarea. Era subţire şi cu faţa tânără, cu părul blond îngrijit, membru al *Destinului de Aur*, care avea cea mai avansată mentalitate dintre facţiunile *Tribului* dinainte de Criză. Îi plăcea să gândească că încă mai era tânăr: trăsăturile sale se accentuaseră şi, ca inginer şef al *Tribului*, căpătase o imagine de om măreţ. Dar, în ultimul deceniu, se temuse că nu-şi va atinge niciodată obiectivul. Atât de multe lucruri merseseră

prost. Distanţa era problema. Keshiri pe care îi întâlnise Korsin trăiseră pe Keshtah, un continent singuratic, în ocean. Aşa îl descriseseră Keshiri şi asta găsiseră cei din Sith în propriile călătorii. Dar cunoaşterea lor colectivă a hărţii fusese limitată de ceva: rezistenţa uvakilor. Aşa cum făcuse Neshtovarul înaintea lor, cei din Sith efectuaseră mai multe zboruri exploratorii de pe ţărmurile lui Keshtah; cei care se întorseseră raportaseră că era apă în toate direcţiile şi fără insule pe care să se poată coborî. Recifele erau vizibile în unele locuri, la mică adâncime; poate, cândva, chiar fusese pământ uscat acolo. Dar dacă vreun călăreţ traversase într-adevăr oceanul pe spatele unui uvak, nimeni nu raportase vreodată aşa ceva. Cei din Sith ştiau, desigur, că lumea era rotundă; chiar şi nativii Keshiri îşi dăduseră singuri seama de asta. Dar se părea că Keshtah era tot ce exista.

Harta pe care Marele Lord Korsin o păstrase sub Templu îndepărtase nu una, ci două motive de îndoială. Era, de fapt, mai multe pământ, o grămadă chiar. Dar diagrama descria, de asemenea, cât de departe era: dezamăgitor, *disperant* de departe. Traseul vestic era mai scurt, dar aici intervenea lupta cu curenţii. Estul era singura opţiune.

Acum era din nou un Mare Lord în Tahv, iar Edell fusese prietenos cu el încă de când bătrânul era curator al muzeului palatului. Varner Hilts nu era foarte priceput la matematică, dar îi respecta şi angaja pe cei care erau – şi în adolescenţă, Edell petrecuse multe zile studiind tehnicile de construcţie ale marilor edificii. Deci, de îndată ce începuse *Restaurarea*, Hilts îl însărcinase pe Edell să rezolve problema tranzitului. Şi să o rezolve *pentru totdeauna:* o singură călătorie nu era de ajuns. Trebuia să fie ceva replicabil şi gata pentru producţia în serie. După cum arătase Korsin, celălalt continent era locuit. Descoperirea lui trebuia să fie urmată de invazie.

Au urmat ani de experimentări. Bărcile nu intrau în discuţie: pădurile junglei din Keshtah nu produceau nimic care să supravieţuiască pe valurile puternice. Plantele hejarbo erau din belşug, dar lăstarii lor abia îi protejau pe fermierii Keshiri de ploaie. Nu rezistau presiunilor cu care s-ar confrunta corpul unei nave. Vosso şi celelalte câteva lemne de esenţă tare din interiorul îndepărtat erau prea dense pentru a pluti. Altele erau prea cauciucate. Edell petrecuse al doilea deceniu al muncii sale

studiind aceste materiale, sperând să găsească ceva care să facă posibilă călătoria.

Apăru eşec după eşec şi mulţi dintre cei care îl ajutaseră se dezisëră de el şi îi deveniseră rivali, testându-şi propriile planuri. Hilts îl făcuse unul dintre cei mai tineri Înalţi Lorzi din istorie pentru a se asigura că avea acces deplin la resurse, dar Edell nu avea timp pentru politica de la curte – sau pentru familie. Refuza să cedeze. Strămoşii săi traversaseră stelele. Forţa putea nega regulile naturii. Un Sith adevărat ar trebui să poată traversa o băltoacă planetară! Soluţia la care recursese în cele din urmă era departe de inginerie şi semăna cu alchimia semenilor săi. Poate că şi era. Crăpăturile fierbinţi ale Spirei Sessal emiteau o varietate de gaze nocive, inclusiv metan. Folosind vase de sticlă create de meşterii Keshiri, Edell şi echipa sa captă metan şi folosi un simplu catalizator de apă pentru a izola hidrogenul, cel mai uşor element cunoscut. Cu o linie de producţie gata stabilită, Edell dezvoltă structuri pe care gazul să le poată transporta prin aer. Din nou, meşterii Keshiri se ridicaseră la înălţimea sarcinii, creând o ţesătură izolatoare uimitor de subţire care se întărea la presiune. Forma de *clopot* se dovedi cea mai stabilă şi apoi adăugă o gondolă realizată din mai multe straturi de hejarbo reticulat, suficient de puternică să poarte greutatea unui echipaj şi proviziile acestuia. Ce nu putea pluti pe apă va pluti în aer.

Trecuseră trei ani în care ajunsese atât de departe şi apoi disperarea veni din nou. Nu exista nicio metodă de a controla direcţia, ceea ce expunea baloanele la toate capriciile violente ale vânturilor oceanice. Curenţii de aer din emisfera sudică a lui Kesh puteau ajuta mult, dar se dovedeau greu de îmblânzit. În sud, o schimbare a emisiilor Spirei Sessal şi a altor vulcani putea trimite un zburător oriunde. Uneori, vulcanii din sud îi duceau pe călăreţi tot mai sus, probabil lăsându-i să piară pe marea calotă de gheaţă polară. Şi spre nord, ruta ecuatorială îi trimitea pe călăreţi către moarte agonizantă în apă – sau cel puţin aşa presupuneau, pentru că nimeni nu se întorsese vreodată din oricare dintre zborurile de testare.

În cele din urmă, la începutul acestui an, cu duşmanii protestând împotriva cheltuielilor sale extravagante, Edell avu o revelaţie. Nava nu trebuia să fie mai mică, ci *mai mare*. Suficient de mare pentru a suporta greutatea a doi sau mai

mulţi uvaki, suspendaţi în hamuri la pupa, sub chila gondolei. Niciun uvak nu putea călători prin propria sa putere fără să obosească, dar fiind cărate, fiarele puteau să se odihnească, să fie hrănite şi chiar să doarmă când nu erau folosite. Când erau, aripile lor furnizau suficientă propulsie pentru a controla direcţia, cu condiţia ca pilotul care le călărea să simtă vântul în mod corespunzător.

Edell păşi spre partea dreaptă a gondolei şi se uită prin întuneric de la una dintre creaturile care zbura în jugul ei scheletic. Era la fel de confuză ca întotdeauna cu privire la situaţia ei, dar bătea din aripi ca la comandă.

— Se pare că *Dreapta* face tot posibilul, spuse Edell. Ce face *Stânga*?

— *Stânga* este fericit şi hrănit, răspunse Peppin, combinaţia de uvak-luptător şi pilot a lui *Candra*. Spune-i unde vrei să mergi.

Căpitanul zâmbi. Uvakii îi vor duce într-adevăr peste ocean – dar nu în vreun fel pe care să şi-l fi imaginat cineva! Edell simţi că vântul se înteţea în timp ce se îndrepta spre mijlocul navei. Era o briză sărată. Coborau – mulţumită eliberărilor controlate de gaze – de când văzuseră pământul acum câteva minute. Spre nord, văzu cele două nave care îi însoţeau, identice cu a sa, ieşind din nori. *Bine*. Mica sa flotă reuşise, cu toate navele.

Candra, *Lillia* şi *Dann Itra*. Pe Edell îl apucase disperarea când denumise dirijabilele, onorându-i pe Marii Lorzi din vremea când începuse *Epoca Putrezirii*. Fusese o tendinţă recentă în gândirea Marelui Lord Hilts. Petrecuseră ani de zile reînnoind legătura *Tribului* cu fondatorii săi; era – după cum credea liderul lor –necesar să fie reabilitate alte personaje din istorie. Chiar şi cele care au contribuit, prin acţiune sau inacţiune, la haosul care a urmat după ele. În mandat său de acum mult timp, Candra Kitai devenise memorabilă pentru nimic altceva decât că închisese grădina zoologică locală. Şi, iată, un facsimil din piatră al femeii era fixat în afara carenei gondolei. Decoraţiunile nu făcuseră parte din proiectele lui Edell pentru nave. Dacă nava trebuia să piardă din greutate pentru a se înălţa, onorabila doamnă Candra va fi prima de care vor scăpa.

Lumini roşii minuscule apărură pe punţile lui *Lillia* şi *Dann Itra:* săbii de lumină, pornite şi oprite intermitent. Edell le

întoarse semnalul. Văzuseră cu toţii pământul şi încetineau. Edell nu-i cunoştea cu adevărat pe ceilalţi căpitani care fuseseră numiţi – altă prostie politică – dar ei îl urmau pe el. Navele lor, ca şi a sa, transportau un echipaj de zece persoane: căpitan, pilot, clarvăzător şi cinci luptători, plus doi ambasadori Keshiri. S-ar putea ca feţele lor violete familiare să fie folositoare dacă vor trebui să ia contact cu băştinaşii. Dar nu contactul era planul acestei călătorii. În schimb, Edell planificase un zbor de recunoaştere a lui *Keshtah Major*, urmat de o întoarcere, traversând oceanul relativ mic spre coasta de vest a patriei sale natale. O forţă mai mare era deja pregătită să-l urmeze, odată ce ştiau clar că harta lui Korsin nu era o fantezie. Edell nu avea nimic împotrivă. Lasă-i pe alţii să lupte; el va primi gloria descoperirii, navigând cu *Candra* direct la Tahv, unde toţi cei care se îndoiau de el îl vor putea vedea sosind dinspre apus. Era şi timpul.

Aşezată în faţa celor care se îngrijeau de uvaki, o femeie cu pielea închisă, de vreo douăzeci de ani, vorbi.

— Să le trimit impresia, căpitane?

— Fă-o.

Edell o privi pe Taymor, care era printre cei mai abili Sith la proiecţia de gânduri prin Forţă, concentrându-se. Nu încerca să proiecteze decât un singur sentiment – senzaţia de succes, de realizare. Distanţa nu era neapărat o problemă pentru utilizatorii Forţei, dar nimeni din *Trib* nu încercase vreodată să trimită un mesaj în jurul lumii. Acum nu utilizau decât emoţii simple. Vor aveai timp să experimenteze mai mult, mai târziu.

— Gata, spuse Taymor, zâmbind de parcă voia să le reamintească celorlalţi că tocmai făcuse ceva fără precedent pentru *Tribul* de pe Kesh.

Edell îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la prova. Aşa era cu cei din Sith. Fiecare adunare, oricât de mică, devenea un spectacol de talente. Îl respectă brusc pe Yaru Korsin, mult mai mult. Navele spaţiale trebuie să fi fost mult mai greu de condus. Nu e de mirare că *Omen* avea o cabină privată pentru căpitan. Şi Edell îşi dorise una, de câteva ori, în călătoria asta. Lui *Candra* îi mai lipsea şi un post de observaţie înaintată, gândi el în timp ce întindea mâna spre unul dintre puternicele cabluri din piele înfăşurată care legau gondola de punga de gaz. Nu era o problemă pentru un Sith dornic să încerce, aşa cum era el, dar

adăugase deja asta la lista sa mentală cu nevoi de proiectare, pentru viitor. Cu mâinile înmănuşate strânse pe cablu, începu să se ridice – doar pentru a fi întrerupt de un strigăt din spate.

— Căpitane!

Edell se uită înapoi în întuneric şi o văzu pe Taymor încruntată.

— Ce mai e acum?

— Se întâmplă multe lucruri aici, spuse telepata, cu degetele strâns presate pe temple. Aici. O mulţime de emoţii. Multă energie.

Fruntea ei se încreţi. Căpitanul chicoti.

— *Ne* citeşti pe noi, Taymor.

— Nu, Înalt Lord. *Acolo*, spuse ea arătând înainte.

Edell se încruntă.

— Nu ştiu la ce te referi.

Urcă pe cablu şi privi înainte. Bucăţile de pământ dinspre est erau mai mult decât insule – erau vârfurile unor peninsule lungi, care aveau porturi între ele. Construcţiile erau vizibile deasupra diferitelor promontorii, ca nişte linii drepte în negrul lăptos. Stând înclinat spre exterior şi forţându-şi gâtul, văzu mici lumini multicolore ce străpungeau ceaţa care acoperea regiunile interioare. Luminile pâlpâiau, se schimbau şi se stingeau. *Unde sunt oraşele luminoase despre care scrisese Yaru Korsin?* Legănându-se în vânt, Edell încercă să se concentreze prin Forţă, pentru a vedea dacă simte ceea ce simţea Taymor. El simţi doar tensiune, reţinere, anticipare şi emoţie – toate acestea ar fi putut veni la fel de uşor de la colegii lui Sith de pe nave ca de oriunde altundeva. Se uită înapoi la echipajul său.

— Nu avem de ce să ne îngrijorăm...

Trosc-buuum! Imediat apăru un fulger peste umărul său. La un kilometru spre nord, pe cer, *Lillia* explodă! Orbit momentan, Edell aproape că scăpă mâna de pe cablu. Revenindu-şi, căpitanul se răsuci şi se strădui să-şi concentreze privirea. Punga de gaz a lui *Lillia* fusese complet înlocuită de un nor înfloritor de flăcări – iar gondola ei nu se vedea nicăieri.

— *Opriţi-vă!*

Tot în stânga, dar mai aproape de *Candra, Dann Itra* se clătină şi se întoarse. Edell simţi o legănare, de asemenea, când uvakii care direcţionau *Candra* deciseră că nu mai voiau să rămână acolo.

— Peppin, controlează animalele alea!

Dirijabilul se cutremură. Colegii lui Edell se ridicară de pe locurile lor, unii încercând să-l ajute pe navigator, alţii privind explozia, care se transformase acum într-un duş fierbinte de cenuşă, care cădea în oceanul aflat mult mai jos.

Mintea lui Edell încerca să înţeleagă.

— Este doar un fulger! ţipă el.

Toată lumea ştia cât de volatil este hidrogenul; pericolul unei descărcări electrice fusese întotdeauna un risc. Se gândi din nou la vântul pe care îl simţise. Nu era nicio furtună clară, în formare, dar poate că de vină era pământul de care se apropiau şi vremea de aici. De aceea veniseră cu trei nave. Respirând profund, se simţi mai bine o clipă...

...până când privi din nou în jos şi văzu racheta strălucitoare şi aprinzându-se şi ridicându-se de pe pământ. Lungă de trei metri, cu capul aprins, suliţa neagră se ridică arcuit spre *Dann Itra*.

Trosc-buuum! Edell închise ochii de data asta, dar unda de şoc supraîncălzită îl aruncă de pe locul unde stătea. Înaltul Lord căzu caraghios pe punte, genunchiul drept trecând direct prin nivelul superior al pardoselii de hejarbo.

Candra se răsuci acum, întinzând cablurile care legau gondola de balon. În timp ce Edell se străduia să se ridice, auzi ţipătul uvakilor. Nu, nu erau uvakii de pe *Candra*, văzu el când ajunse la balustradă. Pe cer, mai jos de ei, gondola deteriorată a lui *Dann Itra* cădea violent, rostogolindu-se, urmată îndeaproape de bucata rămasă din balonul de pânză. Edell se ridică la jumătatea balustradei, strigând prin Forţă către ocupanţii lui *Dann Itra* să se salveze – doar pentru a vedea o altă rachetă trasă de la sol cum loveşte epava care ardea în aer, sfărâmând-o în bucăţi.

Simţind moartea colegilor săi Sith, Edell mai simţi ceva. Fusese folosită Forţa împotriva lui! O astfel de tragere precisă? Era singura explicaţie. Dar cine mai auzise de Keshiri care foloseau Forţa?

— Căpitane! Acum trag asupra *noastră*!

Mai jos, aerul în sine părea să ţipe. Căpitanul strânse balustrada şi înjură. Era într-adevăr un moment istoric. La fel ca Yaru Korsin, Edell Vrai şi Sithul său făcuse primul contact cu băştinaşii unui nou continent.

Dar de data aceasta, băştinaşii au fost mai puternici!

Capitolul 4

Snap-pac! Lansatorul masiv de la Point Vigilance trase din nou, recul său mecanic răsunând peste port până la staţia de semnalizare de la Defiance.

— Da! Da! strigă Jogan din turn, sărind pe loc. Entuziasmul lui zguduia balconul nordic mai mult decât o făceau exploziile. Loviţi-i!

Quarra se sprijini de balustradă, intrigată de ceea ce se petrecea în nord-vest. O ceaţă urâtă care persista deasupra era singurul indiciu al existenţei anterioare a primului dirijabil. Al doilea lăsase o coloană agitată de fum, răsucindu-se în jos, în timp ce îşi urma încărcătura nefericită.

Sith. Sith! Quarra se blestemă pe sine pentru că nu le simţise răutatea cum se apropia. Slujba ei, întreaga civilizaţie, trebuia să stea alertă şi ea se lăsase furată de alte preocupări. Vina era a ei! Dar, oricum, cine ştia ce să caute? Nimeni în viaţă de pe Alanciar nu fusese atins vreodată de vreun Sith malefic. Nu până acum câteva minute, când îşi deschise mintea pentru a trimite mesajul de avertizare spre continent. Îi simţise atunci: tentacule întunecate zvârcolindu-se, venind din noapte, extrem de încrezători în inferioritatea ei – şi în succesul lor final.

Succes.

Aproape că simţise cuvântul, formându-se într-o gură străină.

Două dintre dirijabile căzuseră după aceea, dar cine ştie câte altele mai aveau cei din Sith? Cine ştia măcar că le au? Dirijabilele nu erau menţionate în *Cronicile Keshtah*, volumul care spunea tot ce se ştiuse vreodată despre latura întunecată a lumii. Dacă Sithul avea dirijabile, de ce nu le-au mai folosit înainte? Erau noi?

Fusese ăsta un test? Dacă da, forţele de pe Alanciar îl trecuseră.

Peste ape, o altă armă trase, aruncând un nor şuierător în noapte.

— Aşa! Aşa! strigă Jogan. Luaţi-o cu voi, înapoi, acasă!

Quarra ridică brusc privirea.

— *Acasă!*

Se întoarse înapoi în clopotniţă. Imediat se izbi de ceva dureros de solid. Se ferise de câteva lumini strălucitoare din clopotniţă, despre care ştia unde se aflau, dar uitase de bancul de lucru al lui Jogan. Acum era peste *ea* – sau ea era peste el. Quarra se întoarse, luptându-se să-şi elibereze piciorul. Stilusurile lui Jogan căzură zgomotos de pe suporturile lor, pe podeaua de lângă ea. Înjură, dar vocea i se pierdu în sunetul unei alte lansări de pe coasta opusă.

Afară, Jogan se înveseli.

— Aruncaţi-l în aer! *La naiba cu ei!*

Quarra gândi exact aceleaşi cuvinte. Strângând din dinţi, lovi masa, eliberându-şi piciorul. Întorcându-se, se grăbi să treacă peste lucrurile căzute şi se poticni spre scară.

— Quarra, trebuie să vezi asta!

Băgându-şi capul înăuntru, Jogan o văzu dispărând în gaura neagră a scării.

— *Quarra?*

* * *

Gondola se cutremură în întuneric.

— Grăbiţi-vă, proştilor!

Toţi ocupanţii lui *Candra* se mişcau acum, aruncând proviziile peste bord într-o încercare disperată de a pune ceva înălţime între dirijabil şi lansatoarele de jos. Fortificaţia cu vedere la port era în mod clar plină de arme, Edell văzu asta, dar aveau o rază de acţiune limitată. Pentru a evita o soartă în flăcări, un Sith putea suporta puţin de foame. Dar *Tribul* trebuia să ştie ce se ascundea aici.

— Taymor! Trimite semnalul de alarmă!

Aruncând o privire spre pupă, Edell o văzu pe telepată îngenunchind. Nu se putea concentra aici, nu cu *Candra* zbătându-se atât de violent din cauza eforturilor nebuneşti ale uvakilor. Femeia se sprijini de balustrada gondolei cu o mână... şi ţipă când gheizere albe părură să erupă de sub picioarele ei, rupând femeia şi podeaua de hejarbo în bucăţi. Edell căscă ochi în timp ce Taymor cădea. Când *Candra* se smuci din nou, el sări peste noua gaură căscată în podea pentru a ateriza în partea cealaltă lâncă telepată. Văzu că nu o mai putea salva pe Taymor

– trupul ei era străpuns de zeci de pietre strălucitoare. Icni când recunoscu proiectilele.

Diamante!

Un uvak ţipă trecând pe lângă el, urcând spre cerul nopţii din spatele *Candrei*. Edell crezu că scăpase una dintre propriile sale creaturi... până când uvakul se roti aparent în aer şi se întoarse urmărindu-i. Nu era nicio greşeală: el fusese sursa împuşcăturii fatale. Şi acum, pe măsură ce se apropia, Edell putea vedea prin întuneric un călăreţ Keshiri, sprijinind pe umăr un tub lung.

— Atenţie!

În timp ce Edell se aruncă înapoi peste deschizătură, în spate răsună un *sunet* mecanic. Un nor de pietre strălucitoare se arcui în sus – unele pepite loviră partea din spate a gondolei, altele şuierară pe deasupra pierzându-se din vedere. Dedesubt, uvakul lui *Candra*, care nu încetase niciodată să ţipe, deveni brusc tăcut.

Căpitanul privi cum atacatorul se ridică în faţă pentru a se alătura altor doi, înarmaţi în mod similar. Edell făcu ochii mari. Keshiri aveau o forţă aeriană!

* * *

Quarra rată fiecare al doilea pas în coborârea ei grăbită, până ce sări, în cele din urmă, peste balustradă, în întuneric. Aterizând în siguranţă pe podeaua turnului – cel puţin acum Forţa îi fusese de ajutor – se repezi în bucătărie, fără ca măcar să-şi amintească ce căuta.

Jogan coborî repede treptele.

— Quarra!

— Trebuie să plec, spuse ea în timp ce se repezea neatentă din cameră în cameră. Unde e bagajul meu? Am nevoie de bagajul meu!

Jogan privea, nedumerit, de pe locul său de lângă scări, în timp ce ea trecea pe lângă el frenetică. Arătă spre podeaua din faţa uşilor dormitorului.

Repezindu-se prin întuneric după geantă, Quarra se ridică. Tesatura se rupse cu un zgomot puternic când îşi prinse sub picior cordonul genţii şi căzu din nou pe podea cu un zgomot înăbuşit. Îmbrăcămintea se revărsă din geanta ruptă.

De afară se auziră alte vociferări. Jogan îşi ridică privirea spre înălţimi, neştiind ce să vadă mai întâi: distrugerea invadatorilor antici sau femeia grăbită care se lupta prin întuneric să-şi recupereze rufele. Nu aşteptă mult până să se decidă. Sărind de lângă scară, o găsi pe mâini şi genunchi, înfundând inutil obiectele într-o geantă ruptă. Îngenunche în spatele ei.

— Quarra, nu trebuie să pleci nicăieri! Am trimis mesajele. Aici suntem în siguranţă.

— *Tu* eşti în siguranţă aici, spuse ea, strângând ultimele piese de lenjerie fiţoasă. Privind în stânga, le găsi... în mâna ofiţerului de semnalizare nedumerit. Eu nu sunt în siguranţă aici – pentru că *nu sunt aici*!

Jogan îi aruncă o privire nedumerită.

— Ce vrei să spui?

Ea îi smulse lenjeria din mână.

— Soţul meu crede că sunt, chiar acum, într-un turneu în Versantul Nordic!

— Eu nu ies prea mult. Aşa se numeşte acum ceea ce făceam noi?

Ea îi întoarse o privire care îl asigură că nu se amuza.

Afară, un alt sunet de lemn *crăpat* anunţă şi mai multe necazuri pentru invadatorii Sith.

El o privi cum împăturea ce îi mai rămăsese din geantă.

— Dar ai spus că Brue nu face parte din armată, spuse el. Nu cred că va afla.

Strângându-şi lucrurile între braţ şi corp, Quarra se întoarse şi apucă mâinile lui Jogan. Îi vorbi insistent.

— Jogan, întâlnirea cu tine este printre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Eşti foarte plin de speranţă şi o persoană de încredere, spuse ea. Îi întoarse mâinile şi le ţinu mai strâns. Dar ceea ce se întâmplă acum, afară, este *cel mai mare eveniment care s-a întâmplat vreodată*, iar tu şi cu mine eram pe balcon privind! Eu am fost cea care a trimis *semnul gândit*! Îi eliberă mâinile şi se ridică. În curând vor veni foarte *mulţi* pe-aici, spuse ea, gesticulând sălbatic. Şi toată lumea de pe Kesh va ştii cine era aici când au venit cei din Sith. Nu pot *sta* aici!

— S-a terminat...

— *Termină!*

Jogan se ridică.

— Quarra, dacă te-a trimis statul, ei *ştiu* deja că eşti aici...

— Asta e problema. *Nu m-au trimis*. Trecu pe lângă el spre uşă. Luminată din spate de lumina slabă de afară, se uită înapoi la el aproape plângând. Am scris eu însumi scrisoarea de tranzit. Am împrumutat sigiliul supervizorului de călătorii pentru a o ştampila!

— Ai voie să faci asta?

— Nu chiar! Ajută dacă el are şaptezeci şi şapte de ani şi este prea bine conectat pentru a fi trimis să lucreze într-o... nu ştiu... fabrică de sticlă!

— Nu a existat niciun ordin de scutire pentru Belmer?

Belmer! Mintea ei gândi intens. Nu, nu-i spusese numele ei lui Belmer. Şi acum el se va întoarce aici – cu excepţia cazului în care forţele de la Garrow’s Neck îl vor opri. Se gândi din nou la căpitan şi la tunari. Îşi va aminti numele ei? Şi ei ar trebui să vină încoace în orice minut. Cum va trece de ei?

— Trebuie să plec!

Fugi prin uşa deschisă.

* * *

— Balonul cu gaz este deteriorat!

Avertismentul lui Peppin nu fu o surpriză pentru Edell. Hidrogenul sâsâia prin găuri. *Nu este bine*, gândi el, deşi măcar atacatorii care zburau în jurul lor – acum erau trei – nu aveau armele cu vârf de foc care îi uciseseră pe tovarăşii lor Sith. Dar *Candra* cobora din nou, în curând va reveni la raza de acţiune a lansatoarelor. Nu aveau de ales. Trebuiau să desumfle balonul – înainte să o facă altcineva.

Edell se forţă să meargă spre provă. Acolo era o parâmă, care atârna pe undeva, prin întuneric, care golea balonul într-o manieră ordonată – dacă mai aveau timp. Afară, călăreţii uvak se întorceau pentru un alt atac.

— Luptătorii să treacă la bord şi tribord! Pregătiţi-vă să deviaţi salvele, strigă el. Nu cu săbiile de lumină – folosiţi Forţa! Nu e momentul să aflăm dacă aprinderea unei săbii de lumină va provoca o explozie.

Doi uvaki convergeau din ambele părţi, călăreţii lor dezlănţuind în noapte o grindină de proiectile strălucitoare. Dar chiar în timp ce războinicii Sith blocau grindina, al treilea călăreţ uvak îşi făcu apariţia – plonjând spre gondolă.

Secţiunea din faţă se rupse sub greutatea atacului sinucigaş, imaginea gravată a Candrei Kitai zdrobindu-se împreună cu restul provei. Doi membri ai echipajului muriră instantaneu din cauza impactului. Edell se prinse de balustradă în mijlocul navei, exact când se rupseră cablurile dinspre prova. Ce mai rămase din gondolă se răsuci în jos, ţinută de balon doar de suporturile din spate. Un alt războinic şi un ambasador Keshiri neasigurat dispărură în întuneric. Ceea ce mai rămăsese din *Candra* căzu, balonul legănând violent ostaticii prinşi de el. Edell le văzu chipurile rotindu-se deasupra lui, toate agăţându-se disperate de resturi. Mai jos, portul întunecat se căsca larg, ca şi cum era gata să-i devoreze. De dincolo, auzi sunetele lansatoarelor care porneau din nou, devenind tot mai stridente cu fiecare secundă. Strigă către echipaj să sară de pe navă – şi, în cele din urmă, îşi dădu drumul şi el, lăsându-şi visul să erupă într-un balon de lumină şi căldură.

* * *

În timp ce valurile loveau cea mai sudică dintre peninsule, haosul continua să se dezvolte spre nord. Fiecare lansator de pe cele *Şase Gheare* trăgea cu sălbăticie spre cer, în căutarea ultimului dirijabil.

Jogan stătea în poarta deschisă, ţinându-şi lansatorul său cu repetiţie cu amândouă mâinile. Instrumentul construit din lemn osificat puternic şi benzi elastice foarte tensionate, era echipamentul standard pentru front. Dar în timp ce războiul demult aşteptat se desfăşura în sfârşit dincolo de port, spre nord, Quarra rătăcea pe colină uitându-se în toate direcţiile. Sacul ei rupt stătea pe pământ, nesupravegheat.

— Quarra, ce s-a întâmplat? întrebă Jogan, călcând cu paşi mari.

— Muntokul meu, spuse ea, fluturând o bucată de ham din piele. Nenorocitul a mestecat hamul şi a fugit!

Jogan îngenunche şi privi urmele de pe nisipul mov.

— Exploziile l-au speriat. Îl poţi chema?

— Aş face-o dacă i-aş şti numele. L-am luat de la tabăra din Tandry!

— Nu i-ai aflat şi numele?

— Aveam de gând să mă folosesc de el pentru prea puţin timp. Tu ştii numele muntokilor închiriaţi?

Jogan o privi nedumerit.

— Şi treaba ta este să păstrezi Uhrarul organizat?

— Îmi pare rău, asta este prima mea aventură!

Quarra se întoarse pentru a argumenta în continuare ideea... dar simţi o agitaţie în Forţă. Simţind umbra care căzu peste Jogan înainte să o vadă, întinse mâna ca să-l împingă telekinetic.

Prea tarziu! O masă organică se izbi de versantul nisipos, zvâcnind în timp ce lovea suprafaţa. Aruncată la pământ de impact, Quarra se ridică puţin... şi se uită direct în ochiul verde, fără viaţă, al unei bestii.

— Un uvak! ţipă ea, luptându-se să se ridice în picioare. Întinse mâna prin întuneric, pipăindu-şi drumul în jurul creaturii. Jogan! Eşti bine?

Peste umărul ei, spre nord-est, ultimul balon rămas explodă răsunător deasupra portului. Quarra nu îi dădu atenţie, pipăind în jurul cadavrului mamut până când îl găsi pe Jogan, corpul lui fiind prins sub coada grea a creaturii.

Cu chipul violet luminat de explozie, Jogan îşi ridică privirea, uluit, cu sângele scurgându-i-se printre buze.

— Cred că ţi-am găsit animalul, spuse el printre accesele de tuse. Dar parcă... ai spus că ai închiriat un *muntok*... nu un *uvak*...

Capitolul 5

Norii s-au rupt, iar soarele s-a oglindit din nou prin turnurile de sticlă din Tahv. Edell urcă treptele de marmură spre palat – singur. Nu l-a salutat nicio escortă; nicio paradă nu i-a marcat sosirea. În interior, în atriumul unde cele trei mari facţiuni se luptaseră cu un sfert de secol mai devreme, Edell găsi Tribul lucrând la unison. Lorzii Sith şi Cavaleriştii erau adunaţi deasupra unei replici a hărţii secrete a lui Korsin, aşezată pe o masă enormă în mijlocul camerei. Edell o privise pe multe ori când îşi planificase călătoria – o călătorie care acum era finalizată.

— Dragi Lorzi şi Cavalerişti, m-am întors! spuse el.

Nimeni nu se agită la masă. O spuse din nou – şi din nou. În cele din urmă, Lorzii au trimis un subaltern. Nici măcar un ucenic, ci un doar Tyro[4]*, care avea doar o treime din vârsta lui Edell. Tânărul pufni.*

— Tu ce mai vrei?

— Am veşti, spuse Edell, îndreptându-se de spate. Am fost pe noul continent, şi m-am întors triumfător.

— Cum ai triumfat, mai exact?

— Am ajuns acolo. Am dovedit că există.

— Astea sunt veşti vechi, spuse băiatul, încă batjocoritor. Cucerirea este deja în desfăşurare.

Se deschise o fantă printre Lorzii care stăteau cu spatele la el. Edell văzu prin deschidere că masa hărţii era populată cu zeci de marcatori care semnificau forţele Sith şi dirijabilele care i-au dus acolo. Fruntea lui Edell se încreţi.

— Nu mă aşteptam să invadaţi atât de repede. Tyro nu spuse nimic. Foarte bine, spuse Edell, făcând un pas înainte. Sunt pregătit să vă sfătuiesc...

— Nu.

---

[4] Sith Tyro – ucenic al învăţăturilor Sith, care nu a fost încă ales să devină un ucenic formal - care poate fi considerat aproximativ echivalent cu rangul de Iniţiat Jedi.

Tyro aprinse o sabie de lumină, blocându-i drumul. În faţă, fanta dintre cei care planificau se închise, astfel încât Edell nu mai putea vedea masa. Protestă.

— Am dreptul să fiu aici. Eu am confirmat că există acel continent!

— Şi? Cineva trebuia să o facă.

— Eu am inventat dirijabilele!

— Pe care le putem construi fără tine.

— Dar eu sunt Înaltul Lord al Tribului Sith...

— Un Sith adevărat ar fi făcut ceva, spuse Tyro, nu s-ar fi uitat doar pe acolo. Eşti un ticălos, nimic mai mult. Doi paznici, care anterior fuseseră nevăzuţi, îl apucară pe Edell din spate. Aruncaţi-l afară. El nu are voie să fie aici.

* * *

Edell icni şi deschise ochii în noapte. Strângând între degete nisipurile umede, scuipă apa de mare din plămâni. De cât timp fusese leşinat, visând, se întrebă el? I se păru că trecuse mult timp – dar nu ar fi putut trece mai mult de câteva minute. Privind spre vest de-a lungul liniei de coastă neregulate, văzu patru dintre tovarăşii săi ajunşi pe plajă în mod similar şi ascunzându-se de cei din port. La un kilometru spre nord-est, rămăşiţele *Candrei* încă mai ardeau pe apă. El şi trupa lui ajunseseră pe plajă nevăzuţi, la nord de staţia de semnalizare; balonul transportase epava gondolei mai la est. Privind atent, văzu uvakul zburând deasupra rămăşiţelor, în timp ce luminile se mişcau pe malul nordic dincolo de port.

Nu ştiu că noi suntem aici, gândi el. *Mai avem o şansă*.

Edell stătea nemişcat ca o stâncă. Fiind învineţit şi ud leoarcă, dar altfel nevătămat, o luă de-a lungul ţărmului pentru a-i întâlni pe ceilalţi supravieţuitori. Peppin, care avea grijă de uvaki, Ulbrick şi Janns, doi dintre războinici, şi un Keshiri al cărui nume nu conta. Cu Edell, erau cinci. Doar asta mai rămăsese, dintr-o expediţie de treizeci de persoane?

— Urcaţi! spuse el, privind spre o pantă pietroasă.

Deasupra, pe vârful vestic, se afla un turn alb, înalt, înconjurat de un zid înalt. Adăpost, sau mai mulţi duşmani? Nu ştia – dar complexul era mult mai mic decât cel de pe peninsula

nordică şi dacă cineva de aici trăsese cu rachete, acum nu o mai făceau.

— Nu folosiţi săbiile de lumină, şopti el.

Întunericul fusese întotdeauna prietenul celor din Sith – mai ales acum. Războinicii ajunseră primii sus. Edell auzi un *trosnet* puternic.

— Înalt Lord!

Edell se grăbi să urce, văzându-l pe Ulbrick pe pământ, strângându-se de rana sângerândă din coapsă. La câţiva metri în faţă, o femeie Keshiri în uniformă se ghemui în spatele cadavrului unui uvak şi lansă cioburi sclipitoare dintr-o armă exotică. Salva abia îl rată pe Janns, care se adăposti în spatele unei colibe distruse. Edell auzi proiectilele zdrobindu-se la impact. *Sticlă*, îşi dădu el seama; ca nişte lame mici de shikkar. Şi mult mai periculoase, după cum atestau gemetele lui Ulbrick.

Femeia îl văzu pe Edell şi îşi întoarse arma spre el. Înaltul Lord sări exact la timp. Câte proiectile mai avea în compartiment? Nu voia să afle. Lăsându-se la pământ, luă o mână de nisip şi o aruncă prin Forţă, returnând focul femeii Keshiri. Femeia fu pregătită pentru asta, dar arma ei refuză să tragă din nou. Edell duse mâna spre shikkarul pe care îl ţinea la centură...

...numai că fu lovit violent de o putere nevăzută. Genunchii lui Edell cedară sub el şi căzu înapoi, scăpând lama. Femeia ajunse la ea într-o jumătate de secundă, apucând-o şi atacând. El o prinse de braţ în timp ce ea apăsa – şi-i văzu ochii. Erau mai mari şi mai depărtaţi decât ochii oricărui Keshiri pe care îl mai văzuse vreodată şi plini de o teamă furioasă.

Trăgând forţă din emoţiile ei, Edell se ridică puternic. Femeia căzu înapoi, pierzându-şi strânsoarea de pe pumnal. Când ateriză, îi văzu pe Peppin şi Janns care apărură deasupra ei. Mâinile mănuşate Sith o apucară, ţintuind-o la pământ. Ridicându-se în picioare, Edell se uită la atacatoarea lor. Femeia Keshiri părea să fie cam de vârsta lui. Purta vestă din piele cum nu mai văzuse niciodată înainte, aproape ca o armură. Uvakul mort din spatele ei îl recunoscu ca fiind ghinionistul de la tribord, de pe *Candra* – şi lângă el zăcea un bărbat Keshiri incapacitat, îmbrăcat la fel ca femeia, cu excepţia unui pardesiu pe jumătate înfăşurat în jurul trupului său.

Edell ridică privirea spre turn, dincolo de zid. Văzuse cineva lupta? Îi făcu semn ambasadorului său Keshiri supravieţuitor să se îngrijească de Ulbrick.

— Mă ocup eu de ăsta, spuse el, recuperându-şi shikkarul şi păşind spre masculul rănit.

— Nu-l atinge, Sith murdar!

Căscară ochii cu toţii la prizoniera lor conştientă. Edell se bâlbâi:

— Ce... ce-a ai spus?

Luptând cu cei care o prinseseră, femeia vorbi din nou.

— Am spus, nu atinge-l, Sith...

— Am auzit ce ai spus, spuse Edell, făcându-i semn lui Peppin să-i acopere gura. Sunt doar surprins să te aud spunând-o.

Nimeni nu ştia la ce limbaj trebuiau să se aştepte de la nativii continentului ascuns. În cel mai bun caz, speraseră că era vreun dialect Keshiri vechi, în caz că ar fi existat ceva schimburi preistorice între cele două culturi; ambasadorul său era familiarizat cu mai multe variante. Dar ceea ce vorbea ea, cu un accent atât puternic, era limba pe care o adusese pe Kesh echipajul lui *Omen*!

Calmându-se, femeia cu părul argintiu îşi ridică privirea spre Peppin şi spuse din nou în limba aceea.

Ar fi bine să mă eliberezi.

Peppin reacţionă cu întârziere.

— Oh, nu-mi spune...

— Da, spuse Edell, cu ochii aurii plini de mirare. Am avut dreptate. Am crezut că am simţit-o când eram deasupra oceanului – şi din nou când am văzut-o luptând. Aceşti Keshiri ştiu cum să folosească Forţa. Sau cel puţin ea ştie. Se uită înapoi la arma bizară de lemn de pe nisip. Au mai multe arme secrete.

— Ne-am pregătit pentru voi, spuse prizoniera, imobilizată la pământ.

— V-aţi pregătit pentru noi? Cum de ştiţi de noi? Edell privi prin întuneric la peretele incintei. Cine mai este aici?

— Un întreg detaşament!

Edell pufni.

— O minciună.

În sfârşit, o breşă. Keshirii de aici puteau folosi Forţa, dar femeia nu era prea bine pregătită în ceea ce priveşte apărarea mentală. Asta se potrivea bine.

— Numele tău este… Quarra, cred. Şi eşti singură.

Quarra se uită la el – şi tremură. În lateral, tovarăşul ei mascul Keshiri tuşi, trezindu-se. Ochii ei zburară în direcţia lui.

— Nu vrei să moară, spuse Edell. Bine. Putem folosi asta. Luaţi-i pe amândoi în turn, repede.

— Ai grijă cu el, spuse Quarra. Uvakul tău doborât a căzut pe el şi i-a rupt coastele!

— Aţi doborât singuri creatura asupra voastră. Îşi trosni încheieturile. Şi sunteţi pe cale să suportaţi şi mai multe belele.

— Nu prea cred, spuse Quarra în timp ce era smucită în poziţie verticală de către rapitorii ei. Ai văzut ce s-a întâmplat acolo! Nu veţi trece niciodată de apărarea noastră.

— O, ba cred că o vom face. Edell arătă spre deschiderea din peretele incintei. Aţi lăsat poarta deschisă pentru noi, vezi?

Edell văzu că era nevoie de doi oameni pentru a-l căra pe nativul masiv rănit. Îşi amintit brusc de propriul său războinic rănit. În umbra structurii, victima lui Quarra era agăţată de umărul valetului Keshiri al lui Edell. Bandajul improvizat în jurul piciorului drept al lui Ulbrick era complet saturat de sânge.

— Care este starea lui… tu, oricare ar fi numele tău?

— Sunt Tellpah, Mărite, răspunse învăţatul Keshiri. *Cavaleristul* Ulbrick are multe aşchii în picior.

— E posibil să trebuiască să ne mişcăm repede. Poate merge pe jos?

Ulbrick strânse din dinţi de durere.

— Nu uşor, Înalt Domn, spuse tânărul Sith. Nu cred.

Edell se uită la războinic, apoi la Quarra. Îi zâmbi… şi se învârti, aprinzându-şi sabia de lumină şi decapitându-l pe Ulbrick cu o fulgerare purpurie. Tellpah evită lovitura care nu îi fusese destinată, dar nu putu evita sângele ţâşnit.

— Ascunde corpul, ordonă Edell, dezactivând arma.

Locul era ferit vederii dinspre port, aşa că nimeni nu văzuse ceea ce se întâmplase… în afară de publicul destinat. Quarra izbucni îngrozită.

— A fost unul de-al tău!

— Da, spuse Edell cu blândeţe în timp ce trecea prin poartă. Nu uita asta. Se uită înapoi la trio-ul de tovarăşi rămaşi.

Puneţi bărbatul jos, în turn. Mă duc în vârf să arunc o privire în jur.

— Vor mai veni alţii, în curând, spuse Peppin.

— Atunci o vom face repede, spuse el. Trebuie să ştim despre ce este vorba. Legaţi femeia – şi aduceţi-o şi pe ea la etaj. S-ar putea să fie nevoie să-mi clarifice ceea ce văd!

* * *

O sabie de lumină!

Legată şi aşezată pe bancul de lucru răsturnat al lui Jogan, Quarra aruncă pe furiş o privire către liderul Sith care scotocea prin clopotniţă – şi către arma robustă ataşată la centură, care reflecta uşor lumina lampa strălucitoare pe care o ducea el. *Săbiile de lumină* fuseseră descrise în *Cronicile Keshtah* şi exista chiar un zvon că exista una în Alanciar, adusă de către *Vestitoare*, cu mult timp în urmă. Dacă era, ar fi stat în cea mai secretă arhivă a continentului, îngropată sub pământ lângă sediul central al Cabinetului de Război din Sus'mintri. Se întrebă dacă relicva mai funcţiona, la fel ca arma umană. Un baston magic de energiei, care nu se destrăma când lovea ceva. Cu siguranţă, cei din Sith erau *Distrugătorii* din legende. Sau slujitorii lor. Sau creaţiile lor. *Cronicile* îi descriau, de asemenea, pe oameni, dar nimic nu o putea pregăti pentru diferenţele dintre oameni. Atâta de varietate în tonurile pielii şi culoarea părului, în comparaţie cu Keshiri cei violeţi. Îi era greu să cred că Edell, cel cu părul său colorat ca soarele, aparţinea aceleiaşi specii cu femeia Peppin cu coama ei roşie şocantă. Nu erau neatractivi aşa cum erau monştrii, dar *Cronicile* îi avertizaseră pe Alanciari despre acest fapt, de asemenea.

Liderul Sith veni nerăbdător la asistentul său.

— Ai găsit ceva, Tellpah?

— Nu, Înalt Lord, răspunse bărbatul mai în vârstă, sortând însemnările pe podea, nu departe de locul unde stătea.

Cel mai mult, pe Quarra o deranja Tellpah. Era Keshiri, şi totuşi nu chiar, cu fruntea şi faţa lui mai înguste. Nu era o ramură prea îndepărtată a arborelui Keshiri, dar era îndepărtată de al ei. Oare toţi oamenii veneau din locuri diferite, de arătau atât de distinct? Şi de ce era aici un Keshiri, ajutându-i pe cei care l-au făcut sclav?

— Nu trebuie să îi asculţi, Tellpah. Keshiri de aici sunt aici liberi! şopti ea.

Tellpah se uită la ea fără să înţeleagă.

— Nu o lua în seamă, lătră Edell. Trebuie să ştiu care este semnalul corect de transmis!

Quarra zâmbi. Ajungând în clopotniţă, Edell trecuse din balcon în balcon, studiind noaptea de afară. În mod clar îl neliniştea. Era numai întunericul oceanului la vest şi sud, căutători înarmaţi în port, spre nord. Şi de-a lungul peninsulei, spre est, trupele se adunau în afara porţilor cetăţii de la Garrow's Neck, pregătindu-se să se îndrepte spre ei. Din cele spuse de Sith, globurile de foc fuseseră aprinse acolo şi la toate cetăţile din nord, pentru a ajuta forţele care căutau. *Un semn bun*, crezu ea. Alanciarii nu se mai temeau că vor veni mai multe dirijabile şi făceau curăţenie. Singurul lucru care părea să meargă după cum dorea liderul Sith, era sosirea altor doi oameni, războinici scăpaţi în mod evident din dirijabil, la fel ca el. Apăruseră, nevătămaţi, din portul de lângă vârful de vest al lui Point Defiance şi, astfel, numărul lor ajunsese la şase.

Dar dacă doreau să împiedice sosirea trupelor din est, nu mai aveau timp.

— Semnalul, Tellpah! Semnalul!

— Ţi-am mai spus, ştiu codul care calmează lucrurile, răspunse Quarra.

Stând afară lângă aparatul de semnalizare, Edell o privi batjocoritor.

— Nu cred că aş avea încredere în semnalul pe care l-ai trimite *tu*.

— Cum vrei, spuse ea.

O adusese sus, gândindu-se că avându-l pe Jogan în puterea sa, va primi cooperarea ei. Dar, după cum văzu, chiar şi cu avantajul ăsta, Sithul era suspicios.

Edell păşi înapoi în clopotniţă şi se uită supărat la standul cu cilindri de semnalizare. Într-o izbucnire a puterii Forţei, îl zdrobi de peretele de piatră.

Bine, gândi ea. *Cedează*.

— Ba nu, spuse el, întorcându-se spre sud. Prin uşa deschisă, văzu ceva departe, la orizont. Ieşi repede. Tellpah, vino aici. Tu vezi ce văd eu?

Sclavul Keshiri i se alătură stăpânului său pe pervaz.

— O navă, domnule!

Quarra tresări. Doar navele Gărzii de Coastă navigau pe Marea de Vest, dar flota de recoltat lucra la bancurile de corali din Pasajul Sudic. Folosind ancore masive de piatră pentru a combate curentul rapid, corăbiile şi scafandrii lor ieşeau timp de săptămâni la rând. Ştia că nu aveau voie să lucreze atât de departe spre vest – dar căpitanii care rămâneau în urmă cu cotele de recoltare la fructe de mare erau cunoscuţi pentru încălcarea regulamentului.

— E bine, spuse Edell, arătând spre sud-est. Vezi unde este? Pun pariu că nu pot vedea deloc turnul de semnalizare de pe cetatea aia de lângă noi. Îi dădu o palmă pe umăr lui Tellpah. Repede, să mergem. Du-o jos!

Forţând-o pe Quarra să se ridice, sclavul strânse sfoara care-i lega mâinile la spate şi o împinse înainte. Quarra privi în jos, prin gura căscată a scării – şi văzu o oportunitate. Era uşor să calce greşit şi plonjeze spre moarte. Era, de fapt, responsabilitatea ei oribilă. Niciun Alanciari nu i-ar ajuta pe Sith în planurile lor de invazie. Ea făcuse deja prea mult, doar deschizând gura. Făcu un pas în aer, cizma planându-i deasupra golului. Trebuia să facă ceva...

Nu. Se gândi la copiii ei de acasă – şi la Jogan, rănit şi poate murind jos. Nu. Trebuia să fie un motiv pentru care fusese atrasă aici, tocmai acum. Şi exista o speranţă. Veneau trupele. Căsătoria ei s-ar putea să nu supravieţuiască sosirii lor, dar nici oamenii ăştia ucigaşi nu o vor face. Cu o nouă determinare, coborî scările, urmată de Tellpah şi de stăpânul lui. Războinicii recent sosiţi ieşiră din subsol, cu braţele încărcate cu cărţi şi suluri, la fel cum fusese Jogan.

— Arhive, Înalt Lord!

— Aici? Edell privi pe teancurile de pergamente. Adu-le. Ei ar putea să fie de folos.

Quarra abia îşi înăbuşi râsul. Îşi putea imagina ce se afla în biblioteca lui Jogan. Jumătate dintre ele erau probabil poveşti de aventură sau romantice. Brusc, amintindu-şi, se uită în lateral. Din camera sa, Jogan gemu.

Edell o împinse spre camera lui Jogan.

— Să nu te simţi prea confortabil.

Văzu că Jogan, cu siguranţă, nu se simţea confortabil. Cei din Sith îl lăsaseră pe podea, ignorând complet patul. Dar acum

era mai multă culoare pe faţa lui. Alunecase în şoc când îl lovise uvakul; îi trebuiseră toate abilităţile ei în Forţă pentru a-l menţine în viaţă. Îngenunche lângă el. Cu mâinile legate la spate, tot ce putea face era să-i sărute obrazul învineţit. Din fericire, Jogan o recunoscu.

— Nu aşa mi-am imaginat că te voi aduce în dormitorul meu, spuse el, articulând cu greu cuvintele.

— Taci.

Jogan auzi vocile străine de afară şi încercă să se ridice, luptându-se cu durerea. Ea îl împinse înapoi. El gâfâi, epuizat din efort.

— Ăia sunt... Sith?

— Da, şopti ea, mângâindu-i faţa cu a ei. Dar acum nu sunt prea fericiţi. Trebuie doar să aşteptăm...

— Nu mai aşteptăm, spuse Edell, stând în prag, deasupra lor. Zâmbi. Păcat că întrerup o pereche atât de iubitoare. Dar ţi-am găsit barca, afară. Suntem pe cale să facem o altă călătorie – *noi toţi!*

Capitolul 6

Soarele se oglindi din nou, printre nori, în turnurile de sticlă din Tahv.

— Nu se vede nimic, spuse bătrânul, ferindu-şi ochii. Toată sticla asta nenorocită nu a fost o idee chiar atât de bună!

— Da, Mare Lord.

Un Keshiri solemn bătu din palme şi un alt asistent trase de un cordon de mătase. Pe acoperişul palatului, muncitorii care aşteptau semnalul coborâră perdele întunecate peste vitraliile cupolei atriului.

— Este prea cald aici, mormăi stăpânul lor, ştergând sudoarea inexistentă de pe fruntea ridată. Mă duc în biroul meu.

— Da, Mare Lord.

Însoţitorii care purtau evantaie păşiră înapoi în nişe, permiţându-i să treacă. Varner Hilts, lider suprem al *Tribului Sith Pierdut* de pe Kesh se duse înapoi în cămăruţa unde îşi petrecuse jumătate din viaţă. Şi de ce nu? Încă era *Păstrător* – şi Mare Lord. Camera era a lui – aşa cum erau acum *toate* camerele. Dacă voia să stea în faţa unui birou vechi, îngropat sub texte străvechi şi sorbindu-şi berea, putea.

În ultima vreme, tot ce-şi dorise era intimitatea. Responsabilităţile sale majore, aşa cum le vedea el, fuseseră înfăptuite demult. Readusese stabilitatea în *Trib* şi îi redase clădirii pe care o iubea splendoarea ei de odinioară. Restul era banal.

Octogenarul îşi pierduse interesul pentru funcţionarea cotidiană a *Tribului* şi în marea misiune pe care o încredinţase poporului său acum douăzeci şi cinci de ani. Erau alţii care să se ocupe de lucrurile astea. Soţia sa, Iliana, încă robustă la patruzeci şi nouă de ani, manageria politica cu mâini de fier. Marele Lord *Păstrător* încă mai era o figură venerată pentru majoritatea, dar printre Sith, chiar şi o bucată de pâine putea crea duşmani dacă era pusă pe tron. Nimeni nu fusese atât de ireverenţios încât să-l provoace direct, dar Hilts nu era atât de naiv încât să creadă că va scăpa întotdeauna. Deşi, dacă mai îmbătrânea mult, probabil că nu va mai fi în stare să

deosebească lama care l-a lovit de oricare dintre celelalte dureri ale sale.

Dar cei care deţin puterea sunt creatorii tradiţiilor – şi acolo, Hilts găsea unica ocazie care îl făcea să se ridice dimineaţa din pat. Trecuse un sfert de secol de la ultima lectură a *Testamentului lui Yaru Korsin* în Tahv şi era timpul pentru o nouă lectură. Dar, odată cu distrugerea dispozitivului antic de înregistrare, Korsin cel spectral nu va mai transmite niciodată mesajul cu voce tare. În ciuda pagubelor aduse arhivelor în oribilele revolte din timpul Marii Crize, textul *Testamentului* încă mai exista. Bibliotecile din Orreg şi Elvarnos scăpaseră de distrugerea totală şi, în lipsă de altceva, Hilts ştia discursul pe de rost. Dar inima – încă destul de puternică, după toţi aceşti ani – îi spunea că mesajul de moarte al lui Korsin nu mai era potrivit momentului şi nici oamenilor săi. Aşa că Hilts şi o echipă de cărturari începuseră să lucreze la un nou discurs – parte manifest, reamintind ascultătorilor ce însemna să fii Sith; parte document legal, reafirmând ierarhia cu Înalţi Lorzi, Lorzi şi *Cavalerişti* şi reconfirmând practicile succesiunii. Dar miezul mesajului – care îl entuziasma cel mai mult pe vârstnicul conducător – era o secţiune care povestea descendenţa oamenilor de pe Kesh, până la membrii Tapani ai Casei Nidantha[5]. Pentru Hilts, reprezenta apexul realizărilor sale, dincolo chiar de domnia sa ca Mare Lord.

La scurt timp după ce începuse *Restaurarea Hilts*, el şi alţi cercetători au început să pună cap la cap tot ceea ce descoperiseră recent, de la fragmentele de ordine ale lui Naga Sadow, până la misiva lui Takara Korsin către fiul ei. Existaseră întotdeauna referinţe ambigue în scrierile antice rămase de la supravieţuitori originali de pe *Omen*; acum toate aveau sens. Oamenii *Tribului* erau importanţi la nivel galactic – şi, şocant, erau un popor mult mai vechi decât *Mişcarea Sith* în sine.

Prin stilourile scribilor Keshiri mai elocvenţi decât el, ceea ce fusese o simplă relatare a evenimentelor, deveni o poezie calculată pentru a insufla mândrie *Tribului*. Blocaţi în calea spre supremaţie în sectorul Tapani, membrii Casei Nidantha se

[5] Casa Nidantha – Casă nobilă din sectorul Tapani dinainte de Marele Război al Hiperspaţiului. Deşi celelalte Case credeau că se va prăbuşi, rămăşiţele Casei Nidantha au supravieţuit în Imperiul Sith şi mai târziu în *Tribul Sith Pierdut*.

chinuiseră să-şi găsească singuri un nou destin măreţ – doar pentru a fi prinşi şi înrobiţi de Sithul din Caldera Stigian. Însă strămoşii *Tribului* nu aveau să rămână la nivelul de jos, mai ales după ce au învăţat filosofiile Sith care ofereau puteri şi funcţionarea părţii întunecate a Forţei. Da, sosirea echipajului lui *Omen* pe Kesh fusese la fel de accidentală ca şi sosirea strămoşilor lor Tapani în spaţiul Sith – dar *nu existau* accidente. Primii ani ai *Tribului* pe Kesh fuseseră, de fapt, o reorganizare, în care *oamenii* deveniseră conducători şi luau sclavi – şi în care Sithul Roşu fu rapid – şi pe bună dreptate – eradicat. Dacă refugiaţii Tapani ar fi cunoscut deja Forţa atunci când intraseră în Caldera Stigiană. Cât de diferită ar fi putut fi istoria!

Nu conta: *Tribul* îşi făcea acum *propria* istorie. Indiferent ce se întâmplase cu Naga Sadow şi poporul său în ultimele două mii de ani, oamenii care în cele din urmă vor părăsi Kesh vor fi independenţi. Un nou Sith, născut dintr-un popor bătrân. Hilts fusese tentat să-şi folosească *Adevăratul Testament* pentru a-i numi în mod public *Nidanthani* pe membrii *Tribului*, dar se răzgândise. Se poate să fi pornit ca membri ai unei case de comerţ interstelar, dar identitatea lor stătea în ceea ce făcuseră de la sosire până acum. În ani de început, termenul *Tribul Pierdut* însemna eşec. Acum, cuvintele le aminteau tot ceea ce realizaseră deja. Devenind pierdut, *Tribul* găsise de fapt mult mai mult.

— E bine, spuse Hilts, cu pergamentul scârţâind în mâinile sale palide. E destul de bine.

Aşeză paginile pe singurul raft. *Păcat de tine nu poţi fi aici, Jaye. Ţi-au plăcut întotdeauna poveştile mele*.

— Varner, arăţi ca un dos de uvak!

— Eh?

— Nu înţeleg, spuse Iliana Hilts, strecurându-se înăuntru. Purtând o rochie de satin încărcată cu pietre preţioase, roşcata îl ciupi de obraji şi se încruntă. Ţi-am adus cei mai buni specialişti pentru piele...

— I-am alungat de pe tărâmul ăsta, spuse el, frecându-şi maxilarul. Tot voiau să planteze copaci în porii mei.

— Era o cataplasmă organică, Varner. Erau experţi. Îi îngrijeau pe toţi oameni de vază.

— Ei bine, acum îngrijesc aisberguri.

Împingându-i capul în jos, ea îi îndreptă gulerul.

— Rutina asta de conducător irascibilul îi amuză pe Keshiri? Pentru că nu funcţionează cu mine.

— Nimic nu funcţionează cu tine, draga mea. Rânji spre ea printre dinţii din ceramică. Este unul dintre adevărurile pe care mă bazez.

Niciodată nu-şi putu da seama dacă Iliana îl iubea sau îl ura. Dar la urma urmei, după toţi aceşti ani, nu prea mai conta. *Funcţionau* bine împreună. Se îndoia că erau multe cupluri pe Kesh care puteau spune acelaşi lucru. Sigur, fusese nevoie de ameninţarea cu moartea pentru a găsi un interes comun. El nu putea lupta singur şi, în calitate de consoartă, ei i se permitea să trăiască numai atât timp cât era el în viaţă. Dar poate că de asta era nevoie pentru a funcţiona relaţiile între Sith.

— Ridică-te, spuse ea, smucindu-i scaunul şubred înapoi atât de repede încât aproape căzu din el. E nevoie de tine în sala tronului.

— Iar? Aş prefera să ling podeaua. Făcu semn către pamfletul aproape terminat de pe birou. *Aici* e nevoie de mine. Aici pot fi eficient.

Iliana oftă.

— Iar cuvinte. Strecurându-şi mâinile pe sub braţele lui, îl obligă să se ridice. Doar atâta ştii. Ai fost întotdeauna un Sith sărac. Unde ţi-e furia, invidia?

— Mă enervez de fiecare dată când mă uit în oglindă – şi invidiez de fiecare dată când văd pe cineva timid de şaptezeci de ani.

Ea îi îndreptă tunica şi îşi muşcă buza.

— Asta ar trebui să fie de ajuns. Înaltul Lord Korsin Bentado cere o audienţă.

Hilts gemu.

— Ştiam că am trăit prea mult. Se uită deznădăjduit la pergament. Nu va termina niciodată în ritmul ăsta. Fă-i vânt să plece.

— Nimic nu m-ar face mai fericită, spuse Iliana, dându-şi ochii peste cap. Dar tu l-ai pus la conducerea forţei de invazie.

— De ce am făcut asta?

— Pentru că ţi-am spus eu. Pentru că un Bentado ocupat este mai bun decât un Bentado care hoinăreşte, găsind adepţi care să-l urmeze. Ea ridică din umeri. Dar, în principal, pentru că ţi-am spus eu.

— *Bentado,* spuse el supărat. Bărbatul îi provoca dureri în părţile ruşinoase. Edell Vrai, uite, ăla este un om deştept.

— Şi l-ai trimis în expediţie, Varner, spuse ea, împingându-l spre uşă. Acum, haide. Fac orice altceva este nevoie, dar asta nu!

* * *

— Binecuvântările părţii întunecate pentru familia ta, Mare Lord, spuse Korsin Bentado.

Aşezat pe scaunul căpitanului lui *Omen*, Hilts bombăni un răspuns mut. *Partea întunecată binecuvântează lucruri? Imbecilul*.

— Ca întotdeauna, este o onoare să vizitez acest loc, cel mai sfânt dintre locurile sfinte din Tahv, spuse Bentado, făcând semn în jurul camerei tronului cu singura mână rămasă.

Yaru Korsin murise înainte să-şi poată ţine curtea aici, iar camera lungă, cu tavan înalt, rămăsese închisă până când o redeschisese Hilts.

— M-am uitat uimit afară, continuă Bentado să pălăvrăgească, la noul turn de sticlă. Dovedeşte ce am spus. *Restaurarea Hilts* abia începe pe Kesh. Dar se întinde spre stele, acolo unde, pe drept, ne veţi repune într-o bună zi pe scaunul de stăpâni!

— Bine.

Înaltul Lord Bentado stătea ţanţoş în faţa a opt războinici Sith, toţi îmbrăcaţi la fel ca el, în piele neagră. Trecut bine de cincizeci de ani, Bentado arăta exact ca în tinereţe, chel cu barbă neagră stufoasă. Hilts bănuia că *specialiştii* Ilianei avuseseră mult de muncă. *Ce fel de om îşi vopseşte sprâncenele?*

— Ştirile pe care le aşteptăm de ani de zile au ajuns în cele din urmă, spuse Bentado. *Squab*[6]*!*

Bentado se întoarse spre uşile mari, unde un Keshiri cocoşat intră purtând o notă. Stând chiar în spatele Marelui Lord, Iliana îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, şoptit ea la urechea stafidită a soţului ei, acum ştim de ce i-au trebuit ani ca să ajung aici.

— Şşşt, răspunse Hilts, încercând să nu râdă.

---

[6] Squab – pui de porumbel.

Fusese gluma lor privată cu cinci ani în urmă, să sugereze ca Squab să-i fie asistent lui Bentado. Înaltul Lord se prefăcuse încântat de recomandare, acceptându-l cu uşurinţă pe nativul cel diform în anturajul său de exemplare umane perfecte. Se întrebaseră cât timp le va merge şmecheria – şi încă se mai întrebau. Bentado nu apărea niciodată fără asistentul său pipernicit. Bentado luă nota şi o ridică.

— *Succes!* declară el. Ascultătorii noştri au auzit apelul prin Forţă acum câteva ore. Edell Vrai a găsit pământul ascuns pe care ni l-a dezvăluit Yaru Korsin. Există! Mototoli pergamentul în pumnul înmănuşat. Sondarea s-a terminat. E timpul să lovim!

Hilts îşi privi soţia. Sursele ei îi spuseseră acelaşi lucru mai devreme, dar încă nu era nimic de care să se entuziasmeze.

— Ar trebui să aşteptăm până se întoarce Edell.

— Mare Lord, majoritatea dirijabilelor sunt gata. Echipajele mele sunt formate şi aşteaptă. Aţi fost de acord că dacă găsim ceva, trebuie cucerit cu toată forţa! Bentado se întoarse cu faţa către trupele sale. Vă aşteptăm porunca – aceea de a lovi!

— Asta spui tu.

Frecând umerii soţului peste spătarul scaunului, Iliana zâmbi.

— Nu-ţi spune *restul*, Mare Lord. Oamenii mei au ascultat şi ei. A sosit un singur mesaj clar. Dar mai târziu au fost simţite alte emoţii. Surprindere. Confuzie. Şoc. Încetă să-i mai frece umerii. Şi apoi, nimic.

Bentado o privi pe Iliana şi ridică ciotul braţului stâng; ea îi provocase rana, cu jumătate de secol în urmă.

— Au găsit o lume cu totul nouă, *consoartă* a Marelui Lord. Probabil că există multe lucruri de care să se minuneze – şi probabil că sunt confuzi cu privire la ceea ce trebuie să facă în continuare. Edell Vrai nu este un războinic, spuse el. Este respectat, da, aşa cum ar trebui să fie un Înalt Lord. Dar, totuşi, este un jucător talentat. El *aşteaptă* să ajungă forţele mele, pentru a continua invazia.

Iliana pufni.

— Dar dacă invenţiile alea nebuneşti ale lui Edell au căzut în ocean?

— Edell nu este mort, spuse Hilts, apărându-l brusc. Aş fi simţit asta.

Iliana se holbă la el. Spusese de multe ori că el nu putea simţi apa nici dacă ar fi stat într-un lac.

Bentado zâmbi larg.

— Vă împărtăşesc încrederea, Mare Lord. Armata este pregătită. Primele şaizeci de dirijabile sunt umflate şi echipate pentru război.

Îngenunche şi, în spate, adepţii săi făcură la fel. Micul Squab prinse aluzia un pic prea târziu şi aproape că lovi podeaua în graba de a încerca să urmeze exemplul.

— Cer permisiunea, spuse Bentado, cu capul plecat, de a ne urma destinul.

Hilts clipi.

— Hmm… Dsigur.

Războinicii ieşiră. Înainte de a-i urma, companionul Keshiri al lui Bentado se înclină din nou în faţa tronului – de data asta, cum trebuie. Hilts zâmbi cu blândeţe la efort făcut de micul Keshiri. Rămânând la urmă, Bentado îl salută pe Marele Lord şi se grăbi după echipa sa.

Hilts se uită spre Iliana şi îşi ridică o sprânceană albă subţire.

— Irosim un dirijabil cu el. Omul ăla este un sac de gaz, în sine.

— Prea se grăbeşte, spuse Iliana. Părea nedumerită. Ar trebui să aştepte întoarcerea lui Edell. Îşi duce toţi oamenii la înec.

— Şi asta te deranjază?

— Deloc, spuse Iliana, îndreptându-se spre o altă ieşire într-un vârtej de dantelă. El singur i-a ales. Oricine are încredere în Bentado merită să se înece.

Capitolul 7

Neşansă, aşa era denumit velierul şi, pur şi simplu, neşansa îi adusese pe marinarii Keshiri pe aceste ape în noaptea aia, medită Edell.

El şi echipa sa se lansaseră de pe malul sudic al peninsulei – harta locală o denumea Point Defiance – la câteva minute după ce găsiseră barca. Întârziaseră doar pentru a-i aduce la bord, ca prizonieri, pe Quarra şi pe cel numit Jogan. Femeia obiectase; masculul febril îşi revenea din când în când. Dar Edell avea nevoie de un ghid şi, în ceea ce îl privea pe soţul ei, dacă asta era, servea ca mijloc de convingere. Momentul picase la ţanc: forţele de la Garrow's Neck ajunseseră chiar când ei dispăreau în noapte. Trupele găsiră locul gol şi jefuit; corpul lui Ulbrick fusese aruncat într-o cisternă. Între timp, Edell şi oamenii săi se îndreptau spre nava pe care o văzuseră, vâslind cu putere împotriva curentului transversal pentru a o ajunge cât mai erau la adăpostul nopţii. Întradevăr, marinarii Keshiri nu ştiau de lupta de mai devreme; surpriza fu absolută. Cu toate astea, au luptat ca nişte animale sălbatice. Le-a trebuit celor din Sith până în zori ca să preia controlul *Neşansei* şi până atunci, toţi, cu excepţia unuia, luptaseră până la moarte.

Acum, cu soarele urcând în poziţia sa de amiază tomnatică, spre nord, ultimul marinar de pe *Neşansă* murise în agonie ţipând sub tortura anchetatorilor săi. Edell privi de la provă cum Peppin ieşea din timonerie, scoţându-şi mănuşile.

— Ce ai aflat?

— Nu prea mult, spuse Peppin. Pentru nişte culegători de fructe de mare, au fost destul de buni.

— Pare a fi o trăsătură locală, răspunse el, privind înapoi spre punte unde Quarra şi partenerul ei erau legaţi de un catarg.

— Nava e aici pentru a prinde crustacee. *Neşansa* trebuie să stea în larg o săptămână înainte să se întoarcă.

Edell scrută linia de coastă. Pe uscat nu erau nicăieri posturi de semnalizare vizibile, deci nu exista nicio modalitate prin care Keshiri să poată chema *Neşansa* înapoi – şi singurul

mod în care puteau vedea cine era la bordul navei era din aer, de pe uvaki.

— Am putea sta aici o vreme.

Peppin păru uimită.

— S-ar putea să nu trebuiască, domnule. Keshiri au hărţi bune ale curenţilor de aici. Ar putea fi de ajuns să ridicăm ancora pentru a ajunge acasă.

— Acasă.

Edell ridică ochii spre singura pânză pătrată, desfăşurată pe catarg. Peppin îşi putea da seama cum să conducă nava. Făcea parte din personalul lui de ani de zile, absorbindu-i cunoştinţele de inginerie. *Ar putea* să reuşească – şi avea sens să ajungă acasă cât mai repede posibil. Ar finaliza misiunea care îi fusese atribuită şi aducerea chiar şi a unei nave modeste de recoltare va fi o realizare. Era mai mare decât orice navă maritimă pe care o produsese Keshtah vreodată.

Peppin îi citi gândurile.

— Ar fi un transportor bun – ar putea aduce înapoi două sute de Sith sau mai mult, presupun. Ar fi mult mai uşor decât să zburăm cu ei aici. Făcu o pauză. Şi mult mai sigur.

Gândurile lui Edell se îndreptară către sosirea lor explozivă – şi apoi îşi aminti visul din delirul său de pe ţărm. Starea de spirit i se întunecă. Revenirea cu *Neşansă* va fi suficientă pentru un triumf personal? Nu aşa cum stăteau lucrurile acasă. Korsin Bentado pregătea deja următorul val – *Flota de Abanos* – de douăzeci de ori mai mare decât propria sa forţă expediţionară. Va aştepta Bentado întoarcerea lui, sau va porni mai devreme? Ştia deja răspunsul. Şi ştia că, dacă rolurile ar fi fost inversate, Bentado cu siguranţă nu ar naviga pur şi simplu acasă. Dar ce ar mai fi putut face? Se uită din nou la Quarra şi la Jogan. Nu ştia nimic despre bărbat, dar ea era în mod clar o persoană importantă printre Keshiri. Documentele pe care le avea asupra ei atestau asta, dar el o văzuse, mai întâi, în comportamentul ei. Fusese peste tot pe acest pământ, acest... *Alanciar*. Înţelegea cum funcţionează staţia de semnalizare la fel de bine ca diversele arme de pe aici. Şi înţelegea pe deplin ce îi făcea pe aceşti Keshiri să lupte atât de tare. Da, asta ar fi ceva demn de ştiut.

Edell se întoarse spre Peppin.

— Am ordine noi, spuse el. Ascultă... şi apoi fă ce spun...

* * *

Quarra privea cu atenţie în timp ce vorbea liderul Sith. Nu-l putea auzi, dar cohorta de bătăuşi erau acum în jurul lui, ascultându-l. Comparativ cu ucigaşii mai tineri, Edell era relativ slab. Cum de ajunsese în misiune – cu atât mai mult, la conducere? Probabil, concluzionă ea, prin spectacole de brutalitate ca cel din afara staţiei de semnalizare. Cu toate astea, auzise de două ori pe unul dintre ei numindu-l *Înalt Domn*, un termen cu o semnificaţie mult mai mare în *Cronici*. La început, crezuse că erau sarcastici, referindu-se la înălţimea sa mică – cei din Sith aveau un mod sarcastic de a vorbi între ei. Dar văzând respectul pe care i-l acordau, nu mai era atât de sigură. Un Înalt Lord! Erau atât de puţini Sith încât asta era toată forţa invadatoare pe care o putea strânge unul dintre oficialii lor de top?

Aşa spera, dar se şi îngrijora că ceea ce văzuse deasupra portului era doar o parte a forţei Sith. Că erau mai multe dirijabile, mai departe în nord, ameninţând fermele fertile ale Scutului Vestic – sau mai rău, trecând peste ele, spre zonele montane populate din interior. Acolo se afla Uhrar. Oare colegii şi familia ei erau în siguranţă? Pentru prima dată după multe ore, se gândi la Brue, soţul ei. Ştia atât de puţine despre război sau despre pregătirile lor pentru eventualitatea unui război. Ce le va spune copiilor, când vor suna fluierele de alarmă? Cel puţin nu o mai îngrijora un lucru: cu excepţia cazului în care bătrânul gardian de la Garrow’s Neck îşi amintea numele ei, nimeni nu va şti că fusese la Point Defiance. Era ciudat să te gândeşti că, prin îndepărtarea ei, Sithul s-ar putea să-i fi salvat căsnicia!

Dar nu era singura pe care o luaseră. Legat lângă ea, Jogan tot adormea şi se trezea. Coastele aproape că îi perforaseră plămânii când fuseseră pe istm; avea noroc că mai era în viaţă. Mai ales după ce fusese *manevrat* de Sithul care-l transporta. Îl legaseră de catarg stând în picioare şi îi putea simţi agonia prin Forţă – şi prin umerii lor care se atingeau. De fiecare dată când *Neşansa* trăgea de ancoră, Jogan se agita de durere.

— Unde sunt? întrebă el, deschizând din nou ochii.

— Cu mine, spuse ea, căutând orice cuvânt care putea să-i aducă mângâiere în situaţia în care era. Acum nu ne mai mişcăm.

— Nu este adevărat, spuse Înaltul Lord Sith, păşind spre ea. Cel puţin, nu pentru tine, Quarra Thayn. Tu vii cu mine.

— Ce?

Quarra se smuci de legăturile ei şi se opri brusc, amintindu-şi că Jogan era legat de ea.

Edell îşi plesni palmele.

— Această... *primă întâlnire* a popoarelor noastre nu a mers prea bine. Nu le-aţi oferit vecinilor voştri un *Bine aţi venit* protocolar.

— Ce păcat!

— Scuzele vor veni mai târziu. Dar, între timp, aş vrea să ştiu mai multe despre tine.

— Despre *mine*?

— Despre voi toţi. Despre Alanciar, spuse el, făcând semn către vârfurile munţilor abia vizibile spre orizontul nordic. Vreau să văd pe cine conduce aici şi vei merge cu mine, Quarra. Dar în condiţiile mele – şi când vreau eu. Luând o hartă derulată de la Peppin, se îndreptă spre balustradă şi făcu semn. Există un mic golf spre nord-est. Ascuns de munţi şi nesupravegheat. Tu şi cu mine vom vâsli spre el. Capitala voastră militară este la câteva zile de mers de acolo, conform acestei hărţi. *Neşansa* va rămâne aici până când voi semnaliza din munţii că m-am întors, zise el.

Quarra îl privi fix.

— Eşti nebun. Voi nu semănaţi deloc cu noi. Acum ştim că sunteţi aici. Oamenii noştri te vor observa într-o clipită.

— Te vei gândi la ceva, spuse Edell blând, trecând harta tovarăşei sale de sex feminin. Trebuie – dacă vrei ca preţiosul tău Jogan să trăiască. Dacă nu m-am întors liber în două săptămâni, îi va urma pe culegătorii pe care i-am aruncat pe fundul oceanului.

Quarra îl privi pe Jogan. Se prăbuşea din nou, palid. Se îndoia că auzise vreun cuvânt.

— Nu vreau să-l părăsesc!

— Nu ai de ales.

Întinzându-şi gâtul, îl văzu pe Tellpah.

— Ai propriul tău *sclav* Keshiri cu tine. Lasă-l pe el să fie animalul tău de povară. De ce ai nevoie de *mine*?

— Nu fi proastă. Am nevoie de un ghid local care să cunoască zona. L-am adus pe Keshiri pentru a-şi răspândi religia – o religie centrată pe noi. Dar voi ne-aţi întâmpinat cu război. Vreau să văd ce alte secrete mai aveţi.

Ea îl studie pe Jogan pentru o vreme înainte să se uite din nou la om.

— Ar putea exista o modalitate prin care să ascund cine eşti, spuse ea. Dar o voi face doar cu o singură condiţie...

— Nu eşti în măsură să negociezi...

— Cu condiţia să-l dezlegi pe Jogan de pe catargul ăla. Sunt paturi în cabină. Lasă-l să se întindă. Dacă o să-l tot bruscaţi aşa, o să-l omorâţi.

Edell aprobă din cap.

— Pot fi rezonabil. Duceţi-l jos.

Tovarăşii săi înaintară imediat pentru a dezlega cuplul Keshiri de pe catarg. Simţind că slăbeau legăturile, Jogan se uită la ea cu ochi sumbri. Recunoştinţa îi traversă faţa – şi apoi îngrijorarea.

— Quarra, nu sunt sigur ce se întâmplă, mormăi el. Dar orice ar fi, nu trebuie să faci asta pentru mine. Nu o merit.

— Eu voi judeca dacă meriţi sau nu, spuse ea.

Îi studie din nou pe oameni. Nu erau Keshiri, dar poate că nici monştri. Doar la fel de capabili să se îndoiască şi să ia decizii proaste.

— Şi cred că s-ar putea să am ceea ce îi va speria pe aceşti Sith să se întoarcă de unde au venit. Se uită spre nord. *Am Alanciarul.*

Capitolul 8

Keshtah era domeniul Sith. Dar Edell îşi dădu seama că Alanciar era *adevăratul* imperiu. În ţara sa, era posibil să călătorească în secret prin unele locuri evitând drumurile principale. Aici nu era. Pădurile – ce de copaci erau aici! – fusese tăiate departe de drumurile de piatră ridicate şi zonele cu pădure erau separate de călători prin tranşee. Personalul posturilor de supraveghere a drumurilor privea în sus şi în jos pe distanţe mari, observând traficul în ambele sensuri. Edell şi Quarra se strecuraseră nevăzuţi, în întunericul nopţii, pe o autostradă montană îndepărtată, dar se îndoia că vor putea traversa şi alte zone în felul ăsta. Alanciar era *conştient*.

Fluierele stridente continuau să sune peste dealuri, parând că vin din toate direcţiile. Încă nu se obişnuise cu ele. Veneau din fiecare zonă populată, mai tari decât orice auzise vreodată. Quarra îi spusese că erau sirene de avertizare, generate de trecerea aburului prin nişte conducte din sticlă colosale. Fiecare sat părea să aibă una. Era a patra dimineaţă de la sosirea flotei Sith şi alarmele *încă* sunau.

Erau conştienţi.

Edell văzu un alt post de supraveghere în faţă şi îşi trase mai mult gluga pelerinei de marinar peste faţă. Felul cum arăta continua să-l îngrijoreze. Pentru că uniforma Alanciar a lui Jogan fusese prea mare pentru el, Edell se gândise să se schimbe în haine de marinar. Dar Quarra îi dăduse paltonul, împreună cu o pereche de ochelari de soare pe care îi găsise la bordul navei, pentru a-i ascunde ochii. Asta şi puţină muncă la faţa lui, era îndeajuns pentru a-i ascunde identitatea, spusese ea.

Edell nu-şi putuse imagina cum. Şi totuşi, funcţionase până acum. În prima zi şi noapte de călătorie nu întâlniseră pe nimeni, traversând munţii împăduriţi din Meori Cove înspre nord. Dar de când mergeau pe drum, din a doua zi, văzură mulţi Keshiri – majoritatea soldaţi, îndreptându-se spre vest. Toată lumea îi oprea şi de fiecare dată se întâmplase la fel. Acum, la o răscruce, se-ntâmpla din nou.

— Ce ai aici? întrebă santinela înarmată, privindu-l pe Edell.

— Unul dintre interpreţii pentru Kerebba, răspunse Quarra, arătându-i actele de identificare.

— Pentru diseară? Da, cred că nu or să vrea să rupă tradiţia. Mai ales acum! Sentinela intră înapoi în cabina de pază şi dădu din cap spre Edell. Ăsta e bun. Treceţi.

Băgând documentele în buzunar, Quarra o luă pe drumul spre nord.

— Vino, mârâi ea către Edell.

Înaltul Lord păşi după ea.

— Despre ce vorbea? De ce mă tot lasă să trec?

— Vei vedea.

O apucă de vestă şi o trase spre el.

— Nu eşti în măsură să glumeşti cu mine, Keshiri!

— Şi tu nu eşti într-un loc în care să mă poţi împinge, spuse ea.

În spate, paznicul postului de supraveghere se uita spre ei. Mai erau şi alţii înăuntru şi în raza vizuală, chiar lângă drum, se afla un turn de semnalizare cu personal.

— Dacă strig *Sith* eşti mort, spuse ea cu răceală. Şi probabil disecat.

În spatele ochelarilor, ochii aurii ai lui Edell se măriră. Cu regret, o eliberă şi continuă să o urmeze pe drum. Femeia era mai puternică decât crezuse el. Deveni mai sigur de asta o oră mai târziu, după o lungă perioadă de tăcere. Îşi dădu seama că nu era dură doar pentru faptul că era ghidul lui. Când o presă, ea răspunse.

— Sunt îngrijorată pentru familia mea. Se uită înapoi la el, scurt. Tu *ştii* ce este aia familie, nu?

— Familia ta, spuse Edell. Ai copii?

— Depinde. Nu o să-i mănânci, nu-i aşa?

Ochii lui Edell se îngustară.

— Copiii tăi nu erau la staţia de semnalizare. I-ai trimis de acolo?

Quarra doar îl privi, pur şi simplu. Edell pricepu.

— Aha, înţeleg. Tu ai un soţ, dar nu era specimenul ăla purpuriu. Chicoti. Se pare că nu sunt singurul lucru pe care trebuie să-l ascunzi.

Ea îşi întoarse faţa de la el şi continuă să meargă.

— Nu cred că trebuie să fiu judecată de un Sith.

— O, nu te judec, spuse Edell, cu o sclipire în ochiii săi aurii. Dar trebuie să spun că ai mai multe lucruri în comun cu un Sith decât crezi.

Canalul avea două benzi de circulaţie, cu o zonă albă de remorcare pe centru.

— E mare, spuse Edell. Aproape un râu.

— A fost, odată. I-am adus îmbunătăţiri.

Edell privi cum pacheboturile şi şlepurile se deplasau în sus şi în jos pe canale, trase de echipe de fiare pe care Quarra le numise muntoki.

— Cum pot merge bărcile atât de repede? întrebă el.

Studiase ideea dezvoltării unui sistem similar de canale pentru marfă când era acasă, pentru a coincide cu reparaţiile la apeductele suspendate. În cele din urmă renunţase. Traficul rapid cauza valuri care deteriorau căptuşeala pereţilor.

— Uită-te mai atent.

Îngenunchind, Edell pipăi malul neted al canalului.

— Beton!

Keshiri de acasă ştiau să facă aşa ceva – ciment, agregat şi apă erau în cantitate abundentă – dar rareori îl foloseau, preferând să lucreze cu plăci de piatră lustruită. Dar Keshiri din Alanciar păreau să fi căptuşit întregul sistem fluvial cu el.

— Cred că a fost nevoie de *secole*!

— Am avut timp.

Edell traversă podul odată cu ea, tolerând mai întâi încă o conversaţie încâlcită cu o santinelă. Înaltul Lord încă nu avea habar despre ce vorbeau, dar nu simţea nicio înşelăciune din partea lui Quarra. Edell o instruise să-l ducă la cei care guvernau şi ea părea să-i respecte ordinul. Cea mai mare parte a continentului se afla în nord-est şi tot mergeau în zig-zag în direcţia aia, de ore întregi. De asemenea, îi oferea tot mai multe detalii despre lumea ei, crezând, poate, că priveliştile făceau vreo impresie asupra lui. Fusese atent să nu-i dea motive să creadă asta; la urma urmei, oamenii săi veniseră din stele. Şi, deşi anii de studiu pe *Omen* nu-l aduseseră nu mai aproape de a putea reproduce ceva din interiorul acelei nave antice, nimic despre roţile de apă, cetăţile din cărămidă sau râurile asfaltate nu scăpa înţelegerii sale. Faptul că existau aici, îi scăpa însă. Era

greu să creadă că cei care le creaseră erau din aceeaşi specie cu Keshiri pe care îi ştia el. Ce îi făcuse să fie aşa?

— Am ajuns, spuse Quarra. Kerebba. Astăzi ne oprim aici.

Kerebba era cel mai mare oraş pe care îl văzuse până acum – monoton şi neplăcut. Betonul nu era doar pentru canale; Alanciarii locuiau în blocuri făcute din beton. Pe măsură ce soarele dispărea dincolo de orizontul gri, întunericul deprimant inunda străzile. Şi, încontinuu, se auzea acel fluierat nenorocit... aici, mai tare ca nicăieri.

— Nu vreau să-mi trec noaptea într-o zonă populată, spuse el ridicând vocea în timp ce se apropiau de piaţa oraşului.

— Nu putem merge mai departe. Drumurile vor fi închise.

— Aseară nu au fost închise! Despre ce vorbeşti…

Edell se opri uimit. Se uită la ţevile de pe acoperişul din apropiere. Fluierele se opriseră. Îngrijorat, încercă să o tragă pe Quarra mai aproape de el, dar fu înghesuit de mai mulţi Keshiri, tineri şi bătrâni, care ieşeau pe străzi. Cei mai mulţi erau în uniformă, ca cei pe care îi întâlnise pe drum, dar nu toţi. Văzu că unii dintre ei erau îmbrăcaţi relativ festiv, în culori vii. Alţi Keshiri pătrunseră pe bulevard, vorbind şi râzând. Pentru o secundă, crezu că vede un om...

— Iată unul! ţipă Quarra, trăgându-i gluga lui Edell.

Înaltul Lord rămase în picioare, uimit, în timp ce Keshiri din jurul lui se holbau la el. Mâna îi fulgeră în interiorul pardesiului, unde sabia sa de lumină era prinsă de tunică. Dar imediat ce apucă arma, mulţimea râse.

Râdeau. Înconjurându-l, localnicii urlau şi chiuiau, arătând spre faţa expusă a noului venit, mai palidă şi mai roz decât a oricărui Keshiri. Pe sub ochelarii de protecţie, Quarra aplicase pe faţa lui Edell un pic de vopsea în dungi negre şi furioase, oferindu-i un aspect ameninţător. Acum îi smuci pardesiul, trăgându-l în jos şi expunându-i ţinuta... şi arma neaprinsă.

— E grozav! strigă un spectator. Uită-te la culoarea lui!

— Are chiar şi sabie de lumină!

Din mulţime se ridicară urale de încântare – urale care se transformară în curând în batjocuri, pe seama lui. Şi nu numai a lui. Năucit, Edell văzu şi alţi Keshiri dansând pe străzi, îmbrăcaţi în negru, cu feţele pictate într-o varietate de nuanţe nepurpurii. Mulţimea înnebuni.

— Sith! Sith!

Mascaţii fugiră spre piaţa întunecată, unde fusese ridicată o scenă imensă. Împins împreună cu mulţimea, Edell nu avu de ales decât să-i urmeze – şi fu orbit de lumina care venea de sus. Pe trepiede uriaşe, nişte globuri colosale luminau puternic cu o substanţă luminiscentă oglindită şi amplificată de zeci de ori. Deodată, putea fi văzută toată Kerebba. Şi toţi locuitorii, se părea, se îndreptau spre ei.

Luminile, gândi Edell, privind în sus. *Korsin a văzut un continent cu lumini*.

Se uită în ambele părţi, realizând brusc că fusese separat de Quarra. Nu, era acolo, îndreptându-se spre el – şi zâmbind cu îngâmfare. În faţă, petrecăreţii urcau pe podium, pregătind un fel de piesă de teatru.

— Aşadar, ăsta este motivul pentru care m-au numit interpret. Se holbă la ea. Nu o să urc acolo.

— Nu este nevoie, spuse ea, arătându-i. Mai erau şi alţi *Sith* în public, mârâind la petrecăreţi şi primind huiduieli entuziasmate de la copiii în uniformă. Fii doar urât, aşa ca de obicei.

Edell privi cum Keshiri ridicau recuzita pe scenă. Stânci. Valuri pictate. O navă mare cu vele. Doi Keshiri îmbrăcaseră un costum de uvak.

— Aţi crezut că sunteţi sub asediu, spuse el. Acum vă opriţi pentru o piesă de teatru?

— Aici şi în fiecare oraş din Alanciar. Este *Ziua Vigilenţei*. Nu o vor anula din cauza invaziei voastre. Părea să se umfle de mândrie în timp ce vorbea. *Mai ales* nu pentru voi.

— Nu prea e cine ştie ce de capul lor, spuse el.

Keshiri de acasă aveau pantomime somptuoase, purtând îmbrăcăminte bogată şi dând spectacole în săli de marmură. Erau rare cazurile în care patronii să nu aibă de unde alege, deoarece teatrul fusese întotdeauna o propagandă utilă pentru un Sith sau altul. Trupele din capitală aveau standarde ridicate chiar dacă civilizaţia din jurul lor decăzuse, întrerupând spectacolele numai în timpul revoltelor de acum un sfert de secol. Fuseseră o parte importantă a restabilirii ordinii civile, de asemenea, răspândind vestea despre ceea ce descoperise Hilts în *Templul* de munte. Dar acest teatru în aer liber părea de amatori, costumele nefiind deloc *bune pentru Tahv*. Era cât pe

ce să-i spună asta când, pe scenă, simulacrul de navă intră brusc într-o aşa-zisă furtună. Stânca falsă se ridică pentru a-i bara calea şi o femeie Keshiri apăru din spatele ei. Publicul aplaudă sosirea ei. Îmbrăcată în armură de piele, ţinea sus un toiag de sticlă strălucitor, cu un glob incandescent pe el – o versiune în miniatură a celor care luminau piaţa. Nava se opri brusc şi căzu pe scenă, dezvăluind nişte actori îmbrăcaţi ca marinarii pe care îi văzuse Edell. Văzându-i toiagul, se aplecară. Peste mulţime se lăsă tăcerea.

— *Eu sunt Adari Vaal – şi eu sunt Stânca din Kesh!*

— Adari!

Edell nu se putu abţine să nu rostească numele, dându-şi seama în timp ce făcea asta, că ochii mulţimii se întorceau spre el. Încremeni. Quarra privi alarmată spre el. Edell se linişti, iar atenţia se întoarse spre scenă. Se întrebă dacă auzise corect. Îşi primi răspunsul de pe scenă.

— Eu sunt Adari, Stânca şi *Vestitoarea*. *Salvatoarea* şi Fiica Pierdută. Aliată cu Bright Tuash[7], legendarul purtător înaripat al milei, spuse actriţa Adari. Fugită de departe, m-am ridicat din ocean pentru a vă aduce veşti de temut şi minunat. Eu sunt Stânca care s-a ridicat din mare şi vă voi spune despre potopul care va veni!

Edell era uimit. *Adari Vaal*. Confidenta lui Yaru Korsin, sau jucăria, în funcţie de cel pe care alegeai să îl crezi. Femeia care încercase o insurecţie Keshiri – şi fugise spre o moarte prin înec. Se uită în jur. Keshiri de aici păreau să mai fi auzit discursul înainte. Unii îl rosteau mut odată cu actriţa.

— Există duşmani dincolo de orizont, popor din Alanciar. Nu-i puteţi vedea, pentru că sunt dincolo de raza de acţiune a celei mai îndepărtate nave a voastre. Nu-i puteţi auzi, deşi îşi pot spune răul în şoapte periculoase ce pot fi auzite în aer.

— Aceasta este vorbărie formală. mormăi Edell în urechea lui Quarra. Ar fi trebuit să spună clar ce avea de zis.

— Este o ceremonie, şopti ea. O facem la fiecare zece ani. Zece ani a durat rezistenţa secretă a lui Adari împotriva *Tribului*, spuse Quarra, iar pe scenă, vorbitoarea povestea despre acel Trib şi despre răul său.

---

[7] Bright Tuash – figură legendară în religia Keshiri, având caracteristici aviare şi fiind *aliat* al lui Adari Vaal, care era venerată ea însăşi ca *Vestitoare*.

Actorii Sith ieşiră pe scenă, din spatele aceleiaşi stânci. Publicul fluieră şi gemu. Adari îşi ridică toiagul spre cer.

— Da, cei din Sith sunt *Distrugătorii* care au fost prezişi, dar nu vă temeţi! Căci am văzut Alanciarul vostru şi îi este superior lui Keshtah, în toate darurile naturii. Parcurse perimetrul scenei, arătând spre exterior. Superior în produsele pădurilor – lemn bun şi puternic pentru nave cu vele. Ce produce jungla din Keshtah nu poate suporta greutatea. Superior în creaturile câmpului – puternicul shumshur[8], rapidul muntok. În afară de uvaki, Keshtah nu are creaturi care să poarte jugul.

— I-am *mâncat* pe toţi, interveni un bufon Sith de pe scenă, atrăgând valuri de râsete.

Aruncându-şi braţele în faţă pentru a simula o burtă uriaşă, se plimbă prin jur, în hohote de râs şi strigăte dispreţuitoare.

— *Proştilor, proştilor!*

Adari zâmbi.

— Da, şi asta – Alanciar este superior în inteligenţă. Cu *spuma aprinsă* şi cu oglinzile aţi creat globurile de foc, pentru a avea drumuri şi case luminate. Canalele voastre asigură transportul. Sârguinţa se vede peste tot prin Alanciar!

Edell privi ascultătorii în timp ce pe scenă continua recitarea succeselor. Până acum, se oţelise cu privire la ceea ce va vedea în Alanciar; se credea de mult timp că era mai avansat. Dar acum, înconjurat de duşmani, simţi o mare nelinişte. Crescuse într-un *Trib* care îşi pierduse drumul. Nimic nu mai era sigur. Din această cauză îl atrăsese arhitectura şi ingineria ca adolescent: aveau reguli, neschimbate şi nepuse la îndoială. Da, *Restaurarea* reparase o mare parte din pagube, dându-le din nou celor din Sith ceva în care să creadă – dar Keshirii din Alanciar nu se *opriseră* niciodată să creadă, de când Adari Vaal îi vizitase cu două mii de ani în urmă.

Scrutând chipurile din faţa lui, Edell văzu certitudinea.

De ce nu m-am născut aici?

— Vă voi învăţa limba celor răi. O veţi vorbi ca pe limba voastră maternă, pentru a-i recunoaşte când vor sosi. Şi vă mai dau un cadou, spuse vorbitoarea, coborând toiagul strălucitor în direcţia marinarilor Keshiri. Sithul foloseşte o putere cunoscută

---

[8] Shumshur – animal de povară.

sub numele de Forţă. Este o putere pe care unii dintre voi o au deja, în voi! Când globul de foc atinse primul marinar, acesta îşi smulse costumul exterior pentru a dezvălui un costum alb satinat, sclipind de aur. Eu nu am puterea. Dar tu s-ar putea să o ai – şi acum, ştii ce să cauţi. Voi sunteţi *Protectorii* lui Kesh!

Zâmbi graţios şi se uită la public.

— Şi tu, de asemenea. Aţi purtat prima bătălie, spuse ea, adăugând ceva nou la încântarea evidentă a ascultătorilor. Aţi caştigat. Şi veţi câştiga din nou. Declar această zi ca fiind *Ziua Vigilenţei*. Veţi fi întotdeauna vigilenţi. Şi într-o zi, veţi triumfa pentru totdeauna!

Publicul urlă felicitându-se pe sine. Edell privi într-o tăcere uluită în timp ce Quarra ovaţiona tare şi aplauda. Un bărbat în vârstă urcă pe scenă. Identificându-se ca primar al lui Kerebba, repetă apelul la vigilenţă.

— Cu toţii am mai văzut această dramă înainte. Dar ăsta este cel mai de seamă moment, din toate timpurile – a venit inamicul. În seara asta forţele noastre scotocesc peninsulele după orice urmă de atacatori. Vor veni din nou, asta e sigur. Cabinetul de Război a desfăşurat forţe anti-aeriene spre vest. Fie că vin în acelaşi număr sau mai mult, vor muri. Vor muri aşa cum trebuie să se întâmple cu orice Sith!

Mulţimea izbucni în strigăte, dar mult mai organizată decât înainte. Pumnii se ridicară în aer la unison.

Să moară ca un Sith! Să moară ca un Sith!

Era prea mult. Edell o apucă de braţ pe Quarra şi se îndepărtă de multime. Prevăzător, îşi puse din nou pardesiul şi gluga. Ar fi vrut să sară pe scenă şi să-i omoare pe trăncănitorii ăia nenorociţi.

Ar fi putut să o facă. Alţii ar fi făcut-o. El de ce nu o făcuse?

Se strădui să-şi stăpânească furia. Nu era momentul şi oraşul ăsta mic nu era locul potrivit. Dacă ceea ce tocmai văzuse se întâmpla peste tot, atunci forţa de invazie a lui Bentado era în pericol.

Şi, poate, chiar şi *Tribul* însuşi?

— Mâine plecăm de îndată ce se deschid drumurile, îi spuse Edell lui Quarra. Vreau să văd acest *Cabinet de Război...* şi să aflu exact ce v-a spus trădătoarea aia Keshiri despre noi toţi!

Capitolul 9

Quarra se trezi cu ploaia picurându-i pe faţă. Deschise ochii şi văzu soarele lui Kesh ivindu-se printr-un baldachin verde luxuriant, mult deasupra. Picăturile calde de ploaie îi loviră obrajii.

— E anotimpul umed în junglă, strigă o voce feminină profundă în spatele ei. Chiar şi când nu plouă, apa rămâne în copaci. Nu ar trebui să stai întinsă aşa, afară – nu fără pălărie.

Quarra îşi şterse ochii şi clipi. Alanciar nu mai avea junglă de secole. Evident, nu acolo se dusese ea să doarmă. Dar unde era? Se aşeză în noroi. În spatele ei, o femeie umană cu pălărie de paie lucra solul, transferând flori din ghivece de lut. Era mai slabă şi mai tânără decât Edell şi îşi purta părul castaniu scurt.

— Trebuie să replantez dalsa cât timp solul este încă umed, spuse ea, fără să-şi ridice privirea de la muncă. Eşti Quarra, nu? Chiar ar trebui să te gândeşti la pălăria aia. De asemenea, aici merită să-ţi ţii părul scurt. Arahnoidele sunt hidoase pe-aici.

Quarra se încordă când îşi auzi numele.

— Sithul... m-a dus aici. Tu eşti unul dintre ei.

Femeia chicoti.

— Nu obişnuiam să accept să-mi răspundă un Keshiri, spuse ea. Eşti norocoasă. M-am mai înmuiat de când ne-am mutat aici.

Într-o parte, în poieniţa dintre copaci, Quarra văzu un alt om lucrând cu sapa o parcelă mică. În lumina aceea aproape că-şi închipui că se uita la Jogan: musculos, senin. Dar tot străin.

— Sunteţi amândoi Sith, spuse ea.

— Nu suntem nimic, răspunse femeia, ridicându-se din patul de flori pentru a se uita la Keshiri. Nu suntem nimic în timpul nostru – sau în al tău. Eu sunt Orielle – spune-mi Ori. Şi el este Jelph.

La aceste cuvinte, razele soarelui se oglindiră prin ceaţă. Lumea se ondulă pentru o clipă.

— Nu este real, spuse Quarra. Am o viziune a Forţei. Sau un vis.

— N-am crezut niciodată că există prea multe diferenţe, spuse Ori.

— Trăieşti în junglă?

— Da. Sau am făcut-o. Timpul trece diferit în junglă şi în vise.

Quarra se uită în jos şi văzu un copil mic călcând prin bălţi. Înainte să poată ajunge în grădina ei, Ori îl ridică pe şold. Quarra auzi alte voci tinere în spatele unei colibe.

— Aveţi copii.

— Trei. Ca şi tine.

— Desigur.

Quarra ştia că trebuia să fie un vis; niciun Sith nu ştia detalii despre familia ei. O privi pe Ori cum îi dădea copilul celui mai mare dintre fraţi: erau murdari, dar fericiţi. Se desfăşura o viaţă întreagă aici, în poieniţa din junglă. Mică – dar, aparent, plină.

— Am avut cândva responsabilităţi ca şi tine, spuse Ori, deodată. Le-am dat pentru dragoste.

— Dragoste? Un Sith? Quarra se opri. Îmi pare rău, ai spus că nu eşti...

— Am spus că acum nu mai sunt Sith. *Dar presupun că nu am fost un Sith foarte bun nici înainte.*

— Există vreun Sith bun?

— Cu unii este mai uşor de trăit decât cu alţii – dar dacă da, probabil că nici ei nu sunt prea pricepuţi să fie Sith. Ori râse. Şi nu, dragostea nu este singurul motiv pentru care am venit aici. Aveam responsabilitate şi o poziţie – ca şi tine. Am văzut unde ducea asta. Nu mi-a plăcut.

Quarra se uită la condiţiile sărăcăcioase.

— În schimb ai ales asta.

— Asta înseamnă să te ascunzi, răspunse Ori. Se uită la copiii care se jucau şi inspiră adânc. Problema este că lumea deja rămăsese fără ascunzători pe vremea meu. Nu ştiu dacă are rost să te gândeşti la aşa ceva.

Umerii lui Quarra se prăbuşiră în timp ce asculta. Cu copiii şi sunetele junglei, locul era zgomotos – dar simţea linişte aici, ceva după care tânjise adesea în Uhrar.

— Am vrut să trăiesc separat, spuse ea, aproape pentru sine. Sunt atât de obosită. M-am uitat în jur şi nu vedeam decât lucruri pe care le făcusem deja. Chiar şi copiii – ştiam deja cum

vor arăta vieţile lor, înainte le trăiască. Quarra se opri. Cred că de aceea am creat ceva diferit pentru mine. Mi-am dat un vis pe care să-l urmez. Sunt sigur că sună rău...

— O, poţi urma un vis, spuse Ori, privind înapoi la soţul ei. Fermierul îşi ridică privirea scurt şi le zâmbi înapoi celor două înainte să revină la munca sa. Poţi urma un vis şi îţi poţi construi întreaga lume în jurul lui. Se uită înapoi la Keshiri. Poţi locui în vis mult timp. Dar, în cele din urmă...

— În cele din urmă, lumea te va găsi din nou, şopti Quarra, deschizând ochii.

Dormiseră într-un canal de scurgere uscat, chiar lângă staţia Kerebba a canalulului. Nu avusese rost să-l convingă pe Edell să rămână cu ea într-una dintre barăcile la care îi dădea dreptul statutului ei oficial. De când se încheiase piesa pentru *Zilei Vigilenţei*, fusese încordat ca un lansator de mână gata de tragere.

Nu-şi putea da seama dacă era un lucru bun sau nu – îl văzuse ce era capabil. Dar faptul că el era acum atât de tensionat însemna ceva. Avusese dreptate: Alanciar era cea mai bună armă a ei împotriva lui. Cu cât îl ducea pe Sith mai spre nord, cu atât era mai încrezătoare. Era din ce în ce mai clar că echipa sa era singura care aterizase – şi cu cât treceau prin mai multe centre industriale, îl putea vedea imaginându-şi ce arme erau construite acolo.

Văzut că asta nu îl împiedica totuşi să continue să simuleze indiferenţa.

— Un alt sat urât, spuse el în timp ce părăseau Minrath.

— Nu mă păcăleşti, Sith. O simt, spuse Quarra. Eşti impresionat.

Edell se uită direct la ea.

— Recunosc că Keshiri de aici sunt mai buni la creat instrumente practice decât sunt ai noştri.

— Keshiri *voştri*?

— Desigur. Cine altcineva îi deţine?

Quarra scoase un oftat exasperat.

— Keshtah este un continent calm şi frumos, spuse el. Poate că se asta s-au îndreptat nativii lui spre artă. Da, au făcut apeducte, dar le-au făcut frumoase. Făcu semn către un canal care trecea prin faţa lor. Dacă s-ar fi gândit la funcţionalitate

aşa cum o fac semenii tăi, apeductele noastre ar fi durat mai mult.

— S-au stricat?

— Nu, le-am reparat. Dar dacă le-ar fi proiectat semenii tăi, n-am fi avut niciodată probleme. Se uită în altă parte, de parcă şi-ar fi cântărit următoarele cuvinte. Cred, spuse el, în cele din urmă, că *Omen* a aterizat în locul greşit.

Quarra clătină din cap.

— Nu ai ascultat nimic din ce s-a întâmplat în Kerebba? Voi sunteţi motivul pentru care Alanciar arată aşa cum arată. Voi, Sith, şi ameninţarea voastră. De două mii de ani ne pregătim pentru venirea voastră. Se uită înapoi la peisajul urban gri şi se plânse. Tu nu ne înţelegi deloc. *Voi ne-aţi făcut aşa*.

Edell zâmbi.

— Şi dacă tu crezi că vom regreta, atunci *tu* nu ne înţelegi pe *noi.*

Până la prânz, ajunseseră în partea mai frumoasă a *Scutului Vestic*. Lucrurile erau mai răspândite pe această parte a *Gambei*, cu fermele de stat întinzându-se între căile navigabile şi căruţele de fân conduse de muntoki duduind de-a lungul drumurilor. Pământul care odinioară urca uşor spre est, până la platoul care forma parte mai mare a continentului, fusese remodelat de mult timp în terase ordonate. Dar secerişul era aproape şi priveliştea aceasta verde şi aurie făcea ca până şi falnicele cetăţi din mijlocul câmpiilor să fie uşor de trecut cu vederea.

Quarra urmărea semnalele intermitente ale staţiilor care transmiteau ştiri de pe coastă până la capitala militară de la Sus'mintri, cocoţată pe marginea vestică a platoului. Platoul era abia vizibil printre nori spre est: o înălţime crenelată natural, protejând restul Alanciarului. Îi părea rău pentru semnalizatorii şi *strigătorii de gânduri* de aici. Poate că viaţa lui Jogan nu era plină emoţie, gândi ea, dar cel puţin avea mai multe de văzut decât nişte câmpuri de cereale.

De când avusese visul, gândul la Jogan o tulbura. Ştia că turnul lui nu era ca refugiul din junglă – şi începuse să pună la îndoială întreaga lor relaţie. El era cel izolat, cu nimic de făcut în majoritatea zilelor, dar întotdeauna ea fusese cea care îi scria lui. Ea era, fără îndoială, cea mai ocupată dintre ei doi şi, totuşi, de fiecare dată când conversaţiile lor se încheiau din cauza unor

însărcinări pe care le primea ea, Quarra fusese cea care începuse întotdeauna următoarea discuţie.

Îşi imaginase că, de vreme ce ea avea atât de multe de făcut, el se conformase, pur şi simplu, la programul ei. Dar poate că, pur şi simplu, nu-i păsa la fel de mult.

De ce i-ar păsa? Şi, oricum, la ce era bună o femeie puternică în viaţa unui burlac înveterat, paznic al turnului de gardă? Începuse deja să se întrebe asta.

— Sentinela e din nou în gândurile tale, spuse Edell. Ai probleme să ascunzi asta. Adulmecă aerul. Nu m-am căsătorit niciodată, desigur.

— Ce şoc, spuse ea. Cine ar putea trăi cu un Sith? Sunt uimită că au mai rămas oameni pe Kesh.

Edell râse cu un sunet întunecat şi puternic care o sperie.

— Şi eu mă întreb asta! Tind să prefer să construiesc lucruri decât să stau cu alţii.

Poate că aşa a ajuns să fie Înalt Lord, gândi ea. Stă închis. Poate că nimeni care părăseşte casa nu ajunge vreodată la cincizeci de ani.

Lăsând deoparte harurile lui sociale, nu se putu abţine să nu fie impresionată de dorinţa lui... chiar dacă nu ducea la nimic bun. Se întrebase după piesă de ce nu se întorsese pur şi simplu la *Neşansă* să plece cu ceea ce învăţase. Evident, nu credea că ar fi fost suficient pentru a-l împiedica să se facă de ruşine după ce fusese doborât. Era uşor de imaginat că avea rivali; *Cronicile* vorbeau despre şapte Înalţi Lorzi. Ar fi fost poziţia lui în pericol dacă ar fi adus înapoi doar informaţii?

— Trebuie să *fac* ceva, spunea el din nou şi din nou.

Dar ce putea face? Posibil prea puţin. Forţa curgea în jurul lui Edell şi a tovarăşilor săi umani într-un fel cum nu mai văzuse la nimeni, vreodată, în Alanciar. Alanciari aveau antrenori în utilizarea Forţei, aşa cum aveau pentru orice altceva, dar de fapt era o înţelegere care, în cel mai bun caz, era superficială; doar ceea ce fusese capabilă să descrie Adari Vaal. observând talentele Sith. Edell provenea dintr-o lungă tradiţie de utilizatori de Forţă. Ce puteri secrete cunoştea?

Mai multe, decise ea. Faptul că ajunseseră până aici nu se datora abilităţii ei de a blufa. Edell făcea ceva, diminuând pe ascuns motivaţia cei care îşi aruncau ochii spre el. Ea îl vedea aşa cum era. Alţii, dacă nu îl vedeau literalmente pe Edell aşa

cum voia el să apară, păreau să nu se poată concentra prea mult asupra lui fără să nu le fie distrasă atenţia de altceva.

Asta ar fi bine de învăţat, gândi ea. Dar orice făcea nu va fi suficient pentru a-şi ascunde imaginea după ziua de azi. *Ziua Vigilenţei* se terminase şi actorul călător care încă purta costum Sith nu îşi mai avea rostul. Ea arătă în sus.

— De îndată ce ajungem la trecere, vom găsi o barcă de marfă să călătorim în sus pe canal. Bucură-te de aer cât mai poţi – vei sta călare pe lăzi.

— Cât va dura?

— Este cea mai dreaptă linie spre Sus'mintri. Ar trebui să dureze doar o zi sau două, spuse ea.

— O zi!

— Ai noroc că este atât de aproape. Cabinetul de Război obişnuia să se întâlnească departe în interior, înainte de construirea *Sălii Vaal*. Mă chemau la întâlniri şi dura o veşnicie să ajung acolo. Acum este la doar două zile călare de Uhrar. Dar nu-ţi face griji. Va fi destul timp pentru a reveni la *Neşansă* – şi pentru ca să-ţi respecţi partea ta din înţelegere.

El se uită la unul dintre pacheboturi, care aluneca repede pe canal fără ajutorul echipei de muntoki.

— Nu arată prea confortabil în interior, spuse el. Sunt sigur că te poţi descurca mai bine.

Quarra îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vom găsi o cabină de lux! Dacă voiai să călătoreşti în felul ăsta, ar fi trebuit să-ţi zbori dirijabilele mai sus şi să nu fii doborât...

Skreeeet!

Sunetul revenise şi îi înconjura: fluiera alarma, venind dinspre turnurile de la câmpie şi urcând spre dealuri. Quarra arătă spre semnal staţiei, la luminile de foc care clipeau fără oprire. Vocabularul culorilor era mai mult limitat în timpul zilei, dar putea vedea de la cel mai apropiat turn acelaşi mesaj pe care Jogan îl trimisese prima dată pe continent.

Sithul s-a întors!

Apucându-i antebraţul cu o mână, Edell îşi smulse ochelarii cu cealaltă. Scană alarmat orizontul spre nord-vest.

— Sunt acolo, spuse el.

— Ştiu, răspunse ea.

Neliniştea pe care o trăise în clopotniţa staţiei se întorsese de zece ori mai puternică. Acum şi *strigătorii de gânduri* emiteau avertismente. Sosirea lui Edell de acum câteva nopţi fusese ca o ploaie măruntă. Acum se dezlănţuise o furtună.

Şi, uimitor pentru ea, Înaltul Lord părea şi mai puţin fericit decât era ea.

— Prea devreme! Prea devreme! Îşi flutură braţele către cer. *Prea devreme!*

Capitolul 10

Păreau nişte pete de catran pe cerul pastelat, băşici ale răului aflate la o mie de metri deasupra solului. Un V ameninţător de dirijabile, ambele capete întinzându-se dincolo de orizont – şi un alt grup, din urmă, aflat mai sus. Navele erau mai mari decât navele de cercetare agile ale lui Edell, cu de două ori mai mulţi uvaki care să le conducă. Desenele pictate transformau baloanele în fiare, care se încruntau la terenurile agricole. Şi monştrii aveau dinţi dedesubt: fiecare dintre puternicele gondole cu cadru din lemn de vosso se termina cu un vârf de suliţă în faţă.

Flota de Abanos a lui Bentado.

— Au venit prea devreme, repetă Edell.

Cea mai mare parte a forţei fusese aproape gata când plecase el în călătorie, dar se aşteptase ca ei să nu plece până nu se întorcea el. Tranzitul său aerian durase trei zile; să fie aici, acum, Edell îşi dădu seama că Bentado trebuia să fi plecat aproape imediat ce primise mesajul de succes al lui Taymor.

Nebun impulsiv! De ce îi permisese asta Marele Lord Hilts? Edell ştia deja răspunsul: consoarta sa, Iliana, ar fi fost fericită să-l vadă pe Bentado plecând. Dar politica nu mai conta acum, nu când navele trecuseră deja de coastă şi coborau. Pur şi simplu zburaseră peste bateriile de lansatoare de pe ţărm. Disperat, Edell căută ceva pe care să se urce. Cetăţile de pe câmpuri erau singura apărare rămasă?

Îşi primi răspunsul atunci când una dintre nave înflori puternic şi apoi o alta. Nu reuşea să distingă cu ce se trăgea asupra dirijabilelor, dar mingile de foc erau destul de familiare. Tunetul se rostogoli peste terenul agricol spre ei, şi o ceaţă se dezvoltă de-a lungul orizontului vestic.

— La dracu!

— Cât de multe sunt? întrebă Quarra.

El ridică o sprânceană.

— Eşti inamicul. Nu am de gând să îţi spun...

— Acum nu este vorba despre război, spuse ea, strângându-l de pardesiu. Este vorba despre familia mea! Uhrar

este la doar câteva zile de mers distanţă în interiorul continentului. Chestiile astea ar putea fi acolo în câteva ore!

Înainte să poată răspunde, o căruţă de fân trasă de un muntok trecu pe lângă ei. Se opri foarte aproape de podul canalului şi din ea coborâră mai mulţi soldaţi Keshiri. În timp ce unul desfăcea muntokii din hamuri, alţi doi îndepărtară camuflajul de fân. Lăsară în jos pereţii de lemn ai vehiculului, dezvăluind o versiune de dimensiuni mari a armei pe care o folosise Quarra împotriva lor pe ţărm. Edell îngheţă. Crezuse că acolo, spre vest, era doar ceaţă. Privind mai bine, văzu că plouă în sus: proiectile în flăcări şi cioburi de sticlă urcau spre cer dinspre unităţile mobile camuflate în mod similar, ascunse pe câmpuri. În apropiere, muntokii chiţăiră surprinşi când echipa de tunari descărcă arma cu un sunet dureros.

— Grăbeşte-te! ţipă Quarra, repezindu-se spre casa staţiei canalului.

Turnul de semnalizare de deasupra era plin de lumină şi culoare, comunicând în sus şi în jos rapoartele observatorilor. Făcându-şi picioarele să se mişte, Edell o urmă. Se auziră alte explozii, cu sclipiri dincolo de orizontul nordic şi cel sudic.

— Fir-ar el blestemat! Edell scuipă pe pământ. Prea devreme!

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la Bentado, spuse el. Un alt Înalt Lord. Nu trebuia să plece până nu mă întorceam eu! Atunci ar fi ştiut despre armele voastre de foc... şi restul!

Se blestemă şi pe sine, de asemenea. Îşi făcuse griji că Bentado va încerca un atac în următoarele săptămâni; de aceea Edell rămăsese, sperând să înveţe suficient de multe pentru a preveni o altă înfrângere. Dar Bentado atacase imediat şi, mai rău, folosise majoritatea dirijabilelor terminate: un dezastru dincolo de închipuire.

Din spatele clădirii staţiei, observă un trio de dirijabile puternice, aflate încă la câţiva kilometri distanţă. Pierdeau rapid altitudine, cu baloanele găurite. Unul izbucni în flacări; altul îşi pierdu toată gondola, deodată, care căzu pe o parte, trimiţându-i pe cei din ea, urlând, spre câmpurile de mai jos. Cetăţile din nord-vest deschiseră focul, catapultând un nor strălucitor în rămăşiţele nimicite ale celui de-al treilea dirijabil. Diamante, din nou! Epava se izbi de câmp, acolo unde lansatoarele o loviră

încontinuu, fără milă. Edell icni. O calamitate de proporţii istorice era în curs de desfăşurare şi, chiar dacă nu era artizanul ei, îi era martor.

Cel puţin nu cădea nimic prea aproape...

— Atenţie!

Focul lansatorului de pe căruţă trecu pe deasupra lor, aproape lovind staţia de semnalizare. O secundă mai târziu, ceva chiar lovi. Un dirijabil se înclină într-o parte, perforând turnul. Desprinsă, gondola căzu spre canal. Eliberat de greutate, balonul distrus căzu şi sări peste câmpuri spre est.

Fără avertisment, Quarra plecă de lângă el, luând-o spre nord, traversând podul canalului. Strigându-i numele, Edell o urmă... într-o învălmăşeală. Scăpaţi din jugurile lor de la barca de pe canal, muntokii o porniră de-a lungul căii de remorcare ridicate, lovindu-l pe Înaltul Lord şi aruncându-l în canal.

Edell lovi sălbatic cu pumnul în apă şi ţipă din nou.

— Quarra!

Se căţără pe pereţii alunecoşi şi alergă spre o platformă de marfă de pe canal. Cerul senin dispăruse, fiind înlocuit de fumul negru. Pe terenurile agricole terasate ce se coborau înspre ocean, rămăşiţele dirijabilelor ardeau în grămezi, iar la orizont se vedeau şi mai multe ruguri. Şi lângă unele dintre navele doborâte se vedeau siluete. Unele neclintite; altele alergând, cu săbii de lumină strălucindu-le în mână.

Atacau sau se apărau? Nu putea vedea, dar de la ambele părţi simţea prin Forţă aceleaşi emoţii. Haos general. Debandadă totală!

— *Mori, Sith!*

Gâtul lui Edell se smuci spre vocea familiară – dar ameninţarea nu era pentru el. La câţiva metri distanţă de malul nordic de beton, un războinic Sith îmbrăcat în negru se lupta cu un inamic nevăzut. Nerecunoscându-l pe bărbatul uman, Edell sări de pe platformă. În spatele războinicului, Edell îi văzu duşmanul: Quarra! Stând deasupra corpului unui Keshiri căzut, Quarra trăgea salvă după salvă spre invadatorul Sith, din lansatorul de mână al soldatului. Războinicul para proiectilele fără probleme cu sabia de lumină.

— *Tyro!* ţipă Edell, trăgându-şi gluga. Aici!

Quarra încetă să mai tragă. Se uită la el, uimită – dar războinicul Sith era şi mai surprins.

— Înaltul Lord Vrai!

— Corect, spuse Edell, vorbind cu voce tare pentru a fi auzit peste vacarmul înconjurător. Se îndreptă spre cei doi. Ce faci aici? Trebuia să aşteptaţi cu toţii întoarcerea mea – când ar fi fost terminată şi restul flotei!

— Înaltul Lord Bentado a ordonat...

Înainte să poată termina, tânărul războinic o văzu pe Quarra ridicând arma şi se aruncă, despicând în două dispozitivul de lemn. Se învârti pentru a lovi din nou... şi Edell şi Quarra, amândoi, loviră cu Forţa, aruncându-i pe războinicul uimit şi sabia sa de lumină separat în câmpul din apropiere.

Edell se întoarse spre Quarra, care încă mai ţinea rămăşiţele armei despicate.

— De ce ai tras asupra lui?

— Îmi fac treaba, strigă ea, îngenunchind pentru a-l legăna pe Keshiriul căzut a cărui armă o luase.

Edell văzu că războinicul cu pielea de culoarea lavandei era doar un copil.

— Am făcut o înţelegere doar cu *tine*, Sith. Cu nimeni altcineva!

Edell făcu un pas spre ea, dar se legănă pe picioare din cauza unei alte explozii, mult mai apropiată. Privind în sus, văzu un dirijabil masiv, cel mai mare din toată *Flota de Abanos*, planând pe deasupra lor. Tatuată cu emblema lui Korsin Bentado, nava miral *Yaru* se îndrepta spre zonele muntoase din est, cu gondola fumegând de la proiectilele care o loviseră în partea inferioară.

Clipi. Da, era *Yaru*, dispărând peste orizontul estic. Câteva secunde mai târziu, o sclipire de lumină şi o bubuitură de tunet îi anunţară sosire – sau nu – pe vârful platoului. Edell o apucă de braţ pe Quarra.

— Iute, hai să-l urmăm!

Ea se îndepărtă de el.

— Nu merg!

— Mergeau spre est – unde ne duceam şi noi, oricum!

— Planul s-a schimbat, spuse ea, rămânând pe loc. Faţa ei deveni chinuită când privi haosul de pe câmpuri. A început războiul! Trebuie să mă asigur că ai mei sunt în siguranţă – că şi copiii mei sunt în siguranţă!

Fugi prin fum spre pod, luând-o înapoi pe unde veniseră.

Edell îşi trase gluga peste cap şi o urmă.

— Ţi-am văzut districtul pe harta de pe navă! Este la sud-est de capitală – la două zile de mers, ai spus. Şi trebuie să fie la cel puţin trei zile de aici. Nu este în drumul nostru!

— Nu-mi pasă, spuse ea. Trebuie să ajung acasă!

— Cum rămâne cu preţiosul tău Jogan?

Auzind numele, ea se opri sub staţia de semnalizare şi ridică privirea.

— Nu ştiu ce să fac în legătură cu asta, spuse ea, cu vocea pierdută în timp ce privea luminile. Nu pot face totul. Dar trebuie să fac asta.

Edell înghiţi în sec. De-a lungul câmpurilor terasate, flota Sith era spulberată cu frânturi de sticlă trasă de tunurile Keshiri. Alanciar nu fusese nici înainte un loc sigur dacă erai singur şi om. Cu siguranţă nu va fi nici acum. Îşi trase gluga mai strâns în jurul capului şi se apropie de ea.

— Oricum trebuie să plecăm de aici, spuse el. Îşi bătu palmele pe umărul ei. Bine. O să facem cum vrei tu. Dar apoi, facem cum vreau *eu*!

Capitolul 11

A doua rundă de alarme nu se oprise de trei zile şi jumătate; păreau să ţipe mai tare ca niciodată. Quarra se obişnuise cu durerea de cap.

Jumătate din populaţie clocoteşte apă pentru fluiere, gândi ea, *şi cealaltă jumătate face căşti pentru surzi!*

Dar astea erau fluierele *ei*, fluierele Uhrarului. Stând la miezul nopţii pe străzile întunecate ale oraşului industrial, se simţea mândră că totul mersese exact aşa cum se intenţionase. Făcuseră exerciţii ani de zile, dar întotdeauna au fost unele întrebări dacă ţevile mari de sticlă vor rezista în cazul unei invazii propriu-zise. Acum primiseră răspuns şi la această întrebare.

Tot Alanciarul părea să fi rezistat bine, din ceea ce văzuse până acum. Ea şi Edell scăpaseră de conflict, ocolindu-l, dar rezultatul bătăliei era evident. Semiluna navelor Sith fusese într-adevăr largă, cele şaizeci de nave lovind pe o zonă mare de teritoriu. În afară de două dintre cele mai nordice dintre cele *Şase Gheare*, toate celelalte fuseseră ocolite, astfel că luptele se limitaseră la *Scutul Vestic* – un nume care dovedise a fi mai mult decât topografic. Cetăţile şi lansatoarele din mijlocul terenurilor agricole distruseseră în aer majoritatea invadatorilor Sith. Alţii fuseseră aduşi la sol, unde se confruntaseră cu un număr covârşitor de trupe. *Strigătorii de gânduri* raportau că mai erau Sithi liberi şi turnurile de semnalizare continuau să clipească nebuneşte. Cu toate astea, dacă fugarii Sith erau reali sau fantome, nu era problema ei. Ea trebuia să ajungă acasă. Îşi folosise acreditările pentru a rechiziţiona o căruţă trasă de muntoki. Nimeni nu avea de gând să interfereze cu un *Maestru de Gardă* care se întorcea spre districtul ei natal. Edell călărise în spate, ascuns. După o călătorie de trei zile şi trei nopţi, sosiseră chiar după apusul soarelui. Făcând turul Uhrarului în seara aia, se simţi mult mai bine. Îşi găsise copii, adormiţi, în adăpostul de protecţie al comunităţii – primul loc în care se uitase şi exact unde trebuiau să fie. Personalul ei făcuse o treabă minunată adunând pe toată lumea; de fapt, familia ei

fusese acolo de când lovise forţa lui Edell, cu mai mult de o săptămână în urmă.

Maestrul de Gardă adjunct păru aproape dezamăgit să o vadă. În absenţa ei fusese rândul lui să strălucească. Dar nu putea să-şi facă griji acum din cauza asta. Nici nu era nevoie să-l vadă pe Brue; cu copiii în siguranţă şi atât de multă sticlă folosită ca muniţie, probabil că fusese chemat înapoi la fabrică pentru un schimb suplimentar. Ieşind din birou, îşi ridică ochii spre luminile intermitente ale staţie de semnalizare şi inspiră adânc. Căruţa cu Edell înăuntru era pe-aproape, în întuneric. Îl găsi aşezat în spate, mâncând mâncarea pe care i-o strecurase ea.

— Familia ta este în siguranţă, spus el. Eşti satisfacută?

— Da, spuse ea.

— Mincinoaso. Aruncă un os afară din căruţă. Să mergem. Poate că ocolul ăsta a fost bun pentru tine, dar a fost costisitor pentru mine. Hai la Sus'mintri.

Ea se urcă în căruţă şi apucă frâiele. Edell alunecă înapoi în întuneric, cu spatele la ea, cu faţa ascunsă în umbre. Zornăind pe drumul de piatră, se uită în întuneric. Cât timp exista pericolul atacurilor aeriene, interzicerea folosirii luminilor – pentru toţi, cu excepţia staţiilor de semnalizare – va continua.

— La ce te-ai referit când ai spus că aş avea mai multe în comun cu Sith decât credeam? vorbi ea în cele din urmă.

După ce se gândi, Edell spuse.

— Adică eşti mişcată de dorinţa de a te îmbunătăţi – şi nu-ţi place slăbiciunea din ceilalţi. Nu glumeam. Nu eşti niciodată mulţumită. Cred că asta te-a făcut să fii un maestru războinic atât de bun...

— Maestru războinic.

— ... şi un bun organizator al celorlalţi. Vezi ce trebuie făcut şi te aştepţi să se facă. Vezi lipsa de ambiţie ca pe o lipsă de respect, nu doar pentru sine, ci şi pentru alţii. Şi pentru tine.

Ea nu răspunse.

— Acest soţ al tău – aproape că îi pot vedea faţa atunci când te gândeşti la el. Este un nimic. Nu a fost şi nu a vrut niciodată să fie mai mult decât ceea ce este. Te încetineşte. Cred că asta te-a condus către sentinela aceea, Jogan. Dar, deşi el poate avea ceva mai mult de oferit decât soţul tău, este, de asemenea, doar ceva temporar. Înaltul Lord luă o înghiţitură

dintr-o sticlă. L-am studiat, cât timp a fost prizonierul meu. Poate că are uniformă, dar este un observator, nu un actor. L-ai putea avea, da, dar te vei sătura repede de el.

Quarra se uită fix în întuneric.

— Este mai mult de atât.

— Poate, dar *tu* eşti mult mai mult. L-ai depăşi... şi te-ar trage în jos, ca uvakii de pe navele mele. Şi atunci va trebui să scapi de el.

— Da, am văzut cum ai făcut cu al tău, spuse ea, amintindu-şi de cadavrul masiv care căzuse din cer peste Jogan. Las-o baltă. Eu nu voi face o astfel de alegere.

— Aceasta este vestea cea bună, spus Edell. Pentru că, la fel ca în cazul dirijabilelor, cu cât eşti mai mare, cu atât poţi duce mai mult. Puterea nu înseamnă doar să poţi alege. Puterea înseamnă să fii capabilă să decizi dacă trebuie să alegi. Poţi să-l ai pe soţul tău şi mica ta familie – *şi* iubitul tău din turn. Şi poţi să-ţi măreşti autoritatea şi să-ţi fie ascultate ordinele.

Quarra clipi.

— Cum, în slujba *ta*?

— Da, răspunse el. Dar şi în slujba ta. Ai putea fi Sith, Quarra. Este doar o chestiune de credinţă. Nu vei fi niciodată un Sith adevărat atâta timp cât vei purta lanţurile altora. Dar renunţarea la aceste legături slabe este primul pas.

— Eu aş fi atentă în locul tău, spuse ea. Tu, Sith – şi dirijabilele tale – aveţi tendinţa să săriţi în aer.

Căscând, el se întinse în spatele căruţei. Quarra se uită înapoi la Uhrar şi se gândi la celălalt lucru pe care tocmai îl făcuse. Despre care nu îi spusese nimic. Trimisese mesajul ca pe o întrebare la modul general, perfect de înţeles dat fiind atacul recent. *Ce ar trebui să facă dacă un Lord Sith ar cădea în mâinile ei?*

Semnalul de răspuns de la Sus'mintri veni aproape imediat: *Adu-l la noi. Ştim ce trebuie să facem cu el*.

Nu ar fi putut fi mai clar – sau mai autoritar. Avea ataşat codul oficial de identificare al Cabinetului de Război. Îşi imagină cum era trimisă aprobarea către toţi *Maeştrii de Gardă*. Se întrebă ce însemna asta. Cu siguranţă, voiau să-i adune pe toţi supravieţuitorii Sith. Dar să fie aduşi în capitală? Poate că aveau nişte date suplimentare secrete, care nu fuseseră în *Cronicile* de

uz general, care spuneau cum se poate reţine un Sith pe termen nedeterminat.

Poate că îl voiau pentru execuţie şi disecţie. Se uită înapoi la Edell, care dormea. Abia avea suficient timp pentru a-l duce la *Sala Vaal* pentru orice voia să facă şi apoi să se întoarcă cu el la Meori Cove pentru a-l salva pe Jogan. Dar chiar dacă îl prindea în capcană, încă mai putea să-l salveze pe Jogan – şi s-ar putea să comande toată forţa armatei din Alanciar în încercarea aceea. Ar putea să-l salveze pe Jogan – şi să fie şi eroină, după ce făcuse mai mult decât munca obişnuită.

Ai dreptate, Sith. Chiar pot avea totul.

Capitolul 12

Sus'mintri fusese la început, cu secole în urmă, doar un alt avanpost militar aflat la marginea platoului, cu vedere spre zonele joase ale *Scutului Vestic* care se întindeau până la ocean. Amplasarea sa între ţărmurile crenelate şi zona industrială, totuşi, îl făcuseră centrul nervos al semnalelor de comunicaţii al Alanciarului – exact acolo unde dorea Cabinetul de Război să fie.

Până acum zece ani, liderii diferitelor forţe militare, industriale şi direcţii educaţionale se întâlniseră separat. *Sala Vaal* din Sus'mintri adunase operaţiunile într-o reşedinţă cu un singur etaj, construită din cărămizi simple – discretă, dacă nu ar fi fost turnul alb, colosal, care se ridica lângă ea în curtea mare, cu ziduri. Spre deosebire de turnul lui Jogan de la Point Defiance, turnul *Sălii Vaal* avea mai multe niveluri de lumini de semnalizare, orientate în toate direcţiile. Ocupanţii *Sălii Vaal* puteau comunica cu oricine, de la constructorii de nave din nord-estul îndepărtat până la paznicii de la propria poartă, care se afla la capătul aleii prăfuite.

Gardianul Keshiri îmbrăcat în maro se uită la turnul de semnalizare, apoi se întoarse spre Quarra. Vorbea tare ca să poată fi auzit peste fluierele de alarmă.

— Îmi spun să vă las înăuntru, *Maestre de Gardă*. Lovi vagonul cu lateralul armei. Pe *amândoi*, spuse el cu un dispreţ nervos.

Poarta se deschise şi muntokii lui Quarra se strecurară înăuntru. Nici nu se închiseseră bine porţile, că Edell se şi uită la ea de sub prelata din spate.

— *Amândoi?* Ce înseamnă *asta*?

— Eu... nu ştiu, se bâlbâi ea, coborând de pe scaun.

El avea sabia de lumină în mână. Lungul drum de la Uhrar o obosise foarte tare pe ea şi îi agită pe el; sperase că asta îi va mai atenua duritatea în caz că îl aştepta o capcană. Presupusese că va fi întâmpinată de echipe de ţintaşi de top, aşteptând-o să livreze prizonierul. Dar singurii lucruri din curte erau ea şi căruţa ei. În aer era un miros urât. Deasupra, luminile de semnalizare de pe turn clipeau încet.

Iar uşa către *Sala Vaal* era larg deschisă.

— Nu-mi place asta, spuse ea, nedorind să fie auzită.

— Nici mie, spuse Edell, alunecând peste marginea căruţei şi lăsându-se la pământ. Apucându-i umărul, o întoarse spre el. Nu te aşteptau doar pe tine, nu-i aşa? Mă aşteptau şi pe *mine*, de asemenea.

Uitându-se oriunde, dar nu la el, Quarra se chinui să-şi găsească cuvintele.

— Nu mi-a spus niciodată ce vrei *să faci* aici. Să vezi ţara, să vizitezi capitala, să te întâlneşti cu Cabinetul de Război. Ridică din umeri. Eu sunt un birocrat, Edell. Eu nu te pot introduce aşa, pur şi simplu, pe uşa din faţă.

Edell o privi întunecat o secundă înainte de a izbucni într-un zâmbet.

— Nu, eu o să *te introduc* pe uşa din faţă. Aruncă pardesiul la pământ şi îşi aprinse sabia de lumină. Ca întotdeauna, tu vei deschide drumul.

Keshiri de pe hol muriseră de cel puţin o zi, poate mai mult. Quarra le recunoscu uniformele de serviciu – mai întâi câţiva gardieni, urmaţi de un amestec de administratori şi asistenţi, ceva mai departe. Clădirea nu fusese asaltată; nu erau dovezi ale vreunei apărări viguroase la intrare. Doar Keshiri surprinşi, mutilaţi. Unele dintre semnele de arsură îi păreau a fi răni de sabie de lumină. Dar nu toate.

Îşi acoperi gura.

— Am lucrat cu ei.

— Nu mai este cazul, spuse Edell, trecând peste cadavre. Se uită de-a lungul holului, alert. Etajul ăsta nu e totul, nu? Tot ce este important este sub pământ.

— Da, spuse ea, dorind să fi îndrăznit să-şi ia o armă când îşi vizitase biroul.

Se obişnuise cu răutatea lui Edell. Sentimentul de aici, însă, era de rău omniprezent. Şi se răspândea.

Lămpile strălucitoare erau deja aprinse la poalele scărilor. În afara holului principal mai găsiră doar o cameră de zi, frumos amenajată, cu excepţia paznicilor Keshiri morţi, întinşi sub o tapiserie mare. Edell ridică ochii spre imagine. Era a unei femeie Keshiri în vârstă. Părul ei alb şi subţire încadra o expresie obosită, aproape ştearsă.

— E o femeie urâtă, spuse el.

— Spui asta doar pentru că ştii cine este, spuse ea. Adari Vaal.

Stătuse de multe ori în camera asta, aşteptând să vadă Cabinetul de Război, şi admirând tapiseria care era sub pază permanentă. O descria pe marea Keshiri aşa cum arătase la final, nu femeia tânără din revistele istorice. Imaginea de *rezistenţă* pură pe care o sugera, o inviorase în trecut.

Acum garda de onoare a tapiseriei era moartă – la fel ca toţi ceilalţi. Sala de şedinţe a Cabinetului de Război era o casă mortuară, toate personajele majore ale politicii Alanciare fiind căzute sub masă sau peste ea. Din nou, nu era niciun semn de luptă. Oricine intrase acolo, venise noaptea şi îi surprinsese pe toţi.

— Nu, spuse Edell, cu ochii larg deschişi. El nu ar sta aici. Vino după mine.

— Despre cine vorbeşti?

— Tu doar vino – şi rămâi aproape!

* * *

Korsin Bentado stătea pe un scaun cu spătar înalt, arătând ca un păianjen pe o pânză din junglă. Şi chiar era o pânză. Cu câteva clipe mai devreme Quarra numise camera *Straja Lumii*, iar Edell fusese tot timpul sigur de existenţa unui astfel de loc. Toţi semnalizatorii trebuiau să-şi direcţioneze pe undeva mesajele. Presupusese că existau reţele subsidiare – era normal – atât pentru viteză, cât şi pentru redundanţă. Dar, aşa cum văzuse el natura marţială a vieţii Alanciare, îşi dăduse seama cât era de centralizată. Mesajul de la Point Defiance către Garrow's Neck ar fi putut fi o conexiune directă, dar orice altceva era direcţionat mai întâi prin centru.

Centrul era aici, iar Bentado stătea chiar în el, arătând mult schimbat. Capul lui purta cicatricile unor arsuri vechi de câteva zile. Nu îl incapacitau, dar erau, evident, dureroase – sprâncenele lui stufoase erau complet pârlite. Pete roşii şi violete îi pătau uniforma.

— Ai supravieţuit, spuse Bentado, cu vocea lui profundă mai înţepenită decât îşi amintea Edell. Am bănuit că pe tine te simţeam. Intră, Vrai. Vino să vezi cum ne-am organizat.

Edell păşi prin uşa străjuită de ambele părţi de partizanii Sith ai lui Bentado. Quarra aşteptă nervoasă în spate.

— Adu-ţi şi ghidul, spuse Bentado, strâmbându-se când se ridică în picioare. Ea este motivul pentru care eşti aici.

Edell îşi dezactivă sabia de lumină şi apucă încheietura lui Quarra ca să o conducă înăuntru. Da, era camera pe care o bănuise. Era o construcţie mare, rotundă, îngropată sub turn, în care personalul alerga în sus şi în jos pe trepte, purtând mesaje. Prin pătratul de un metru, cu gratii, din tavan, lumina cădea pe o zonă ridicată, aflată în mijlocul camerei. Acolo era o hartă mare a Alanciarului, uimitor de asemănătoare cu cea care exista în palatul din Tahv, cu excepţia reţelei complexe de staţii de semnalizare şi de fortăreţe indicate pe ea.

Edell se uită la mesageri. Pe mulţi îi recunoscu ca fiind din echipajul numeros al lui Bentado, de pe *Yaru*, dar ceilalţi proveneau de la alte nave. Erau mai ales războinici umani, dar şi câţiva dintre ambasadorii Keshiri – inclusiv Squab, care tocmai adusese o coală de pergament stăpânului său care şchiopăta.

— A fost o aterizare dură, spuse Bentado. Am tăiat legăturile gondolei imediat ce am trecut de vârful creastei. Zâmbi printre dinţii rupţi. Hidrogenul tău a fost o idee proastă.

— Ne-a adus până aici, spuse Edell, devenind tot mai alert. Locul lui era aici, printre ceilalţi Sith – dar ceva nu era în regulă. Merse la hartă şi apoi se uită înapoi la cameră. Sunt constructori buni pe aici. Dar ăsta nu poate fi centrul pentru toate comunicaţiile lor.

— Nu. Există cel puţin treisprezece clădiri în oraş, care procesează mesaje. Am găsit una după ce am aterizat – asta ne-a condus aici. Una dintre facilităţi primeşte chiar mesaje de la utilizatori de Forţă, dacă îţi vine să crezi asta. Dar toate mesajele importante vin aici – sau încep de aici. Odată ce am găsit locul, a trebuit doar să intrăm înăuntru fără să atragem atenţia. Râse. De obicei, las altora fineţurile astea. Dar ai putut vedea unele dintre lucrările mele prin clădire.

Edell ridică privirea spre treptele către turn.

— Aşa ai adunat alţi supravieţuitori ai Flotei tale.

— Şi te-am atras pe tine aici, spuse Bentado, dând din cap către Quarra. Folosim staţia de semnalizare pentru cere tot ce vrem, chiar şi pentru a ţine porţile deschise. A făst mai greu

când le-am cerut să ne livreze mâncarea la poartă. Dar proştii ne-au livrat şi prizonierii!

Edell se uită la Quarra. Stătea uimită, cu faţa împietrită, cu mâna peste gură. Putea să vadă înţelegerea ivindu-se în ochii ei enormi. Organizarea care îi oferise Alanciarului puterea, se dovedise a fi şi slăbiciunea lui. El bănuise că ar putea fi posibil aşa ceva; era ceea ce îl atrăsese atât neobosit spre Sus'mintri. Dar Bentado ajunsese primul şi avusese aceeaşi idee. Gloria va fi a lui.

— Anulaţi alarmele, peste tot, ordonă Bentado.

Squab îşi târşâi picioarele înapoi la poalele scărilor cu ordinul. În mai puţin de un minut, fluierele stridente de deasupra lui Sus'mintri se opriră – aşa cum se va întâmpla în curând pe întregul continent.

— Aduceţi-i pe toţi în stare de alertă, pentru când va ajunge următorul val.

— Următorul val? întrebă Edell.

— Următorul val Sith. Au mai rămas dirijabile în Keshtah. Mă aştept să-i vedem în curând.

Edell ridică sprâncenele.

— Atunci trebuie să le trimitem semnal înainte să plece. Este posibil să poţi să-i comanzi pe Keshiri de aici. Dar cred că orice vei spune, Alanciarii vor trage în continuare în dirijabilele noastre!

— Sunt de acord, spuse Bentado, zâmbind întunecat. *Şi exact asta îmi doresc să şi facă!*

Capitolul 13

Edell se întoarse.

— *Vrei* ca Keshiri să ne distrugă navele?

— Nu navele *noastre*, spuse Bentado, stând deasupra hărţii uriaşe. O duzină de modele de aeronave miniaturale erau aşezate pe marginea vestică. Vor distruge navele *Tribului*.

— Dar facem cu toţii parte din *Trib*.

— Chiar facem?

Cicatricea de deasupra ochiului lui Bentado oscilă.

— Am petrecut atât de mult timp încercând să reconstruim, spuse Edell, abia conştient că Quarra îl privea atentă din lateral. Nu văd ce sens are să distrugi asta.

— Nu te da inocent. Tu şi oamenii tăi din *Destinul de Aur* distrugeaţi *Tribul* de ani de zile, la fel cum făceau şi oamenii mei. Făcu semn către semenii lui Sith din cameră. Pierdere de timp, Edell! Ai fost chiar alături de noi la *Criză*, arătându-ne cum să distrugem *Templul*!

— Nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

— Nu, desigur că nu, spuse Bentado. Dar eu nu propun să distrugem ceea ce a fost construit. Eu vorbesc despre un al doilea *Trib*, aici, pe Alanciar.

— Un al doilea..., tresări Edell.

Nu se gândise niciodată la aşa ceva.

— E simplu, explică bărbatul chel. Nu există nicio cale de a ajunge Mare Lord atâta timp cât trăieşte Hilts. Şi *Iliana* – gura lui se curbă cu răutate când rosti numele consoartei regale, făcând cuvântul să sune de două ori mai lung decât era normal – va avea grijă ca Hilts să trăiască până când noi doi vom fi prea bătrâni ca să ne mai pese.

Bentado şchiopătă pe lângă hartă.

— Ai spus chiar tu că Keshiri de aici sunt superiori celor de acasă – şi nu mă refer doar la risipa asta de carne de aici cu care m-a pricopsit Hilts, spuse el, dând o palmă grea pe umărul noduros al lui Squab. Yaru Korsin a găsit sculptori şi pictori. Noi am găsit o rasă de războinici. Constructori şi militari!

— Alanciari sunt diferiţi, spuse Edell, dând din cap spre Quarra. Cu adevărat uimitori. Dar sunt cu toţii Keshiri. Potenţialul există şi în oamenii noştri de pe vechiul continent.

— Ai două mii de ani la dispoziţie ca să-i antrenezi? pufni Bentado.

Edell se uită la paznicii umani de lângă uşă. Auziseră totul şi nu făceau nimic. Oamenii *lui*, spusese Bentado. *Echipajele selectate de el*, îşi dădu seama Edell. Câţi erau din vechea *Ligă Korsinită* a lui Bentado? De ce nu le acordase mai multă atenţie?

Bentado îşi trecu mâna înmănuşată pe suprafaţa hărţii.

— E perfect, ştii. Soluţia perfectă. Problema Sith este cea dintotdeauna. Am fost învăţaţi să slăvim sinele şi subjugarea altora. Individul este cu adevărat liber doar atunci când sunt rupte *toate* lanţurile, când nimeni nu îi poate limita acţiunile, opunându-se voinţei sale. Sithul perfect trebuie să controleze totul şi pe toată lumea.

Ridică dirijabilele miniaturi cu Forţa. Zburau prin aer, planând ca şi cum erau adevărate.

— Dar să *efectuezi* acest control – acolo eşuează întotdeauna problema. Acolo sunt prea multe variabile. Prea mulţi sclavi care aspiră la altceva şi nu la gloria ta. Prea mulţi aşa-zişi Sith care lucrează în direcţii opuse.

Cu o mişcare a încheieturii mâinii, dirijabilele se rostogoliră peste masă.

— Haos!

Edell nu spuse nimic.

Bentado vorbise întotdeauna aşa. Ar fi trebuit să urce pe scenă, lângă ceilalţi actori.

— Când eram tânăr, continuă Bentado, credeam că Yaru Korsin avusese soluţia. Îţi aminteşti. Îi păcălise pe Keshiri să creadă în el. El nu a cucerit – a venit şi a întors cheia. A avut dreptate cu prima parte, dar nu cu a doua[9]. Rezultatul a fost propria sa moarte – şi un mileniu pierdut. Dar aici... Bentado se opri pentru a ridica un model de staţie de semnalizare. Aici pot face totul din nou şi o pot face mai bine. La fel ca şi Korsin, am căzut din ceruri pe tărâmul ăsta. Aici, există un sistem de guvernare funcţional pe care să-l supun voinţei mele, să-l fac să mi se potrivească ca o mănuşă. Şi aici, nu există Sith.

---

[9] Face referire la faptul că i-a păcălit pe Keshiri dar nu şi pe cei din Trib.

Edell se gândi la cuvintele lui. Indiferent ce credea despre el, ideea era interesantă. Un Lord Sith singuratic nu ar putea face niciodată o mulţime să lucreze pentru el – nu dacă ea nu funcţiona deja. Alanciar era ca o inimă care bătea, păstrându-şi armatele pregătite prin forţa obişnuinţei. Era nevoie doar de un Lord Sith care să urce în vârf, fără a deranja operaţiunile marii maşinării.

— Este o idee bună, Înalt Lord, spuse el în cele din urmă. Foarte bună. Ar trebui să ne amintim de ea când vom cuceri Republica Galactică.

Bentado zâmbi.

— Desigur, există o problemă cu a face acest lucru în Alanciar, spuse Edell. Nu eşti singurul Sith de aici.

— Oamenii din această clădire îmi sunt loiali, spuse Bentado. Vor lucra pentru mine.

— Pentru cât timp, dacă trebuie să rămână aici? Sunt oameni. Nu pot ieşi afară, altfel Keshiri îi vor vedea imediat că sunt diferiţi.

— Pe tine nu te-au văzut!

— A avut ajutor, spuse Quarra, vorbind pentru prima dată. Ajutor motivat. Îţi promit că nimeni nu te va ajuta odată ce va descoperi că eşti aici. Încruntată, arătă cu degetul spre ieşire. Şi ne-ai ucis liderii. În buncăr sau nu, semenii mei vor veni în cele din urmă să-i caute.

Edell citi frustrarea de pe faţa rivalului său. Nu, Bentado n-ar fi gândit atât de departe. Şi mai ştia ceva ce Bentado nu ştia, ceva ce nu îi spusese nici măcar lui Quarra.

— Următoarele dirijabile pot sosi mai devreme decât te aştepţi. Ar trebui să începi să te gândeşti cum să le aduci în *siguranţă* la sol. Acest plan al tău... e interesant. Dar vom realiza mai multe dacă vom fi un singur *Trib*.

— Atunci să câştige cel mai bun *Trib*!

— Nu. Nu vom face din nou asta.

Edell îi aruncă o privire lui Quarra, îndemnând-o din ochi spre ieşire. Văzând-o cum începe să se mişte, păşi spre paznici.

— Înaltul Lord Bentado a stabilit controlul asupra Keshirilor de pe acest continent. Îl veţi ajuta până vor ajunge întăririle. Apoi vom lucra împreună pentru a ne consolida puterea aici – în numele *Tribului* şi a Marelui Lord Hilts.

Bentado scoase un oftat exasperat.

— Întotdeauna ai fost un plictisitor. Luaţi-l! le porunci el gardienilor.

Bătăuşii lui Bentado de la uşă făcură un pas înainte, dar nu mai mult; Edell se mişca deja, cu sabia de lumină activată. O lovitură arcuită spre mijlocul celor doi eliberă calea.

— Quarra, să mergem!

Quarra trecu prin uşă, dincolo de Edell şi sabia sa strălucitoare. El se întoarse în prag pentru a o urma, şi apoi ţipă. Quarra se uită cu groază la fulgerul care lumina holul întunecat. În cameră, Korsin Bentado păşise în mod deliberat înainte, cu singura mână întreagă aprinsă de un vârtej ciudat de energie albastră. Edell se cutremură sub asalt, scăpând sabia de lumină. Ochii ei zburară spre podea şi văzu ceea ce crezuse că vede atunci când intraseră: bătăuşii Sith nu se obosiseră să le ia armele paznicilor Keshiri morţi! Sărind la pământ, Quarra apucă un lansator de mână cu repetiţie, se rostogoli şi trase. Cioburile de sticlă se lansară pe lângă Edell. Bentado urlă de durere când îi intrară în ciotul de braţ stâng, făcându-l să întrerupă descărcarea electrică.

Încă cutremurându-se, Edell se sprijini pe braţul ei liber. Trase din nou, făcându-l pe Bentado şi pe Squab, asistentul său, să se adăpostească. Când i se goli arma, ridică cu Forţa de pe podea sabia de lumină a lui Edell. Acum Quarra deschidea drumul, ajutându-l pe Sithul care se clătina să meargă prin labirintul de holuri. În timp ce mergea, spărgea globurile de foc care luminau locul; de data asta, întunericul va fi prietenul ei. Auzi echipa lui Bentado venind pe holuri în urma lor, dar ştia pe unde să meargă. Nu înţelesese tot ce spusese Sithul, dar trebuia să le-o spună celor de afară: sistemul fusese compromis!

Gâfâind, ajunse la anticamera din afara sălii Cabinetului de Război. Dincolo de cameră erau scările abrupte care duceau la suprafaţă. Dar în timp ce pornea spre ele, Edell căzu pe podea, încă în agonie de pe urma atacului celuilalt Sith. Nu ştia ce îi făcuse Bentado, dar era clar că Edell nu mai experimentase niciodată aşa ceva.

Încercă să-l ajute să se ridice – şi îşi aminti într-o clipită că făcuse exact acelaşi lucru şi cu Jogan, la Point Defiance, cu câteva zile în urmă. Cu prea multe zile în urmă! Quarra se ridică, uimită de înţelegerea acestui lucru.

— Am pierdut timpul, Edell! Trebuie să plec.

Edell tuşi tare.

— Despre ce vorbeşti?

— Trebuie să-mi avertizez semenii – nu încerca să mă opreşti. Apoi trebuie să plec! Au trecut zece zile de când am părăsit nava. Chiar şi pe uvak va dura două zile înapoi până la Meori Cove şi la *Neşansă.* Încercă să-l ajute să stea în picioare. Te rog, vino cu mine! Dacă nu ne întoarcem, echipajul tău îl va ucide!

Înaltul Lord se strâmbă de durere. Quarra se strădui să-l susţină, dar nu reuşi.

— Mă duc singură dacă trebuie...

— Nu, stai, Quarra. Asta... este important. Rămâi să mă ajuţi...

— *Nu pot!* Quarra se ridică şi privi spre scări. Trebuie să plec!

Ajunsese la primele trepte când îl auzi strigând.

— Quarra... *nu mai sunt acolo!*

— Ce?

— Ţi-am spus că *Neşansa* rămâne acolo doar ca să mă ajuţi să ajung aici, spuse Edell, luptându-se să se ridice. I-am trimis acasă.

— Acasă? Fugi înapoi spre el. Acasă, unde?

— În Keshtah. Pe continentul nostru.

— Cu *Jogan*?

— Da, dacă supravieţuia, şuieră Edell. Oricum nu se putea duce nicăieri singur. Au plecat de îndată ce tu şi cu mine am ajuns la ţărm.

— *Lua-te-ar naiba!*

Quarra se întoarse spre scară şi apoi se opri brusc. Se auziră paşi, sus. Avea Bentado oameni ascunşi pe sus? Acum se auzeau voci şi în holul întunecat. În spatele ei, Edell se străduia să se ridice în genunchi. Ea încă mai avea sabia lui.

— Quarra, ne vor ucide pe amândoi. Atunci va pierde toată lumea!

Quarra îngheţă o secundă, neştiind ce să facă. Făcu un pas înapoi spre Edell, care căzu în braţele ei. Simţindu-i greutatea, se uită alarmată la uşi – şi apoi la tapiseria care se afla chiar în spatele ei. Adari Vaal se uita în jos spre ea, la fel de tăcută ca-ntotdeauna, pe măsură ce zgomotul de afară şi de pe

scări devenea tot mai puternic. Atunci apelă: *Stâncă din Kesh, salvează-ţi fiica!*

Simţi un tremur prin Forţă – uşor, aproape ca o rafală de vânt, venind din direcţia tapiseriei. Ochii lui Quarra se măriră. *Da!* Neavând timp să se teamă de lipsa de respect faţă de istorie, trase ţesătura deoparte – şi se uită în întunericul camerei ascunse dincolo. Luând braţul lui Edell peste umăr, se cufundă orbeşte în gol.

Capitolul 14

Pentru a doua oară în două săptămâni, Quarra îngrijea un bărbat rănit în timp ce Sithul îi urmărea din apropiere. Dar locaţia cu greu ar fi putut fi mai diferită. Nu mai era în staţia de semnalizare a lui Jogan sau pe puntea vreunei nave; era în cel mai sfânt loc din tot Alanciarul: biblioteca lui Adari Vaal.

Cei din Sith rămăseseră afară, dincolo de tapiserie, şi erau foarte zgomotoşi. Nu erau niciodată mai puţin de trei voci în acelaşi timp în lungile ore scurse de atunci intrase ea aici. Nu era nicio ieşire, dar mai exista o şansă de a-i avertiza pe semenii ei. Timp de două ore, se întinsese prin Forţă spre alţi *strigători de gânduri*, nepăsându-i dacă Sithul îi simţea prezenţa. Forţa era un sistem de comunicaţii pe care cei din Sith nu îl puteau compromite...

...sau cel puţin aşa crezuse ea. Între furia emanată de Sith şi nivelul aproape toxic de frică care se dezvoltase printre Alanciari în ultimii ani zile, chemarea în Forţă se simţea ca o moarte prin înec. Nu existat nicio cale ca cineva să poată distinge ce încerca ea să spună. Era prea obosită – şi prea înfricoşată ea însăşi. Şi furioasă.

Timp de mai multe ore, se uitase la Edell cum dormea, revenindu-şi din calvar. O minţise tot timpul. Ea cunoştea coasta sudică accidentată. Nu erau prea multe aşezări sau cetăţi: munţii acoperiţi cu zăpadă constituiau o apărare în sine. *Neşansa* ar fi putut pleca pe mare nestingherită. Dar, odată cu toamna din sud, marinarii Alanciari evitau *Pasajul Sudic* din cauza curenţilor săi polari rapizi şi a sloiurilor de gheaţă. Un echipaj neexperimentat ar fi avut vreo şansă de a ajunge în oceanul estic? Şi i-ar fi avertizat Jogan sau ar fi rămas tăcut, dispus să se scufunde odată cu ei, dacă era necesar? Dacă i-ar fi avertizat, ei l-ar fi ascultat?

Quarra îşi dăduse seama cu o tresărire că nu ştia cu adevărat ce ar fi putut face Jogan. Îşi închipuise că-i cunoştea gândurile ascunse, dar ceea ce ştia de fapt, era cuprins într-un teanc de mesaje şi câteva ore petrecute lângă el. Şi ea aproape că îşi dăduse peste cap toată viaţa pentru el.

Dar Edell? El şi oamenii lui îi răsturnaseră întreaga *lume*. Şi totuşi îl salvase, chiar şi după ce aflase că o minţise. De ce? Îşi aduse aminte de scena din *Straja Lumii*. Edell părea diferit de Bentado. Criminal, cu siguranţă, dar Edell era un constructor, nu un luptător. Părea să fie interesat de ceva mai mare. Totuşi, au fost vreodată cei din Sith interesaţi de altceva mai mare decât ei înşişi? Nu asta era definitoriu în a fi Sith? Nu avea încredere în el. Dar nici nu fusese în stare să-l abandoneze. Ce se întâmpla cu ea?

Quarra dormi pe sărite, trezindu-se adeseori să asculte vocile de afară. Dar ei nu se apropiară... şi dimineaţa, lumina intră în cameră printr-o fantă în diagonală din tavan. Tunelul de beton se îngusta prea mult în partea de sus pentru a servi ca ieşire, dar iluminarea îi oferea şansa de a face ceva cât timp dormea Înaltul Lord. Întinse mâna după o carte.

Citise aceleaşi *Cronici Keshtah* pe care le citiseră toţi ceilalţi. Transcrierea interviurilor luate geoloagei luptătoare pentru libertate despre fosta ei viaţă era obligatorie imediat ce copiii învăţau să citească. Ele erau baza – slabă, desigur – pentru ceea ce se juca în piese. Dar se ştia că Adari Vaal produsese şi alte scrieri în timpul exilului ei din Alanciar. Unele erau lucrări biografice despre Sith; altele furnizau o descriere detaliată a continentului ei. O parte considerabilă din munca ei compara şi confrunta mineralele celor două continente; chiar şi cei mai devotaţi savanţi ai muncii lui Adari Vaal aveau probleme cu citirea materialului respectiv. Argumentele ei pentru susţinerea teoriei conform căreia *Cataclismul Antic* tăiase accesul între Keshtah şi Alanciar era singurul lucru de mare interes de acolo.

Dar cartea pe care o ţinea acum în mână Quarra era diferită. Paginile nu erau caligrafiate, ci erau scrisul de mână al cuiva. Al lui Adari? Nu i se părea posibil lui Quarra, care acum avea o grijă suplimentară atunci când răsfoia paginile. Dar chiar dacă documentul era original sau o copie realizată manual secole mai târziu, era ceva ce nu mai văzuse niciodată: memoriile personale ale lui Adari.

Nerăbdătoare, Quarra parcurse scrierile, simţind aceeaşi emoţie pe care o avusese întotdeauna când citea misivele lui Jogan. Erau multe secţiuni pline de regrete despre fiii lui Adari; în special Tona, care fusese lăsat în urmă. Existau câteva pasaje

tăioase despre mama lui Adari, Eulyn – şi aproape nimic despre prima ei căsătorie cu Zhari. Dar, întorcând pagina, văzu că mâna scriitorului începuse să se grăbească, înclinând literele. Era vorba despre Yaru Korsin, căpitanul lui *Omen* şi primul Mare Lord al *Tribului*.

Korsin atinsese de departe mintea lui Adari, cu mult înainte de prima lor întâlnire şi menţiona de mai multe ori acea senzaţie. Fusese deranjant atunci şi de fiecare dată când o mai făcuse după aceea. Quarra înţelegea neliniştea lui Adari, pentru că o simţise atunci când încerca să comunice mental cu alţi Keshiri neacordaţi la Forţă. Nu o făcea des pentru că nu funcţiona întotdeauna şi oricum nu era nevoie de asta. Ca *strigător de gânduri*, comunicase doar cu alţi utilizatori de Forţă. Dar încercase să comunice telepatic cu soţului ei, iar răspunsul din partea lui fusese unul de expresie bolnavă. Asta simţise Adari, primul Keshiri care fusese contactat prin Forţă? Quarra îşi imagină disconfortul. Şi disconfortul acesta se vedea în fiecare pagină scrisă mai departe, unde Adari descrisese gelozia lui Seelah – soţia lui Yaru printre oameni – faţă de ea. Otravă mentală, emisă spre ea de fiecare dată când Yaru nu era în imediata apropiere. Nu că ar fi oprit-o vreodată pe Seelah când se afla prin preajmă; Adari scrisese că el se bucura să le văd pe cele două împotrivindu-se una celeilalte. Acesta nu era un comportament de Sith, scrisese Adari; ci de bărbat. Dar ceea ce o irita cel mai tare pe Adari era faptul că ea se plasase de bunăvoie în această poziţie şi nu numai pentru a afla informaţii pentru mişcarea ei de rezistenţă:

Yaru are o minte mai ascuţită decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată. Confruntarea verbală cu el era la fel ca una dintre luptele sale cu sabia de lumină; mă simţeam complet trează şi vie. Chiar şi acum, decenii mai târziu, îmi amintesc că mă trezeam dimineaţa şi îmi doream să înceapă următoarea conversaţie. Mersul pe jos cu el, în timp ce ceilalţi Keshiri şi Sith îngenuncheau, era ca şi cum aş fi fost în centrul lumii.

Dar nu pot uita niciodată celălalt sentiment. Felul în care m-am simţit în prima zi pe munte, când Seelah şi semenii ei îmi pătrundeau în minte. Yaru este inteligent, priceput şi fermecător şi se foloseşte de asta pentru a-i conduce pe ceilalţi – şi pe mine. Dar el este şi şef printre Sith – şi asta înseamnă că este

orgolios, nemilos şi sadic. Acesta este omul care şi-a ucis fratele din motive de comoditate. Dacă Yaru încă trăieşte, probabil că a făcut şi mai mult rău. Este un animal.

Când eram tânără, am făcut parte dintr-o căsnicie făcută pentru a obţine un avantaj. Problema este că asta te defineşte ca inegal chiar înainte de a începe totul.

Orice femeie care se gândeşte la un Sith trebuie să conştientizeze asta: femeile puternice nu merg alături de animale. Nu fără lesă...

Quarra închise cartea, brusc înfiorată.

Acum înţelegea de ce nu mai văzuse nimeni memoriile, când trebuia citit tot ceea ce scrisese Adari Vaal. Liderul Sith o ispitise. Şi *Stânca din Kesh* se clătinase.

Se uită la Edell, care se zvârcolea în somn. Încă mai avea sabia lui de lumină. Putea înlătura o ameninţare, o ameninţare pentru semenii ei şi, eventual, pentru ea însăşi. Nu-l iubea, dar nici nu-l ura – încă nu – şi el va miza mereu pe asta. Începuse deja să o facă, pe parcursul călătoriei lor. Acum avea ocazia să-l oprească.

Dar mai avea o întrebare.

— Trezeşte-te, spuse ea încet, împingându-l.

Edell scoase un geamăt înăbuşit.

— Încă mai sunt acolo?

— Da. Trei sau patru, cred. Îi poţi doborî?

El se ridică pe un cot şi se strâmbă.

— Nu. Dar amândoi *putem*. Văzu sabia de lumină din mâna ei. Încerci să înveţi?

— Am o întrebare, spuse Quarra, cu faţa serioasă. Ai spus că vin mai mulţi oameni. Şi că tu şi ei slujiţi pe altcineva. Persoana asta este la fel de rea ca Bentado?

Uimit de întrebare, Edell o privi atent.

— Nu. Nu, nu este. Marele Lord este bătrân – dar înţelept.

— Îţi place de el, spuse ea, surprinsă de ceea ce simţea. Este prietenul tău.

Aproape fără să vrea, Edell zâmbi slab.

— Da, presupun că este. Dacă trebuie să trăieşti sub domnia unui Sith, ai prefera să trăieşti sub a lui – şi sub a mea – decât a lui Bentado. Crede-mă, am avut alţii mult mai răi.

— Apeductele. Ai spus că s-au destrămat. Au căzut în ruină din cauza unora dintre liderii tăi?

— Şi a unora care au vrut să conducă. Au fost o mie de ani de haos, Quarra. Dacă Alanciar crede în construcţie, ca şi mine, nu poţi lăsa asta să se întâmple din nou, spuse el. Trebuie să mă ajuţi.

Ea îl studie – şi ajunse la o decizie. *Adari avea dreptate, dar şi eu am dreptate, de asemenea. Unele animale sunt mai bune decât altele*.

— Bine, spuse ea ridicându-se. Dar înţelege ceva. Nu te ajut pentru tine sau pentru mine. O să-l opresc pe Bentado – şi o să corectez lucrurile. Fac asta pentru semenii mei.

— Este la fel ca şi cum ai face-o pentru tine, spuse el zâmbind. Dar vom discuta mai târziu despre filosofia Sith. Acum avem treabă. Trebuie să-i întrerupem comunicaţiile lui Bentado – dar dacă încercăm să mergem la semenii tăi, mă vor rupe în bucăţi. Ceea ce vor face şi dacă te duci singură după ajutor şi ei mă găsesc aici. Dacă am avea lansatorul tău, am putea trage în turnul de semnalizare...

— Asta ar dura la nesfârşit!

— ...şi apoi *ambele* părţi ne-ar tăia în bucăţi. Oftă. Presupun ai încercat deja să cauţi ajutor prin intermediul Forţei?

Ea aprobă din cap.

— Ceea ce înseamnă că singurul mod de a-l opri pe Bentado... este să-l opreşti pe Bentado.

Edell îşi strânse palmele, adâncit în gânduri.

Asta este starea lui normală, îşi dădu ea seama. *Să calculeze, nu să lupte*.

Ochii aurii se deschiseră o secundă mai târziu – şi el ridică privirea.

— Gata, ştiu. Dar tot va trebui să luptăm. Păcat că avem doar o singură armă.

Quarra se ridică.

— Nicio problemă. Dacă aici au mutat arhiva lui Adari Vaal, ar trebui să mai existe o sabie de lumină.

— Dacă există, atunci ea a furat-o.

— Foarte bine pentru ea, atunci. Îi făcu cu ochiul. E încă şi mai bine pentru noi. Întotdeauna mi-am dorit să încerc una.

Capitolul 15

— A sosit un dirijabil, raportă Squab. În largul coastei de vest, aproape de Port Melephos.

— Primul din val, spuse stăpânul său. Dinţii albi scrâşniră când Bentado scoase bucăţile de sticlă din propriul braţ. Au tras Keshiri asupra lui?

— Nu, stăpâne, chiţăi asistentul. Nava este la mulţi kilometri în afara razei de acţiune. Echipele pe uvaki, care trag cu diamante, se îndreaptă spre ei pentru a-i ataca.

— Spune-le să semnaleze când o vor doborî. Toate poziţiile primesc comanda de a deschide focul imediat ce văd inamicul. L-am lăsat pe Hilts cu şaisprezece dirijabile. Sper că le-a trimis pe toate!

Edell tresări în timp ce îl privea pe Sith scoţând un alt fragment însângerat. Aproape că simţea durerea lui Bentado de aici, din puţ, privind în jos la *Straja Lumii*. Când văzuse fanta în diagonală care ducea în sus din arhiva secretă, Edell îşi dăduse seama că buncărul de beton, unde trebuiau să trăiască şi să lucreze zile la rând atât de mulţi Keshiri, trebuia să aibă un sistem de ventilatie. Cum majoritatea facilităţilor se aflau fie sub casa din cărămidă, fie sub turnul de semnalizare de la suprafaţă, conductele de aerisire pentru unele camere traversau în mod evident pe diagonală, intersectându-se unele cu altele. Văzuse asta în unele dintre clădirile antice din Tahv. Alanciari folosiseră beton pentru construcţia acestei clădiri moderne, dar gândirea lor nu era mult diferită de cea a arhitecţilor Keshiri de acasă.

Nu se putea scăpa din camera secretă prin vârful îngust al conductei, dar ridicând-o pe Quarra, aceasta descoperi o fantă de un metru pătrat care ducea într-o altă direcţie. Un spaţiu de acces suficient de confortabil, înclinat în sus şi în jos pe măsură ce se întâlnea cu alte joncţiuni deasupra cazarmelor şi a camerelor de aprovizionare. Duhoarea puternică le spuse când erau deasupra camerei Cabinetului de Război. Acum erau deasupra sanctuarului lui Bentado, uitându-se în jos prin fante paralele.

— Unde este răspunsul din Port Melephos? De ce durează atât de mult?

Edell văzu chelia cicatrizată a lui Bentado chiar dedesubt, în timp ce bărbatul privea suprafaţa hărţii.

Acum e acum!

Cu picioarele sprijinite de grătar, Edell se întinse prin Forţă şi răsturnă câteva dintre miniaturi. Surprins, Bentado se aplecă pentru a le recupera – chiar în timp ce Edell îşi uni picioarele, trecând cu cizmele prin zăbrelele de lemn. Înalţii Lorzi se izbiră unul de celălalt, capul lui Bentado lovind suprafaţa hărţii. Edell se rostogoli peste hartă, aprinzându-şi sabia de lumină chiar când, la câţiva metri, Quarra ateriză şi ea, speriindu-l pe Squab. Întorcându-se, Edell văzu o femeie îmbrăcată în negru grăbindu-se să-l apere pe Bentado. O împinse înapoi prin Forţă, dar asta îi dădu lui Bentado şansa să-şi revină. Sithul masiv prinse glezna lui Edell şi îl puse la pământ, pe spate. Din lateral, Quarra se aruncă, ţinând sabia de lumină antică – furată – în faţa ei ca pe baionetele cu care se antrenase. Bentado îşi aprinse sabia de lumină şi o devie pe a ei printr-o mişcare de morişcă, stânjenită de poziţia în care stătea – pe jumătate *într-un lanţ muntos*. Edell se întoarse pe suprafaţa hărţii, chiar la timp pentru atacul unui alt apărător al lui Bentado. Se lansă cu arma lui, blocându-l pe atacator.

— Edell! Turnul!

Edell se uită înapoi şi o văzu pe Quarra care se îndrepta spre treptele turnului. Squab era deja pe ele, dispărând în înălţimile de deasupra.

— Nu! ţipă Bentado, luându-se după ea cât de repede putea cu piciorul lui rănit. Lua-te-ar naiba, femeie!

Edell se strădui să-l urmeze, ucigând între timp pe un altul costumat în negru. Asta nu era bine! Quarra putea anula, din turn, controlul lui Bentado asupra Alanciarului, dar putea, de asemenea, să le aducă o grămadă de Keshiri pe cap.

— Quarra, nu!

O găsi icnind într-una dintre clopotniţele inferioare. Bentado o aruncase la peretele, zburându-i din mână sabia de lumină.

— Rămâi acolo, Edell! Strălucind de transpiraţie, Bentado puse vârful sabiei la gâtul ei. Dacă chestia asta purpurie înseamnă ceva pentru tine – rămâi acolo!

Edell se uită în lateral. Squab se ascundea aproape de el, în spatele scării de lemn în spirală care ducea în sus.

— Presupun că putem juca amândoi jocul ăsta, spuse Edell, ameninţându-l pe cocoşat.

— Squab? râse Bentado. Fă ce vrei cu el. Pot găsi alţi Keshiri. E un continent întreg, plin. Rânji spre Quarra. Ea e specială?

— Lasă-mă pe mine, Edell! ţipă Quarra. Înjunghie-l pe animalul ăsta murdar!

— Fă o mişcare şi moare!

Edell răsuflă adânc – şi se dădu înapoi. Îşi coborî sabia, dar nu o dezactivă.

— A fost de mare ajutor, Bentado. Este nepoliticos pentru oaspeţi să-şi ucidă gazdele.

— Prostule, spuse Bentado, proiectându-se prin Forţă.

Edell zbură, capul lui lovind zidul de beton opus atacatorului său. Sabia de lumină îi zbură din mână. Bentado lovi arma lui Edell şi o aruncă pe Quarra lângă Edell. Squab, recăpătându-şi curajul, ieşi din ascunzătoare, iar Bentado îi ordonă să ia sabia de lumină antică a lui Quarra.

— Tu ai grijă de aia. O să am eu însumi grijă de ăştia doi.

Cu sabia de lumină strălucind în mâna lui, se apropie de cei doi combatanţi răniţi. Lângă casa scărilor, un cablu se smuci, făcând să sune un clopot de sticlă. Squab, ţinând sabia de lumină antică, se uită la stăpânul său.

— Primim un apel.

— Ei bine, preia-l.

Squab urcă la etaj, unde un alt Keshiri de-al lui Bentado îi dădu pergamentul.

— Semnalizatorii de la Port Melephos raportează că dirijabilul a aterizat, spuse Squab.

— Adică a fost doborât.

— Nu, ei spun că a aterizat.

Bentado se enervă.

— Despre ce vorbeşti? Am dat ordin să îl doboare!

Un alt mesaj fu transmis pe scări. Squab se uită la el – şi apoi se mai uită o dată.

— Mesajul pare a fi de la Marele Lord Hilts, domnule. Spune că a sosit.

Încă ameţit, Edell se uită uluit la Quarra. Lui Bentado îi căzură fălcile. Urlă în sus pe scară.

— Spune-i că Korsin Bentado şi Keshiri din Alanciar îi urează bun venit. Şi spune trupelor să-l omoare pe el şi pe oricine mai este cu el – acum!

Timp de alte câteva secunde, de la etaj se auziră doar sunetele aparatului de semnalizare, umplând camera. În cele din urmă, unul dintre Keshirii lui Bentado coborî scările, arătând nedumerit.

— Ei bine? Ce este?

— Marele Lord Hilts trimite doar un singur cuvânt, stăpâne, spuse curierul, îndreptându-se de spate şi păşind înainte. *Felicitări.*

Bentado rămase cu gura căscată.

— Felicitări?

Edell privi, confuz. Lângă Bentado, ochii negri ai lui Squab se îngustară la auzul cuvântului. Venele se umflară pe gâtul stăpânului său. Sabia de lumină tremură în strânsoarea nervoasă a lui Bentado.

— Se joacă cu mine? Se întoarse, privindu-şi prizonierii. E un fel de...

Trosc!

Ochii lui Bentado se măriră obscen când sabia de lumină îi intră prin spate, trecându-i prin inima înnegrită. Căzu mai întâi în genunchi, apoi pe burtă. Micuţul Squab privi în jos la corpul inert al stăpânului său. Îngenunchind, bătrânul Keshiri dezactivă arma furată a lui Adari Vaal şi îl dezarmă pe stăpânul său mort.

Edell abia putu vorbi.

— Squab?

— Sunt sigur că familia Hilts are un salut mai bun pentru *dumneavoastră*, Înalt Lord Vrai.

Cocoşatul se înclină şi îi dădu lui Edell armele.

— Şi sunt sigur că ar dori să vi-l livreze personal.

Capitolul 16

Dirijabilul alb stătea măreţ deasupra paradei din Sus'mintri. De aceeaşi dimensiune ca şi *Yaru, Good Omen*[10] diferea practic în toate celelalte privinţe. În locul designului înfricoşător, întunecat, încrustarea aurie din pânză trasa imaginea unei creaturi aviare puternice[11], ciocul său curbându-se într-un zâmbet fericit. De balon atârnau bijuterii şi ciucuri. Steagurile de mătase înconjurau gondola închisă, dând aspectul unui nor pufos care coborâse din cer pentru a plana la doar câţiva metri deasupra armatei Keshiri adunate, în poziţie de paradă.

Quarra stătea în tribuna de recepţie alături de Edell, care aştepta nerăbdător – şi fericit – în mijlocul liderilor supravieţuitori ai oraşului. Părea că se uită la dirijabil cu o încântare absolută.

— Acesta este vehiculul regal la care ai lucrat? întrebă ea.

— Da. Dar i-au făcut unele modificări la exterior, spuse el. Au lucrat repede.

Dirijabilul se oprise deja o dată în Port Melephos, coborând mai întâi pe mare în afara razei de acţiune a lansatoarelor Keshiri. Atunci apăruse un pasager pe balconul din faţă pentru a-i saluta pe apărătorii călare pe uvaki – acelaşi pasager care apăru şi acum, în acelaşi loc. Quarra ştia deja cine era.

Jogan Halder stătea lângă balustradă, îmbrăcat în uniforma militară din Alanciar şi aparent nederanjat de rănile sale.

— Keshiri din Alanciar, strigă el. Am fost dincolo de ocean. Lăsaţi-mă să vă spun ce am văzut!

Peste regimente căzu tăcerea.

— Am fost luat de pe ţărmurile noastre de aceste fiinţe – aceşti oameni, care ne-au fost descrişi ca fiind Sith. Nu am mers de bunăvoie şi orice s-ar fi întâmplat, eram hotărât să protejez

[10] Good Omen – Prevestire bună, noroc.
[11] Face referire la Bright Tuash.

Alanciarul. Am fost legat la ochi la scurt timp după ce *Neşansa* a văzut pământul, dar am avut timp să văd ţara luxuriantă din faţă, precum cea descrisă de Adari Vaal. La ţărm am fost băgat într-o căruţă cu roţi, în timp ce unii dintre rapitorii mei au pornit înainte şi li s-au alăturat şi alţii. Îşi bătu palmele de balustradă. Din nou, eram hotărât să nu spun nimic, indiferent de torturile care mi s-ar fi aplicat!

Expresia lui se înmuie.

— Dar apoi am ajuns pe cărările netede de piatră ale un oraş – şi am fost eliberat. Şi vreau să spun eliberat *complet*, mi s-a permis să merg liber pe străzi. Şi ce străzi! Un oraş magnific, strălucitor, cu turle de sticlă care se ridicau spre cer, mai frumos decât orice am văzut vreodată. Şi oraşul era viu – cu nimic altceva decât *Keshiri*!

Din mulţime apăru un murmur.

— Ştiu ce o să spuneţi acum, pentru că şi eu m-am gândit la asta. *Vestitoarea* ne-a spus cu veacuri în urmă că pământul nu era cu adevărat a lor şi că Keshiri nu erau cu adevărat liberi. Dar nu am văzut nicăieri oameni. Chiar şi cei care mă răpiseră au dispărut la scurt timp după eliberarea mea. Nu am vrut să vorbesc cu acei Keshiri. Semănau cu noi, dar ştim că trăiesc sub tiranie. Cum ar fi putut fi ca noi? Îşi desfăcu mâinile teatral. Dar nu am văzut nicio tiranie. Am văzut meşteşugari, petrecându-şi ziua nu la muncă silnică, ci creând artă pe stradă. Pictând. Sculptând. Aveau muzică şi cântau în felul în care facem noi la sărbători – chiar acolo în pieţe. Am crezut că este vreun festival şi că oamenii l-au pus în scenă pentru a mă înşela. Odată cu trecerea orelor, mi-am dat seama că aşa trăiau ei. Artizanii Keshiri m-au întâmpinat. Recunoscând după uniformă că eram străin, m-au întrebat despre pământul meu. Din nou, nu le-am spus nimic. Dar ei mi-a spus fericiţi despre al lor, confirmând că ceea ce vedeam era normal. I-am întrebat unde sunt oamenii. Au arătat spre ceea ce au numit *palat*, o clădire antică din marmură îmbunătăţită cu turnuri de sticlă. Era refugiul *Protectorilor*, au spus ei.

De data asta, se ridică un vuiet din mulţime. Jogan îşi puse mâinile în faţă, cu palmele deschise.

— Da, da, ştiu. *Vestitoarea* ne-a avertizat că Sithul îi păcălise pe cei din Keshtah să creadă că ei sunt *Protectorii* din legende. M-am opus termenului, am încercat să le spun că au

fost păcăliţi. Dar ei nu s-au certat. În schimb, mi-au permis să continui să merg prin oraş – îl numeau Tahv, aşa cum îl numise şi Adari – să vorbesc cu oricine doream. Fiind convins că simţeau cu adevărat ceea ce spuneau, am încercat să-i conving de contrariu. L-am descris Alanciarul şi cum ne-am pregătit noi pentru venirea celor din Sith. Le-am descris cum trăim noi şi tot ce am făcut. Şi răspunsul, spuse Jogan, a fost *milă*. Vocea i se ridică în timp ce vorbea. Milă, pentru atâţia ani pierduţi în îngrijorare, în teama pentru o ameninţare existenţială. Milă, peste atâtea vieţi petrecute în muncă grea, în loc de învăţarea unui meşteşug. Şi milă, pentru că nu i-am cunoscut niciodată pe *oameni*, cu înţelepciunea lor adusă din stele. Oamenii despre care mi s-a spus că *nu* stăpânesc peste Keshiri, ci mai degrabă au rămas mereu în palatul lor într-o contemplare liniştită. Am cerut să fiu dus la palat, să văd singur. M-au dus de bunăvoie – şi am fost primit înăuntru. Acolo, într-adevăr, erau oamenii pe care noi îi numim Sith. Neînarmaţi şi meditând. Am fost condus într-o cameră în care era cercul conducător, niciun bărbat sau femeie nefiind clasat mai presus de ceilalţi.

Există ceva artă în felul în care o spune, gândi Quarra. La fel ca în teancul de mesaje pe care i le trimisese timp de luni întregi. Asta era, în primul rând, ceea ce o atrăsese la el. Cu siguranţă, acum captase atenţia tuturor.

— Nu am vrut să vorbesc, spuse Jogan, aşa că mi-au vorbit ei, urându-mi bunvenit pe Keshtah şi cerându-şi scuze pentru felul în care am sosit. Acolo mi s-a spus aceeaşi poveste despre aterizarea poporului lor pe Kesh, pe care ne-a spus-o Adari, mai mult sau mai puţin. Ştiau de Adari Vaal – şi mi-au spus că nu a greşit în avertismentele ei. În acele vremuri de început *era* mai multă răutate printre ei: aveau slujitori ai *Distrugătorilor*, ascunşi!

Mulţimea se frământă neliniştită.

— Ştiau de pericolul de care se temuse Adari şi mi-au pus că au doborât acele fiinţe întunecate chiar în ziua în care ea a părăsit continentul lor pentru al nostru. Dacă Adari ar fi aşteptat încă o zi – încă *o singură zi!* Jogan se opri, cu gâtul uscat. Toţi rămaseră tăcuţi aşteptându-l să continue. După o zi, toţi cei de care se temuse Adari ar fi fost distruşi şi avertismentul ei ar fi fost fără sens!

Un strigăt colectiv se ridică dinspre mase. *Nu! Nu!*

— Da, asta mi-au spus. Tot ce am făcut a fost degeaba. Eu nu am crezut, nu am *vrut* să cred. Dar au mai avut şi alte ştiri. Mi s-a spus că *acum*, două mii de ani mai târziu, un alt slujitor ticălos al *Distrugătorilor* se ridicase din nou dintre ei, ameninţându-le viaţa. Alungat din Keshtah, el a construit dirijabile şi a plecat în căutarea unui alt loc de cucerit.

— Războinicii în negru! veni strigătul din partea mulţimii.

— Da, răspunse Jogan. Acum ştiu că ei atacau aici, în timp ce eu eram în vizită acolo! Murmurele crescură în volum, în timp ce el continuă. Am întrebat despre primele dirijabile pe care le-am văzut – cele ale lui Edell Vrai, ai cărui luptători m-au răpit. Consilierii umani mi-au spus că Vrai este un prieten de încredere, care venise în căutarea infractorilor. Uimit de rapiditatea şi puterea tehnologică a apărării noastre, Vrai se temuse că şi noi îi serveam pe *Distrugători*. Şi tocmai de aceea, prieteni, m-au adus în Keshtah. Trebuiau să ştie că *nu suntem* duşmanii ticăloşi din legende! Atunci am vorbit, în cele din urmă, spunându-le că suntem de partea binelui, că vom rezista oricărui rău care ne iese în cale. Că nu eram demni de mânia lor. Nu, nu Alanciarul!

— Jogan ne-a salvat pe toţi! veni un strigăt din mulţime.

— Şi oamenii – Sith – s-au bucurat de asta. Şi s-au oferit să ne ajute!

Se ridică un chiot din rândurile mulţimii, şi ochii lui Quarra se măriră de înţelegere. *El este nou Vestitor*. Jogan era noul Adari, doar că el spunea poveşti plăcute pentru Sith! Quarra se uită la mulţimea de ascultători, cercetând alarmată faţa după faţă. Îl luau în serios pe Jogan. Era o poveste incredibilă – dar el era unul de-al lor. *Ei bine, şi eu la fel*, gândi ea. Şi avea şi ea o poveste de spus.

Aruncând o privire pe furiş spre Edell, Quarra se întoarse spre balustradă. Simţise o paralizie din momentul în care se afla în turnul de deasupra *Sălii Vaal*, când Edell redobândise controlul asupra echipei lui Bentado şi a dispozitivelor de semnalizare. Nu avusese nicio şansă să avertizeze pe cineva. Dar aici erau o mare parte din legiunile Alanciare, la doar câţiva paşi de scenă. Poate nu s-a terminat chiar totul. Edell va încerca să o reducă la tăcere, dar asta va pune capăt acestui spectacol, cât timp încă mai existau îndoieli...

— Dar nu este nevoie să mă credeţi pe mine, spuse Jogan, dându-se deoparte pentru a permite apariţia unui nou personaj pe balcon. Este cineva pe care ar trebui să-l cunoaşteţi cu toţii!

O strălucire albă apăru lângă balustradă. Un bărbat uman străvechi, îmbrăcat într-o mantie de pene decorate cu bijuterii şi purtând un cioc ascuţit, îşi ridică braţele-aripi şi privi spre cer. Recunoscându-l pe Bright Tuash, legendara creatură aviară a miturilor lor, mulţimea icni.

Numai Edell, holbând ochii, râse cu voce tare. Neîncrezător, se uită la Quarra.

— Marele Lord Hilts!

— Popor din Alanciar, am venit la voi ca urmaş născut pe Kesh al lui Bright Tuash, spuse bătrânul. Am mai mult de două mii de ani. Oamenii sunt printre copiii mei – şi voi la fel. *Vestitoarea* voastră, Adari Vaal, a fost fiica mea Keshiri. De bună credinţă – dar lipsită de cunoştinţe. Bătu un braţ cu pene pe umărul lui Jogan. Fiul ăsta al lui Alanciar v-a vorbit adevărul. Au *existat* agenţi ai *Distrugătorilor* printre oamenii mei – dar nu reprezentau toţi oamenii. I-am alungat! Când m-aţi primit cu atâta amabilitate la Port Melephos, mi-a crescut inima... până când am primit povestea tristă a renegaţilor care loviseră deja aici, ucigându-i pe marii voştri lideri.

Îşi plecă trist capul. Faptul era deja cunoscut publicului, dar spectacolul uman al remuşcării atrase atenţia tuturor. Hilts privi spre scenă şi arătă.

— Dar cei răi şi conducătorul lor au fost doborâţi, datorită eforturilor unuia dintre agenţii mei, lucrând în colaborare cu unul dintre Alanciarii cei bine pregătiţi!

Mii de ochi se întoarseră spre Edell şi Quarra. Înfrângerea lui Bentado era cunoscută – dar mulţi se minunau să-i vadă pe cei doi împreună.

Un om, lucrând în secret în Alanciar pentru a-i învinge pe Distrugători!

— Oamenii mei se simt responsabili pentru tot ce s-a întâmplat. În zilele viitoare, vor veni lucrători să vă ajute. Oameni şi Keshiri, îmbrăcaţi în alb, pentru a ajuta la îndepărtarea pagubelor, şi la construirea de punţi între lumile noastre. Când aplauzele începuseră deja, Pasărea-Hilts ridică

aripile. Împreună, ne vom înţelege unii pe alţii – şi vom crea un Kesh mai bun pentru noi toţi!

Mulţimea îşi urlă acceptul. Quarra se uită în jur. Erau şi alţi utilizatori de Forţă, studiindu-l pe bătrân aşa cum era. Dar nimeni nu dădu niciun semnal de alarmă.

— Pentru că nu simt nicio răutate în el, spuse Edell. Nu v-a vrut niciodată răul.

— Dar există înşelăciune, spuse ea.

— Poate că sunt gata să fie înşelaţi. Sunt ca unul dintre lansatoarele voastre. Au stat în linişte ani de zile, aşteptând să se descarce. Acum că au făcut-o, sunt gata pentru altceva – chiar şi pentru o poveste frumoasă.

Ea ridică privirea. Da, iar Jogan le-o dăduse. Ce putea spune acum?

Dirijabilul coborî, permiţând să se deschidă porţile spre pământ.

— Mai am multe de povestit, dar trebuie să ajung la o staţie de semnalizare. Această poveste trebuie spusă *tuturor*. Şi dacă nu vă supăraţi, spus el, zâmbind larg, aş vrea să fiu eu cel care o trimite!

Jogan păşi din gondolă în mulţime. Quarra coborî de pe scenă, dar nu se putu apropia de el, aşa cum era asaltat de Keshiri curioşi. Merse alături, încercând în zadar să ajungă lângă el prin mulţime, apoi sări în vârful unui zid de susţinere din piatră.

— Jogan! strigă ea.

Jogan se uită la stânga şi la dreapta înainte să o observe. Rânjind, arătă spre ea cu o mână şi spre el însuşi cu cealaltă. *Vom vorbi*, mimă el, înainte să fie dus spre staţia de semnalizare de la marginea terenurilor de paradă.

Edell zâmbi.

— Bine aţi venit, Mare Lord.

Ascultătorii Alanciari se retrăseseră şi se întâlneau acum în grupuri mari cu ambasadorii Keshiri de pe *Good Omen*. Hilts nu adusese alţi oameni, dar aveau să vină cu navele următoare. Bătrânul Mare Lord îl trase mai aproape pe Edell pentru a-l îmbrăţişa – şi apoi vorbi la urechea tânărului, cu buzele abia crăpate.

— Ăsta a fost cel mai nenorocit lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse el, fluturând ciocul.

— Costumul sau zborul cu dirijabilul?
— Ambele.
Edell se uită înapoi la nava masivă. Nimeni nu ştia ca Marele Lord să fi călărit vreodată un uvak.
— Face ca zborul să fie disponibil pentru cei care nu pot călări. Am putea face multe cu ele...
— Oamenii de pe Kesh sunt destul de îngâmfaţi, băiete, spuse Hilts, fluturând penele mantiei. Nu asta este modalitatea de a uni un imperiu. Mai au multe nave din acelea, maritime?
— În porturi. Nu ştim câte pot face tranzitul, dar asta este pentru că, pur şi simplu, nu au încercat niciodată, spuse el. Este evident că Peppin şi *Neşansa* au reuşit.
— Desigur. Speram să te văd cu ei – dar mi-au spus că ai plecat să cercetezi. Bine gândit, spuse el. Şi bine că ni l-ai trimis pe vorbăreţul ăla şi colecţia sa de lectură. Era o grămadă de vorbărie romantică – dar avea şi o copie a *acestui lucru.* Scoase un volum din interiorul mantiei. Copia sa a *Cronicilor Keshtah*. Cartea asta ne-a spus cu ce ne confruntam: tot ce ştiau Alanciarii despre noi.
— Testamentul lui Adari Vaal, spuse Edell clătinând din cap. Fugara Keshiri a făcut multe pagube.
— Nu atât cât ai putea crede, zise Hilts zâmbind. Voi, oamenii, râdeaţi de mine şi de istoriile mele. Dar istoria este importantă. Poate fi o *armă* – pentru ambele părţi. Locotenentul tău a citit-o în timpul traversării şi a zburat înainte cu ea la Tahv imediat ce a ajuns la ţărm. Era clar că Keshiri din Alanciar fuseseră, odată, ca ai noştri, la început – aveau chiar şi mitul *Protectorilor* şi al *Distrugătorilor*. Şi acum, ca şi atunci – îşi mângâie ciocul – era, pur şi simplu, o chestiune de a-i convinge cine eram noi în povestea asta. Şi asta a însemnat şi alegerea unui rol pentru Bentado.
— Dar flota lui Bentado trebuie să fi plecat deja până atunci!
— Şi nu avea niciun rost să-l chemăm înapoi pe prostul ăla încăpăţânat. Am ştiut că invadatorii săi le vor da Alanciarilor lupta pe care o aşteptaseră – o luptă pe care, probabil, aveau să o câştige. Aşa că ne-am folosit de asta. El, navele, oamenii lui *arătau* ca Răul însuşi. Noi trebuia să arătăm altceva, spuse Hilts, viclean. Din fericire, ne-ai trimis un subiect de testare.

Până când căruţa cu Jogan a ajuns la Tahv, explică Hilts, *Tribul* s-a retras din public, scoţându-i pe străzi doar pe cel mai loiali Keshiri. După ce noul ambasador a fost convins, mai fusese doar problema asumării unei forme plăcute pentru Alanciari în general.

— Echipa lui Bentado semăna cu ceea ce îi înfricoşa. Dar eu sunt un om bătrân amabil.

— Purtând straie de pene albe!

— Ce nu fac eu pentru Trib, spuse Hilts. Se strâmbă. Ţi-am simţit semnalele că Bentado se întoarce împotriva mea. Ei bine, asta a fost doar o chestiune de timp. Sunt bucuros că ai fost aici ca să te ocupi de el.

— Eu am început – dar Squab l-a terminat.

Bătrânul trase o pană de pe faţă şi zâmbi.

— Micuţul loial Squab – o altă idee a Ilianei. Am un sfat pentru tine, băiete. Când un Mare Lord Sith îţi trimite salutări – fugi!

Edell râse. Dar, pe măsură ce se gândea la asta, expresia lui se transformă într-o încruntare.

— Totul ar putea începe din nou, Mare Lord. Luptele interne Sith. Misiunea noastră s-a terminat.

— Oare? Hilts clătină din cap. Capturarea de sclavi nu înseamnă victorie. Orice mocofan cu o sabie poate face asta, aşa cum a făcut Sithul original cu strămoşii noştri Tapani. Dar să-i aduci de bunăvoie în serviciul tău? *Asta înseamnă* într-adevăr ceva. Ne va trebui mult efort, din partea tuturor. Asta a gândit Yaru Korsin şi este îndeajuns pentru mine.

— Ai dreptate, desigur.

— Bineînţeles că am. Sunt bătrân. Hilts îşi trase protejatul aproape şi îl luă de braţ. Acum, permite-mi să-ţi povestesc despre istoria la care lucrez...

Capitolul 17

Mulţi au vrut să-l întâlnească pe liderul oamenilor greşit înţeleşi, dar Quarra nu rămase să-l salute pe Marele Lord. Edell îşi dădu seama că plecase după Jogan, dar nimeni de la paradă nu o mai văzuse. Mai târziu află că plecase să ajute la curăţirea *Sălii Vaal*. Squab şi Keshiri supravieţuitori ai lui Bentado, aflaţi acum sub îndrumarea lui Edell, rămăseseră în turnul de semnalizare cel atât de important până când sosiră consilierii umani îmbrăcaţi în alb.

La doar câteva zile după *Testamentul lui Jogan*, apăruseră mai mulţi pe străzile din Sus'mintri, parând amabili şi oferind ajutor. Edell umbla nestingherit pe străzi în propria sa togă albă, nici invadator, nici stăpân, ci oaspete binevoitor. Cei din Sith fuseseră amabili şi generoşi, cu daruri frumoase aduse de peste tot ocean, iar Alanciarii ştiau să facă foarte bine un lucru: să răspândească vorba.

Edell era acum în esenţă guvernator peste Alanciar, pentru Hilts, dar va fi nevoie de ani de cooperare zâmbitoare pentru ca stăpânirea să fie pe deplin acceptată şi recunoscută deschis. Înaltul Lord se confrunta cu multe dintre aceleaşi provocări pe care îl avusese echipajul de pe *Omen* şi, în anumite privinţe, slujba lui era chiar mai complicată. Fiecare sat, fiecare fermă de stat de aici conţinea o inovaţie Keshiri necunoscută de cealaltă parte a globului. Toate trebuiau evaluate. Unele tehnologii vor fi duse în Keshtah; navele cu vele erau alegerea evidentă pentru a înlocui dirijabilele periculoase. Zone vaste de pe Kesh, cum ar fi emisfera nordică complet necunoscută, absentă din vechea hartă a lui Korsin, ar fi putut acum să devină accesibile. Ar putea exista acolo mai mulţi nativi, cu mai multe mistere? Perspectiva îl entuziasma pe Edell.

S-a vorbit chiar despre creşterea a două recife artificiale în ocean pentru a asigura staţii de odihnă pentru uvaki, când făceau traversări peste ocean.

Continentele fuseseră cândva unite; acum vor exista din nou conexiuni.

Navele erau un lucru – dar la multe alte tehnologii din Alanciar va trebui să se renunţe. Îi vor îndemna lent, dar ferm, pe localnici să ardă lansatoarele, mari şi mici, ca o demonstraţie de încredere. Nu era doar din cauza dorinţei de a-i dezarma pe Alanciari. Milioane de Keshiri cu arme erau o tentaţie mult prea mare pentru un Sith ambiţios. Munca pe care o aveau în faţă era imensă. Ştia de cine avea nevoie – de o persoană pe care el ajunsese repede să o respecte şi să o admire, într-un fel în care nu preţuise pe nimeni altcineva când fusese acasă.

O găsi la *Sala Vaal*. Echipa de curăţenie încă pregătea locul pentru a fi funcţional, dar Quarra se afla în afara zidurilor curţii, unde lăsase muntokii. Îşi ridică privirea de la munca de hrănire a animalelor.

— Devine cam înghesuit acolo, spuse ea.

— Va deveni tot mai aglomerat. Şi ocupat. Ţi-ai revăzut prietenul santinelă?

— Pentru scurt timp. Lăsă jos găleata cu mâncare. Se pare că şi el va fi ocupat, de asemenea.

— Va avea un loc de onoare în societatea noastră, ca primul nostru vizitator din Alanciar. Edell se uită la turnul de alabastru, care se ridica deasupra peretelui curţii. În Jogan nu se va avea încredere orbeşte, la fel ca în Adari Vaal. Într-un sens, ai putea spune că l-am luat pe el în schimbul ei.

Quarra nu răspunse. Prinse un sac de şaua unuia dintre muntoki şi îl desprinse de căruţă. Edell se îndreptă spre ea.

— Desigur, ai putea să i te alături sau să faci altceva. Marele Lord Hilts este impresionat de tradiţia Forţei din semenii tăi de aici. Autodidacţi şi restul. A dorit mereu să-i aducă pe Keshiri în *Tribul* propriu-zis, cu titluri la fel ca ale noastre. Îi întinse mâna şi se uită atent la ea. Îţi sunt deschise mai multe drumuri, Quarra.

— Nu, spuse ea, zâmbind slab şi trăgându-şi mâna înapoi. Doar unul singur.

La sfârşit, când avusese de luat mai multe decizii, aproape imposibile, decizia finală fusese cea mai uşoară.

* * *

Privind apusul soarelui în timp ce muntokul ei intra în oraş, Quarra înţelese acum de ce călătorise la Point Defiance în

seara aceea de toamnă. Era ca o barcă pe canalul carierei sale, tractată într-o singură direcţie. Oricât de departe avansa, faptul că ştia exact ce urma să se întâmple în restul vieţii, o seca de puteri. Alţii din statul acela militarizat trăiseră cu aceeaşi problemă timp de ani de zile.

Dar de la sosirea Sithului, societatea părea însufleţită. Se deschiseseră noi perspective misterioase pentru toată lumea. Printre ei, doar Quarra încă mai simţea că ştie cum va arăta viitorul. Ea singură îi văzuse pe Sithi aşa cum erau cu adevărat.

Nu ca Jogan. Corespondentul ei de la sfârşitul liniei era acum în centrul lumii. Spusese că vor vorbi în curând, dar nu o contactase niciodată şi ea nu mai încercase să-l găsească. Acum era ocupat – pustnicul profesionist de odinioară, vizita oraş după oraş din Alanciar în *Good Omen* pentru a repeta povestea aventurii sale. Deja fusese dramatizat, cu ajutorul actorilor şi compozitorilor importaţi din Keshtah, în ceva care să înlocuiască piesele cu Adari Vaal. Adari fusese găsită pe o stâncă. El trăise pe una, înainte să vadă *adevărul*. Jogan Halder era *adevărata Stâncă din Kesh*.

El nu fusese niciodată cu adevărat o santinelă, îşi dădu ea seama. Jogan aspira la ceva ce nu mai înflorise în Alanciar de la sosirea lui Adari Vaal. Acum înflorea din nou. Piesele de teatru patriotice care însoţeau fiecare *Zi a Vigilenţei* vor fi înlocuite cu producţii noi, pentru fiecare zi. Vor fi din nou povestitori, şi sculptori, şi costumeri, şi actori. Totul ce fusese pus deoparte în timpul lungii stări de urgenţă se întorcea acum, cu o viteză uimitoare. Încurajaţi şi susţinuţi de Sith, care cultivau în linişte noţiunea că ultimii două mii de ani se pierduseră în Alanciar într-un fel de nebunie colectivă. Era o idee pe care prietenii, vecinii şi colegii ei o acceptau cu uşurinţă. Quarra se temea că, în cele din urmă, numai ea îşi va mai aminti cu drag de Adari. Semnele răului Sith fuseseră vizibil prezente în acţiunile lui Bentado, dar forţele lui Varner Hilts se purtaseră foarte bine de la sosirea lor. Unificarea era în plină desfăşurare. Complotul pentru cucerirea lui Jogan şi semenilor lui din Alanciar era diabolic, dar subtil, şi era greu să convingi pe cineva de existenţa lui. Quarra încercase de mai multe ori, pe ascuns, vorbindu-le celor din conducere pe care îi cunoscuse. Dar tot ce primise în schimb fusese scepticismul care ar fi trebuit să fie îndreptat către Sith – chiar şi de la cei în a căror judecată avusese încredere cândva.

Nimeni nu voia să audă de o altă Adari. În cele din urmă, renunţă.

Cu toate acestea, ea primise un ultim avertisment de la Adari – şi poate că avea să fie ultimul pe care să-l ia în seamă cineva, vreodată, de la *Vestitoarea* căzută în dizgraţie. Memoriile lui Adari povesteau despre speranţa ei că, rămânând aproape de Yaru Korsin, putea să înveţe într-o zi suficient de mult pentru a-şi elibera semenii. Reuşise parţial, învăţându-i pe cei din Alanciar tot ce ştia. Dar Adari mai mărturisise şi propriile eşecuri personale. Mergând cu Korsin, ea devenise *Salvatoare* pentru o vreme – onorată cu mult peste ceilalţi Keshiri care o chinuiseră în viaţa ei anterioară. Şi înlocuise un soţ tern şi dezgustător cu un tovarăş care, deşi era mai periculos, avea mult mai mult inteligenţă.

Edell Vrai îi oferise lui Quarra aceeaşi oportunitate. Erau atât de multe de făcut şi Edell avea nevoie de ea. Şi *Alanciar* avea nevoie de ea, într-un anumit sens. Ar fi putut să îmbunătăţească lucrurile, să facă tranziţia mai uşoară – şi ar fi putut chiar să poată aduce o parte din cunoştinţele medicale ale poporului său în Alanciar. Avea mult de învăţat de la Edell. Nu era mai bine să fii însoţitor al unui Înalt Lord Sith decât un erou popular Keshiri?

Nu. Femeia din vis, Orielle, îi spusese că nu poate fugi de la inevitabil – şi semenii ei nu o puteau face. Atunci, va accepta şi ea. Dar asta nu însemna că trebuia să se grăbească să accepte. Adari îi dăduse răspunsul şi la problema asta. Quarra pipăi cartea de memorii, aflată în siguranţă în bagajele ei, după ce o salvase din arhive. *Da, unele animale sunt mai bune decât altele – dar tot sunt animale. Rămâi cu ai tăi*.

Îl găsi pe Brue, la amurg, în faţa casei lor din Uhrar, lustruind globurile de foc pe care le modelase.

— Se pare că ai avut o vacanţă încărcată, spuse soţul ei, oprind dispozitivele.

— E şi ăsta un fel de a o spune, zise ea, descălecând. Cum a fost la lucru?

— Destul de bine. Decoloratul Keshiri bătu cu palma globurile de sticlă şi zâmbi. Acum avea căutare, la fel ca toţi artizanii; Sithul erau interesat de dispozitive. Copiii sunt bucuroşi să fie acasă. Vor fi încântaţi să te vadă.

— Îi voi surprinde, spuse ea, îngenunchind pentru a lega animalul.

Brue urcă încet treptele, intrând în casă, fluierând.

Quarra se uită la casa lor şi apoi în sus pe stradă. Ştia cum va arăta restul vieţii ei şi ştia şi cum va arăta restul vieţii copiilor ei. Va rămâne aici, ca să-i îndrume – şi pe cetăţeni, atâta timp cât va mai exista biroul ei. Nu mai putea face cu adevărat prea multe.

Se uită la stelele care apăreau pe cer. Sub Sith, vor căpăta nume noi.

Speră că pe undeva, printre ele, trăiau adevăraţii *Protectori*, pregătiţi să-i salveze pe semenii ei.

Dar era pregătită să afle că s-a înşelat.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

